

မြန်မာ့ ဗဟုသုတ



နဂါး

ရှင်းခနဲ ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့
ပြေးဦးတည့်တည့်က
ပြေးနတ်မောင်အကြောင်းပါ။
ဟုတ်ကဲ့...

ပြေးဦး



အခန်း(၁)

BURMESE
CLASSIC
.com

မြို့ပြအငွေ့အသက်နှင့် လပေါင်းများစွာ ကင်းကွာနေခဲ့ရ
၍လားမသိ။

သည်မနက်. . .

အိမ်မှ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ရ
သည်ကပင်. . . ကြည်ကြည်မွေ့မွေ့ ချမ်းမြေ့လုံခြုံနေသလို ခံစားရ
သည်။ လမ်းကပင် နင်းလို့ကောင်းနေ၏။

“ဟေး. . . ကိုထက်၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ! . . .”

“ဟား. . . ကိုဆန်နီ၊ ညက ပြန်ရောက်တယ်. . .”

လက်ဆောင်ပါတယ်၊ စောသေးလို့ လာမပေးတာ... လာလေ...
ဒေါင်ထိုင်မလို့”

“လိုက်ခဲ့မယ်... ဟဲ... ဟဲ... အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှ မိန်းမ
ကူညီပါ... တဲ့၊ အဝတ်နည်းနည်းလျှော်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်း ဆပ်ပြာလေးထဲက ဘရာစီယာ ဆွဲမပြုသည်။

“အဲဒါတွေကြောင့် မယားစိတ် သားစိတ် ကုန်တာမျိုး...
ဒေါင်ကို ဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့နော်...”

“အိုကေ”

လေးငါးလှမ်းပဲ လှမ်းရသေးသည်။

“သား... မောင်ထက်ဝေ... အသားတောင် နည်းနည်း
မည်းသွားလားလို့၊ ညက... မင့်ကားဝင်သွားတာ အမေ တွေ့လိုက်
တယ်”

“နေကောင်းတယ်နော် အမေ၊ အမေဖို့ သစ္စာပန်းတွေပါတယ်၊
လာပို့မယ်... ကျဆီမိပါဆယ် ဆွဲခဲ့ရဦးမလား အမေ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့ သား၊ ငါ့သား ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်ရောက်လာ
တာပဲ အမေက ဝမ်းသာနေတာ”

“ကိုမြတ်သူကော”

“အိပ်တုန်း”

“သွားမယ် အမေ... လမ်းထိပ်မှာ ကျွန်တော်ရှိတယ်လို့
ကိုမြတ်သူ နိုးရင် ပြောပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်...”

“ဦးဦးထက် ဘယ်တွားမရှိရဲ့”

“ဟား... သားလေး ချင်ကို မင်းပါပါဌေးဝင်း နိုးပြီလား၊ သား
မာမာပေါက်ပေါက်ကော...”

“သားသားနိုးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မရှိဘူး၊ ညက ရန်ခြစ်
တယ်၊ ဒီမနက် ကျန်ချစ်တယ်... သားသားကို ထားခဲ့တယ်၊ ဖွားဖွားကို

မေးတော့... ဈေးတွားကြတယ်တဲ့... ဦးဦး အကြန်မုန့်ဝယ်တဲ့”

“အေး... အေး”

ဤသို့ဖြင့်ပင် နွေးထွေးသော လမ်းကလေးထိပ် ရောက်လာ
သည်။ ပလာတာ ကြော်နေသော မီးဖွားတလွင့်လွင့်၊ မီးခိုးတအူအူကြား
မှာ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တွားခနဲ မြင်ရသည်။

စောစောစီးစီး တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေသော ပဲပဲ ခေါ် ကျော်မင်း
ထိုက်က ဝမ်းသာအားရ လက်ထောင်ပြရင်း သူ့ဘေးက ခုံပုလေးကို
ဖုန်သုတ်၍ သူ့အတွက် နေရာပြင်သည်။

“အစ်ကိုကား ဝင်သွားတာကို... ညက ကိုရဲဆိုင်ထဲက ကျွန်
တော်တို့ မြင်လိုက်တယ်... ပြန်ထွက်လာမယ် ထင်နေကြတာ”

“အေးကွာ... ခရီးပန်းလာတာနဲ့ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီး
တန်းကျိုးပစ်တယ်၊ မင်းက စောစောစီးစီး ဝီရိယကြီးနေပုံထောက်တော့
ဇင်မာဝေနဲ့ အဆင်ပြေနေပြီထင်တယ်”

“ဈေးအပြန် လာစောင့်တာ အစ်ကို၊ အပြန်အလှန် ပြီးပြတဲ့
အဆင့်ထိတော့ တိုးတက်လာပြီ”

“ဟာ... ငါက မင်း အပြောတောင် ရလောက်ပြီ ထင်နေတာ”

“ကျွန်တော်က နည်းနည်းကြောက်နေတယ်ဗျ... အစ်ကို မရှိ
တော့... ဘယ်သူ့ဆီကမှလည်း အကြံဉာဏ် မတောင်းရဲဘူးလေ...”

သူ့သောက်နေကျ နို့စိမ်းပေါက်ကော်ဖီမစ်ကို စားပွဲထိုးလေး
ထွန်းစန်းက လာချသည်။ ပဲပဲက ရှိရှိသေသေ ဖောက်ထည့်၍ မွှေပြီး
သူ့ရှေ့ ထိုးပေးသည်။

“ဒီမနက်... မင်း ဒီမှာထိုင်တာ ဇင်မာဝေ တွေ သွားလား!”

“ပြီးတောင်ပြသွားသေးတယ် အစ်ကို”

“ကောင်းတယ်... ဈေးထဲတော့ မင်းလိုက်မသွားနဲ့၊ သူ့
မေမေက ကုန်ခြောက်ဆိုင် ဖွင့်တာဆိုတော့ ဇင်မာဝေကို တစ်ဈေးလုံး
သိတယ်၊ သူ့မားသားကြီးဆီ သတင်းပေါက်သွားလိမ့်မယ်”



“အစ်ကိုပြောထားလို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ လိုက်မသွားပါဘူး”
သူ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး...

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားမှာလည်း ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တွေ ရှိတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်က ဦးစားပေးရတယ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို အထင်သေးမယ့် အပြုအမူ အပြောအဆိုနဲ့ ချဉ်းကပ်မှုကို ရှောင်ရမယ်... မင်း ဒါကို တန်ဖိုးထားကြောင်းလည်း သူသိအောင် ဖော်ပြသင့်တယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ အစ်ကိုရေးပေးတဲ့စာထဲမှာလည်း အဲဒါတွေ ပါတာပဲ၊ သူလည်း သဘောကျသွားပုံရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ် အစ်ကိုရာ...”

“မင်း... သူ ဈေးကအပြန်မှာ စကားပြောဖို့ လိုက်သွားရလား!...”

“နည်းနည်းတော့ ဖြူတယ် အစ်ကို၊ ဘာစကားက စပြောရမလဲ”

သူ စမူဆာပူပူကို တစ်ကိုက်၊ကိုက်ရင်း အချဉ်ရည် တောင်းသည်။ ထပ်ကိုက်ရန် အငွေလူနေ၍ စောင့်ရင်း...

“တို့ လိုက်လာတာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်လို့ မေးရင်း အခြေအနေကြည့်ပေါ့ကွ... သူလိုလားသလား မလိုလားဘူးလား မင်းအကဲခတ်တတ်ပါတယ်၊ ပြီးပြီး ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေရင် အကောင်းဆုံးအခြေအနေပဲ... မျက်နှာကြီး တင်းပြီး ခြေလှမ်းပိုမြန်လာရင်တော့... ဆော့ရိုးကွာ မင်းကို နှောင့်ယှက်ရာကျနေရင်... တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ကို ဆင်ခြင်ပါမယ်လို့ ကြေကြေကွဲကွဲလေး ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ... မင်းရပ်ကျန်ခဲ့လိုက်၊ သူလမ်းလျှောက်တာ အရှိန်ပြန်လျှော့ချပစ်လိုက်မယ်... ဆက်မလိုက်နဲ့တော့၊ သူ ချိုးကားနိုးကွေ့ကားနိုး မင်းကို တစ်ချက်တော့ လှမ်းနှိုးမှာပဲ၊ လိုက်သာကြည့်နော်... ခပ်ဆွေးဆွေးအိုက်တင်နဲ့... သူနောင်တရသွားလိမ့်မယ်၊ တချို့



ကောင်မလေးတွေက စိတ်ထဲရှိတာနဲ့ သူတို့ တုန့်ပြန်တာက ပြောင်းပြန်အချိုးကျတယ်ကွ”

မစားရတာ ကြာပြီဖြစ်သော စမူဆာကလည်း စားလို့ကောင်းနေပြန်၏။

“ဟာ... ပြောရင်းဆိုရင်း... ဟိုမယ် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာနေပြီ အစ်ကို၊ ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဖြူတယ်ဗျ”

“ဒီမှာ ပဲပဲ... ဟိုဘက်လမ်းက သူ့အိမ်ပြန်ရင် ပိုလည်း နီးတယ်၊ လမ်းလည်း ပိုကောင်းတယ်၊ တမင် ဒီဘက်က မင်းရှိလို့ လှည့်ပြန်လာတာ၊ မင်းသဘောပေါက်... လိုက် ဟေ့ကောင်... လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ငါရှင်းမယ်...”

သူ ဖင်ကိုပါ လှမ်းတွန်းပေးလိုက်သည်။

“သိပ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူကို လူပျိုရိုင်းအတွေးထဲတောင် ထည့်မတွေးဘူး အစ်ကို၊ ကိတ်ဝင်းစလက်တို့ အင်ဂျင်နီယာလီလီတို့ ဟယ်လီဘယ်လီတို့တော့ လာထား” ဟု ပြောဖူးသော ပဲပဲ(ခေါ်)ကျော်မင်းထိုက်၏ရင်ထဲအသည်းထဲကို သူ ရှင်းကနဲ လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။ အချစ်သမားကောင်းလေး၊ သူ့ချစ်သူ ဇင်မာဝေလေးကို ကော်တော်ချစ်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း တော်တော်လှပါတယ်။ ပဲပဲကလည်း ဖြူစင်ရိုးရှင်းသော လူချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားလျှင် ရှေ့သွားနောက်လိုက် အလွန်ညီ၍ မြင်ရသူတိုင်း(ချစ်တတ်သူတိုင်း)၏ရင်သို့ ကြည်နူးမှုကူးစက်လာနိုင်သော ချစ်စဖွယ် အတွဲလေးတစ်တွဲ ကော်အမှန် ဖြစ်လာမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မြှောက်ပေးသင့်တာကို သူ မြှောက်ကိုပေးရမည်ဟု ခံယူသည်။

လှမြင့်ဦးလိုကောင်မျိုးကျတော့ အမုန်းခံ၍ တားကိုတားရသည်။ လိုအပ်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်လမ်းကြောင်းအား ဝင်ကို ဖျက်ထုတ်ရသည်။ ဂိုးရှေ့ရောက်လာသမျှကတော့ ရှုမည်ဆိုသောကောင်။

“ဟေ့ကောင် လှမြင့်ဦး၊ မင်းငွေဝိတ်နဲ့တော့ သွားမလုပ်နဲ့ကွာ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ချို့ချို့တဲ့တဲ့လေး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အမေကို လုပ်ကျွေးနေတာကွ၊ ရိုးရိုးသားသားလေး၊ မင်းတကယ်ယူမှာလား!”

“ဟား... ကိုထက်ရ၊ မိန်းမဆိုတာ ယူရင် တစ်ယောက်ပဲ ရတာဗျ၊ မယူရင် အများကြီး ရတယ်”

“ငါ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ တားသင့်လို့ တားတာ၊ မင်း မားသားလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမယ် ဟေ့ကောင်... မင်းကို အပျော်ကြိုမယ့် ကောင်မလေးတွေ အများကြီးပါကွာ...”

“ကျွန်တော်လည်း အတည်လာကြိုတာကို တွေ့ချင်နေတာဗျ”

“မင်းကိုယ်၌ကကော ဘယ်သူ့ကို ဘယ်တုန်းက အတည်ကြိုဖူးလို့လဲ!”

လူချောလူအေး ‘မျိုးလေး’ လို့ ကလေးမျိုးကျတော့ အလွန်တရာ ဂရုစိုက်ရသည်။ သူ့ဆိုင်တွင် T.V Game လာလာကစားတတ်သော ‘မကော်’ က သူ့ကို အခွင့်အရေးအမျိုးမျိုး ပေး၍ မြှူဆွယ်နေတာကြာပြီဖြစ်သည်။

(နာမည်အရင်းရှိသော်လည်း အဆိုတော် ‘ကော်နီ’ နှင့် ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင်တူသဖြင့် ‘မကော်’ ခေါ်သည်ကို သူမကိုယ်တိုင်က သဘောကျသဖြင့် ‘မကော်’ တွင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။)

“သူက လူရှင်းမှ လာတတ်တာဗျ၊ လာရင်လည်း ရေမိုးချိုးဖီးလိမ်းဝတ်စားပြီး မွေးကြိုင်နေရောပဲ”

သူက မျိုးလေးစကားကို အလေးအနက် နားထောင်ပေးသည်။ (နားထောင်လို့ကောင်းတာလည်း ပါသည်ပေါ့နော်) မျိုးလေးက အလွန်ရှက်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းကျမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောပြတတ်သည်။

“မျိုးလေး... မမဘီဂင်နာနော်တဲ့၊ Game ဖွင့်တာကအစ ခလုတ်က ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုနှိပ်ကအစ သင်ပေးရတာပေါ့ဗျ၊ CUS-

tomar လေ၊ သူက ဖောက်သည်အသစ်ဆိုတော့ ပြပေးရတာပေါ့နော်၊ အဲဒီကတည်းက ဒူးတင်ပေါင်တင်က စတာပဲ၊ အင်္ကျီဝတ်လာရင်လည်း လည်ဟိုက်၊ ရှပ်အင်္ကျီပွပ္ပဆို အပေါ်ကြယ်သီး မတပ်ဘူး...

ကျွန်တော်က မတော်မဆ မြင်ရရင်တောင် ရှက်ရှက်နေတာကို သူသိတယ်ဗျ၊ တစ်ခါတစ်လေ တမင်ကြီးဗျာ”

“မျိုးလေး... မင်းပြောနေပုံကြီးက မင်းမသိစိတ်မှာ သာယာနေသလားလို့၊ မင်း အလွန်သတိထားရမယ့်ကိစ္စနော်၊ မင်း ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိတာ သူသိတယ်”

“ကျွန်တော့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး အလုပ်သဘောပဲ ဆက်ဆံနေပါတယ်”

“မင်းကို ဇီကနဲ့ ဆွဲစိသွားလိမ့်မယ်၊ မင်းဘက်က ဘာမှမကျိုးအောင်နေ...”

“ကျွန်တော်ထိန်းနိုင်ပါတယ်၊ ဟိုးတစ်ညကတော့ ကျွန်တော် ဘီယာတွေ ပြလာတယ်၊ ကိုဆန်နီ တိုက်တာ၊ (၁၀)နာရီကျော်ပြီ၊ မီးကပျက်နေတော့ ဆိုင်ထဲ တစ်ယောက်မှ ဖောက်သည်လည်း မရှိဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော် ဂီတာလေး ကောက်ကိုင်ပြီး ဆိုင်တံခါးတစ်ချပ်ပဲ ဖွင့်ထားတာလေ... ချက်ချင်းရောက်လာတယ်ဗျ၊ ဘယ်အမှောင် ဘယ်ချောင်က ချောင်းနေလဲ မသိဘူး...”

မျိုးလေး မောင်လေး... ညဉ့်နက်ပြီ၊ ဆိုင်တံခါးပိတ်လိုက်၊ မမမှာ အခွေတစ်ခွေ ပါတယ်၊ ကိုရီးယားကား... ကောင်းတယ်၊ အင်္ကျီတူကြည့်ရအောင်တဲ့...

ကျွန်တော်က ဖောက်သည်ဆို စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးချင်တဲ့အပိုးက ကျိုးနေတော့... အင်း... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ မကော်ကို ကျွန်တော် ဖြိုတုံကြောက်တောက်ကြီးလည်း ဖြစ်နေတော့ တံခါးစေ့ပြီး အခွေကို DVD စက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ရိုးရိုးကိုရီးယားပဲ အောက်မေ့တာပေါ့... မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်လန့်ပြန်ပြီး အမူးတောင်

ပြေသွားတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။

မကော်... ကျွန်တော်နည်းနည်းလိုသေးတယ်။ သွားသောက် ဦးမယ်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတယ်။ သူ့ဖို့လည်း အချို့ရည် ပါဆယ် ဆွဲခဲ့တဲ့... ကျွန်တော် ကိုဆန်နီအိမ်မှာ အမှောက်သောက်ပြီး ကျိုး သွားတယ်။

“ဖြစ်ရလေကွာ”

မျိုးလေးလို အဖြူထည်လေးတွေကျတော့ အမည်းသား မစား ဖူးသူ မစားဖြစ်အောင် တားသင့် တားရသည်။ မျိုးလေးမိဘက ချမ်းသာ သည်။ မကော်ပိုက်ကွန်ထဲ ကွဲကနဲ ဝင်သွားနိုင်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျားနှင့်ကျားသစ်မကို မသိမသာလေး ထိပ်တိုက်တွေ့ပေးလိုက်ရ သည်။ လှမြင့်ဦးနှင့်မကော် ပြီးသွားသည်။ ညက်သွားသည်။ သူလိုချင် တာ ကိုယ်လိုချင်တာ ဖလှယ်ကြသည်တဲ့။ အဆင်ကို ပြေလို့။

“ဟော... ကိုဆန်နီ... လာ... အိမ်မှုကိစ္စတွေ ပြီးပလား!”

ရှေ့တည့်တည့် ဝင်ထိုင်ရင်း ကွမ်းမစားသေးသော သွားဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးတွေ လှစ်ပြသည်။

“မိန်းမကြောက်တာလို့ မသိတဲ့လူတွေကတော့ ထင်ကြမှာပဲ။ ငါက သိရှိနဲ့ ညားစကတည်းက ညှိထားတာ ရှိတယ်ကွ”

ကျဆိမ့်ရောက်လာသည်။ ဖွန်းနှင့် မွေရင်း..

“မိန်းမ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပဋိညာဉ် အတိအလင်း ကြေညာမယ်ဆိုတော့ ဘာလဲဟင်တဲ့။ ငါက စကြေညာတာ..

မိန်းမ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ငါနိုင်မယ်... လူကွယ်ရာမှာ မင်း တစ် သက်လုံး ငါ့ကို နိုင်လို့... ဟား... ဟား... ဟား...

အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲ။ လူကွယ်ရာက အိမ်မှုကိစ္စတွေ ငါပဲ အကုန်လုပ်ရတော့တာပေါ့ကွာ... ”

“ဒါဆို အရက်ဆိုင် လိုက်လိုက်ခေါ်တာက လူရှေ့သူရှေ့လေ ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘယ်မှာနိုင်လို့လဲ...”

“အဲဒါ လူနောက်ကွယ်က အိမ်အလုပ်တွေ မပြီးဘဲနဲ့ ထွက်လာ လို့ကွ... ဒါကြောင့်လည်း ဟိုတလောက... လူကြားထဲ ငါ ထင်ေါက် ပစ်တာ...”

“ဘယ်လိုငေါက်တာလဲဗျ... လုပ်ပါဦး”

လက်ဖက်ရည် ငုံ့သောက်ရင်း ဂွပ်ကနဲ ပန်းကန်ကို အသံပါ အောင် ပစ်ချရင်း..

“ဒီမှာ မိန်းမ... ငါ တစ်ခွန်းထဲ ပြောမယ်။ အဝတ်လျှော်၊ ကြမ်းတိုက်၊ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ၊ အမှိုက်သွန်တာက အစ မင်းလက်နဲ့ ထိရဲထိကြည့်၊ မင်းလှည့်ကိုမကြည့်နဲ့၊ ငါ့အကြောင်း သိသွားမယ်... ဟင်း... ဟင်း... ဘာမှတ်နေသလဲ၊ ဒါပဲပေါ့ကွာ...”

အတည်ပေါက် ပြောရင်း ခပ်ဝံ့ဝံ့မျက်နှာ နေ့နေသော ကိုဆန် နီကို ကြည့်ရင်း တအစ်အစ် ရယ်နေမိသည်။

“ဟာ... ပဲပဲ... အခြေအနေကောင်းလား!”

“အိုကေတယ်... ကိုဆန်နီ၊ သောက်... သောက် အဘရေ၊ ဟဲဟဲ... ကျွန်တော် ဟိတ်ဝိုင်းလုံး ရှင်းမယ်...”

ကိုဆန်နီက ပဲပဲကို မျက်မှောင်ကြုံပြီး ခပ်လန်လန် နောက်ရို့ ကြည့်ရင်း...

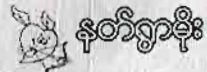
“ဘာလဲ ပဲပဲ၊ မင်း ကျောက်အောင်လာသလား!”

“ကျောက်အောင်ရင် ဒီလောက်မပျော်ပါဘူးဗျာ၊ သူ... သူက နက်ဖြန် ပြည်သူ့ရင်ပြင်ကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့... ဟာ... ဟာ...”

အကြောင်းသိချင်း ညီအစ်ကိုတူဝန်းအရင်းတွေလိုဖြစ်နေကြ၍ ပဲပဲက ကိုဆန်နီကိုရော သူ့ကိုပါ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။

ကိုဆန်နီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပြီး သကာလ...

“ဒီမယ် ထက်ဝေ၊ ‘ဩရိသ’ ကလောင်နဲ့ မင်းက ‘လူငယ်၊ လိင်စိတ်နဲ့အချစ်’ ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ရေးတယ်၊ လူငယ်တွေကို ပညာပေးတယ်၊ လက်သင့်ရာကလေးတွေကို အခါပေးဦးပုည လုပ်



တယ်၊ မြောက်ပင်ပေးတယ်... ဖင်တွန်းတယ်၊ မင်းကြောင့် ဒီနွားကလေးလည်း သေချာတယ်၊ နွားမတစ်ကောင် ရတော့မယ်၊ ငါ ကြည့်ကြည့်နေတယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကျတော့ နွားမတစ်ကောင် မပြောနဲ့၊ နွားနို့စစ်စစ်တောင် သောက်ဖူးရဲ့လား။”

ကဗျာဆန်သော ကိုဆန်နီက ဝက်ဝံထွီနှင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစကားအတွက် သူပြင်ဆင်ထားသောစကားက ရှိပြီးသားဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... သူများခေါင်းတွေ ပုံကျအောင်၊ လှအောင် ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညှပ်ပေးတဲ့ ခေါင်းကိုင် ဆံသဆရာဗျ၊ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ... ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ် ညှပ်ဖို့ကျတော့... ဟဲ့... ဟဲ့...”

သူ ရယ်ကျဲကျဲ ပြုံးပြုံးလုပ်နေလိုက်သည်။ ဆံပင်စုတ်ဖွားကြားက ကျွမ်းကျင်ဆတ္တာသည်အပြုံးမျိုးဟု တင်စားသော် ရ၏။



အသုံး(၂)

“**တ**ဝရဗိမာန်”

နယ်လုပ်ငန်းလက်ကျန်ငွေကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ရေး၍ လက်မှတ်ထိုးပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးသည်။

“အေးကွယ်... လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခု ပြီးပြတ်သွားတော့ ဦးအနေနဲ့ ကိုထက်ဝေကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကူအညီတောင်းစရာ အကြောင်းပေါ်လာတယ်ကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ ကူညီနိုင်သမျှ ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲခင်ဗျ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သူ၏ကုလားထိုင်မှ ထလာပြီး သူ့ပခုံးကို ခင်ခင်မင်မင် ပုတ်ကာ...

“ဒါက အလုပ်မားပွဲ ဖြစ်နေတယ်၊ လာ... ကိုထက်ဝေ... ဧည့်ခန်းမှာ မိသားစုလို စကားပြောရအောင်၊ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောပြီးရင် မောင့်ကို ဦးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်...”

ရုံးခန်းဘေးက သူ၏သီးသန့်ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ရှိရှိသေသေ ဖွင့်ပေးသည်။ အိမ်တစ်အိမ်၏ဧည့်ခန်းလိုပင် ခင်းကျင်းထားသော ဧည့်ခန်းထဲ သူ ပထမဦးဆုံး ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ တော်ရုံလူ တော်ရုံဧည့်သည်ကို ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဤဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်တွေ့လေ့မရှိဟု ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသည်။ သူ့ကို အိမ်သောဆိုဟကြီးတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ကော်ဖီပွဲလှူပြီး လာချပေးသည်။ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ကိုထက်ဝေ ရေးတဲ့ဆောင်းပါးတွေကို သားက သူ့ကွန်ပျူတာဖိုင်လ်ထဲမှာတောင် ထည့်ထားတာကွယ်၊ သားပြောမှပဲ ဦးလည်း အသေအချာ အချိန်ပေးပြီး ဖတ်ကြည့်ရတော့တယ်၊ ပထမ ကိုထက်ဝေမှန်းလည်း မသိပါဘူး၊ ‘ဩရိဿ’ ကလောင်နဲ့ကိုး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဦးတောင် လူငယ်ဘဝက ဖတ်ခဲ့သင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်နေသကွယ့်... ဟင်းဟင်း... ဒါကြောင့် ဦးရဲ့သား သဘောကျတာ ဖြစ်မှာပေါ့...”

ဦးတောင် တချို့ဆောင်းပါးတွေကို နှစ်ခါသုံးခါပြန်ဖတ်မိတယ်၊ ကြိုက်လို့ပါ...”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးစကားကြောင့် သူ မနေတတ် မထိုင်တတ်တော့ မဖြစ်ပါ၊ ကျေနပ်မိတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“လူငယ်တွေကို သိသင့်သိထိုက်တာတွေ စေတနာပါပါနဲ့ မောင်ပြောပြနေတယ်ဆိုတာ ထင်းခနဲ ပေါ်နေတယ်ကွယ်...”

“ဘာသာပြန်ထားတာတွေလည်း ပါပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ပါရမှာပေါ့... ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင်နိုင်ဖို့ ကမ္ဘာ

စာပေကို ဖတ်ရမယ်၊ သင့်တော်တာကို ရွေးချယ်ပြီး လက်ဆင့်ကမ်းရမယ်၊ ဒါဟာ အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်ပဲကွယ်”

အကောင်းစားကော်ဖီကို သူ တစ်ပွဲနှစ်ပွဲ သောက်ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းလန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ P.A မလေး ဆွေဆွေ ဝင်လာသည်။

“အန်ကယ်... မင်းမင်းရောက်နေပါပြီရှင်...”

“အေး... ခဏနေမှ ဒီက လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

ဆွေဆွေက သူ့ကို ပြုံးပြခေါင်းညွှတ်၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဦးသားတော်မောင် ‘မင်းဥက္ကဋ္ဌ’ က ဒီနှစ် 4D နဲ့ အောင်တယ်လေ၊ လောလောဆယ် Speaking နဲ့ Grammer သင်တန်းတက်နေတယ်၊ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ချစ်သူထားခွင့် ဦးက ပေးထားတယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဒီကောင် သင်တန်းမှာတင် ချစ်သူတွေနေပုံ ရသကွယ့်၊ ဆွေဆွေက ဩရိဿဆိုတဲ့ စာရေးဆရာဟာ မင်းပါပါနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်လို့လဲသိရော အတင်းပူဆာတော့တာ မောင်ရေ... တွေ့ချင်တယ်တဲ့...”

ကဲ... အခု လူမှုရေးအလုပ်တစ်ခု အပ်ပါရစေ၊ သားတော်မောင်ကို ညီရင်းတစ်ယောက်လို ဆုံးမပါ၊ အကြံဉာဏ် ပေးပါ၊ ဆူတန်ဆူပါ၊ ဆဲတန်ဆဲပါ၊ သူ့ကောင်မလေးကိုလည်း အကဲခတ်ပေးပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီပါ စုံစမ်းပေးပါ၊ လိုအပ်လာရင် ဦးကို အသိပေးသင့်တာ ပေးပါ၊ ဦးနဲ့ကျတော့ Generation Gap ပေါ့၊ မျိုးဆက်ကွာဟမှု ရှိသွားပြီ၊

အင်း... သူငယ်ချင်းလို မိတ်ဆွေလို သားလေးကို ဦးက တိုင်ပင်ခွင့် မပေးခဲ့မိတာလည်း ဦးရဲ့ခေတ်နောက်ကျမှုပါပဲ၊ ဆိုတော့ကား... ဦးရဲ့သားကို ကိုထက်ဝေလက်ကို ဝကွက်အပ်ပါတယ်၊ ဦးလုံးဝဥဿုံ ယုံယုံကြည်ကြည် စိတ်ချလက်ချ အပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုထက်ဝေအတွက် Loading ဖြစ်စေမယ့် တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်လို့ မမှတ်

ယူပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦး၊ တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မင်းဥက္ကဏ္ဍကို မကြာခဏ ဒီမှာမြင်ဖူးပါတယ်၊ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ညီလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော် တရားဝင် ကောက်ရတယ်လို့ သဘောထားပါတယ်၊ အစစအရာရာ စိတ်ချပါ”

သူ ကော်ဖီခွက်ကို လက်လှမ်းစဉ်... ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုရင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အင်တာကွန်းခလုတ်ကို နှိပ်၍...

“ဆွေဆွေ... မင်းဥက္ကဏ္ဍကို ဝင်လာလို့ရပြီလို့ ပြောလိုက်”

သူ တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ချစ်ခြင်းဖြင့် လင်းပွင့်နေသော နှစ်လိုဖွယ်မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

သယ်တန်းအနီးကပ်ကျူရှင်တစ်ခုမှာ သူ့ကို ကျွန်တော်စတွေ့တာပါ။ ကျွန်တော့်လက်ရင်းဦးဘော်ဒါတွေက အိမ်မှာ ဂိုက်ဒ်နဲ့ သင်တဲ့ ကောင်က သင်တယ်၊ ဘော်ဒါဝင်တဲ့ကောင်က ဝင်တယ်၊ အဲဒီအနီးကပ် ကျူရှင်က အင်္ဂလိပ်စာ နာမည်ကြီးတော့ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနီးကပ် ကျွန်တော်သွားတက်ဖြစ်တယ်။

ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ... ဘော်ဒါမရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင်တော့ နိုင်ပါတယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ မိန်းကလေး အင်အားက များနေတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မီးများတော့ မီးနိုင်တာပေါ့။

“ခုထဲက ဆရာဝန်ရုပ် ပေါက်နေတာ တွေ့လား... အဲဒီစာကြမ်းပိုးလေးပေါ့”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ခေါင်းတောင် မဖော်ရဲအောင် အရှက်ကြီးတာ ဟဲ့၊ သွားမနောက်ပါနဲ့... မာမီနဲ့ ပြန်တိုင်နေပါမယ်”

“အို... သူ့အရှက် ဟိုနေ့က ဘယ်နား ပြုတ်ကျမှန်း မသိလို့ ခမျာ လိုက်ရှာနေတာဖြစ်မယ်”

“တို့ ကောက်ရထားတယ်၊ ရေအဆုံး ကုန်းတဝက်တဲ့၊ သူ့အရှက်တွေ တို့ သန့်စင်ခန်းထဲ တစ်ဝက်သုံးပစ်လိုက်မိ... ဟီဟီ...”

“ချောတယ်နော်... ချောတယ်... အဲဒီလှေခါးထစ်မှာ ဗွက်တွေ ပေနေလို့”

ကျွန်တော်မို့ သူတို့ရှေ့ ဖြတ်ပြီး စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ရင် အဲ့လို တသိကြီး ဝိုင်းဝိုင်းစုတ်ကြပါတယ်။ ဘော်ဒါတွေနဲ့ဆိုရင်တော့ မျက်နှာတွေ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြန်လှောင်ရဲပါတယ်၊ ခုဟာက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာရယ်၊ သူတို့က အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ဖြစ်နေတာရယ်၊ ကျွန်တော် ကျွတ်ရပါတယ်၊ ဖြူရပါတယ်၊ ကြောက်တောင် ကြောက်ပါတယ်။

တစ်နေ့ ကျူရှင်အဆင်း...

ဝိုင်းလှောင်လို့ ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးအဆင်းမှာပေါ့၊ ရှေ့က ဆင်းနေတဲ့ကောင်မလေးကို မထိအောင် ပွတ်ရှောင်ရှောင်လိုက်ခါမှ ကျွန်တော့်ညာလက် တုန့်ခနဲဖြစ်ပြီး နောက်မှာ ကျန်ခဲ့...။

အသံစူးစူးလေးလည်း နားထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။

“အလား... အား... နာတယ်... နာတယ်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆောင်ရုန်းလိုက်မိတယ်။

“အား..”

ရုန်းပြီးမှ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဆံပင်ကို သူ့ဘယ်လက်နဲ့ ကိုင်ပြီး မျက်နှာက ငိုတော့မယ့်ကောင်မလေးက နာကျင်မျက်ဝန်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။

အို.. ငိုမဲ့မဲ့တောင်မှ လှလိုက်တာ။

ဘာကို နာကျင်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတော့မလဲ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မသိဘူး။

နောက်က မရွှေ့ချောတစ်သိုက် ရေသေနတ်တွေနဲ့ လိုက်ဆင်းလာရင်း..

“ငြိပြီဟေ့.. ငြိပြီ၊ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီက စတာပဲ”

လို့ ဝိုင်းအော်တယ်။ ရွှီးကနဲ့ လက်ခေါက်မှုတ်တယ်။

ကျွန်တော်စဉ်းစားမနေတော့ဘူး၊ တချိုးတည်း ဆင်းပြေးပြီး ကားတံခါးကို အမြန်ဖွင့် အမြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာမိတယ်။ မီးပွိုင့်မိတော့မှ ကျွန်တော့်လက်ကို သတိထားကြည့်မိ။

ဟာ.. ကျွန်တော့်ဟင်းခါးချိန်းမှာ ထွေးထွေးလေး တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ဆံယဉ်စတွေ..

“အလား.. လား.. အား.. နာတယ်.. နာတယ်” ဆိုတဲ့ အသံလေးကို ချက်ချင်းပြန်ကြားတယ်။ ငိုမဲ့မဲ့လေးတောင်မှ အရမ်းလှတဲ့ မျက်နှာနီဥဥလေးကို ပြန်မြင်လာတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေ ဒီလောက် တထွေးကြီး ပြတ်ပါလာတာ သူတော်တော်နာသွားမှာပဲလို့ ပြန်သတိရလာတယ်။ ငါက မသိသား ဆိုးရွားစွာ ဆောင်ရုန်းလိုက်မိသေးတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူကြိုးမရ ဖြစ်နေလိုက်တာဗျာ..

နောက်က ကားတွေ မီးစိမ်းလို့ ဟွန်းတပွပ်ပွပ် တီးပြီး ဆဲဆိုနေတာကို ကျွန်တော် လမ်းသွားလမ်းလာ သတိပေးမှပဲ သိတော့တယ်။

နောက်နေ့ သူ့ကျေနပ်အောင် နူးနူးညှပ်ညှပ် ဘယ်လို တောင်းပန်ရတောင်းပန်ရ တောင်းပန်မယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်ပေမယ့် ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့ဟာ ကျူရှင် Last Day လေ၊ ရေပက်မခံချင်လို့ ကျွန်တော်ပြေးဆင်းခဲ့တာလေ.. ဆွေးရော..

ကျွန်တော် သူ့ဆံပင်လေးကို တစ်မျှင်မပြတ်စေရအောင် ဟင်းခါးချိန်းကနေ အသာအယာဖြုတ် စာအိတ်အကောင်းစားလေးနဲ့ ထည့်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှာ သိမ်းထားလိုက်ပါတယ်။ အိပ်ခါနီးတိုင်း သတိရတိုင်း ထုတ်ထုတ်ကြည့်ရင်း နမ်းမိပါတယ်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

၈ မေးပွဲဖြေပြီးတော့ အောင်မှာလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနေတော့ သူ့ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးပဲ သတိရနေတော့တာ၊ ပါပါခွင့်ပြုချက်အရ ငါ ရည်းစားထားလို့ရပြီဆိုတဲ့ အတွေးကလည်း အချစ်စိတ်ကို နှိုးနှိုးကြားကြားဖြစ်စေတယ် ထင်တာပဲ..

ကျွန်တော့်ကို ရူးသွပ်တယ်လို့ ပြောချင်လည်း ပြောတော့။ သူနဲ့ ငြိတဲ့ ကျွန်တော့်ဟင်းခါးချိန်းလေးရယ် သူ့ဆံပင်ခွေလေးရယ်ကို

နောက်ခံ ပြုဖွေးနေတဲ့ ပိုးစလေး ခံပြီး ကျွန်တော် ပန်းချီဆန်ဆန် နေရာချတယ်။ မှန်ဘောင်သွင်းထားတယ်။ ချစ်သူဖြစ်လာရင် သူ့အံ့ဩ သွားအောင် ပြမလို့။

စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း မထွက်ခင် အိမ်အလုပ်၊ ပါပါအလုပ် တွေ တတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်းကူရတယ်။ တစ်နေ့ မြို့ထဲက အလူမီနီယံ နဲ့ မှန်ဆိုင်ကို ပါပါက ငွေပို့ခိုင်းတယ်။ ကားနောက်ခန်း ကူရှင်ပေါ် ငွေထုပ်ပစ်တင်ပြီး လေတချွန်ချွန်နဲ့ မောင်းအလာ...။

စိုက်ပျိုးရေးမှတ်တိုင်မှာ လူကြားထဲမှာ ရပ်နေတာ သူမှသူ သေချာတယ်။ အဲဒီမျက်နှာလေးနဲ့ အဲဒီဆံပင်ပဲ ကျွန်တော့်မင်မိုရီထဲ ဓါတ်ပုံလို စွဲထင်နေတဲ့သူပါပဲ...။ အင်္ကျီအစင်းလေးနဲ့ သူ့ရှေ့က ကား ဖြတ်မောင်းရင်း အနီးကပ် ထပ်ကြည့်တယ်။ သူလည်း ကားထဲက ကျွန် တော့်ကို ဖျတ်ကနဲ ကြည့်တယ်။ မှတ်မိပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း သွားတယ်။ မှတ်တိုင်အကျော်မှာ ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေး ကျွဲကနဲ ရပ်ပြီး ကားဂိတ်ဆီ ပြန်ပြေးမိတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာတယ်။ သူ စွေကနဲ တက်သွားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့ ထွက်စကားကို လက်ဖမ်း တားပြီး ကျွန်တော် မဟားဒယား ဆွဲတက်လိုက်မိတယ်။

ကားပေါ်မှာ ပြူးပြီပြီး ရှာတော့ သုံးလေးယောက်အကျော်မှာ သူကလေး...ဟာ... အဖော်ပါလာတာကိုး။ သူ့အဖော်နဲ့ စကား ပြောနေတယ်။ တော်တော်ဝဝတောင့်တောင့်ကြီး။ လက်ဖျံလက်မောင်း နဲ့ (အမိုးကိုင်က ကွင်းကို ဆုပ်ထားတဲ့) လက်သီးကြီးကလည်း နည်းတာ ကြီး မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော် သူတို့အနားကို ဘယ်လိုမှ တိုးလို့မ မရ။ တိုးလို့ ရောက်သွားတော့ကောတဲ့... သူမ သက်တော်စောင့်ကြီးရှေ့မှာ ဗလ ကြီးရှေ့မှာ ဘယ်လိုစပြောပြီး ဘယ်လိုတောင်းပန်မလဲ!... နဘန် ထကျင်းနေလို့ ဟုတ်ပေဖြစ်တော့မယ်။

“ကဲ... စိုက်ပျိုးရေးက တက်တာလေးတွေ လှမ်းမယ်၊ ဒီနား မှာ ကျန်သေးတာ သိတယ်နော်”

ဗုဒ္ဓေါ... ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်က ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှာ အမြဲထည့်ထားတာ၊ အိတ်ကပ်ထဲ တစ်ပြားမှကို မပါတာ၊

“လက်တို့မတောင်းချင်ဘူးနော်... စိုက်ပျိုးရေးက တက်တဲ့ တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်၊ ဟံသာဝတီ ပါလား၊ အသံမကြားဘူး၊ မဟာမြိုင်... မြေနီကုန်း တောက်လျှောက် ဆရာရေး...”

ကျွန်တော် ချွေးပျံ့လာပါပြီ။

စပါယ်ယာ ကျွန်တော့်ဘေး လာရပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့် တယ်။

“ဟို... ဟို... အသိတစ်ယောက် ဖျတ်ကနဲ ကားပေါ် တက် သွားလို့... အဲ... လိုက်တက်လာမိတယ်ဗျာ...”

စပါယ်ယာက...

“ဘယ်မလဲ အသိ...”

“ဟိုက... ခပ်ဝဝတစ်ယောက် ဆံပင်ရှည်ရှည် အင်္ကျီအစင်းနဲ့ တစ်ယောက်”

စပါယ်ယာက လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဒီက တစ်ယောက်အတွက် ဟိုရှေ့က ညီမဝဝနဲ့ တစ်ယောက် က ပေးမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ဘာပြောတယ်... ဘယ်က ကလေးကလဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ပဲ လာတာ၊ ဘယ်ကောင်လဲ... ပြစမ်း”

ဗလကြီးအသံ ဟိန်းထွက်လာတယ်။

မျက်နှာငယ်နဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြီး ကျွန်တော် မသိ ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရတယ်။

“မြေ... မြေနီကုန်း ဆင်းမယ် အစ်ကို... ကြို... ကြိုရင် ပေးပါ မယ်... ခု... မပါလို့”

စပယ်ယာက သဘောကောင်းပုံရတယ်၊ ခပ်တိုးတိုး ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။

“ဟွန်း... ဥပဓိက လူရည်သန့် ဥပဓိနဲ့”

“ဘယ်ကောင်လဲ!.. ညီမဝဝ ပေးမယ်ဆိုတာ၊ ပြစမ်းပါ... ပေးထည့်လိုက်မလို့...”

အကျယ်ကြီး လှမ်းအော်တယ်ဗျာ။

မြေနီကုန်းကနေ ကားငှားပြီး စိုက်ပျိုးရေးကို ချက်ချင်းပြန်ပြေး ရပါတယ်။ ကားကတော့ ရပ်ထားတဲ့နေရာမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မှန် မပိတ်၊ လော့ခ်မချခဲ့တော့ နောက်ခန်းက ကူရှင်ပေါ်က ငွေထုပ်က တော့...။

ဟုတ်ကဲ့... မရှိတော့ပါဘူး၊ ဆယ်သိန်းထုပ်ပါ။

ပါပါကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်ပြောပြတော့ ရယ်ရယ်မော မောပဲ ပြောပါတယ်။

“စကတည်းက အရင်းအနှီး များသွားတယ် သား၊ ရအောင် လိုက်နိုင်မှ တန်ခါကျမယ်” တဲ့...။

ကျွန်တော့်ပါပါက... အဲ့လိုပါပါမျိုးပါခင်ဗျာ။

(စတင်မိတ်ဆက်သောနေ့က နှစ်ယောက်တည်း ရှိစဉ် သူ၏ ပါပါ ဧည့်ခန်း၌ ပြောပြသောစကားများဖြစ်ပါသည်။)



အခန်း(၃)

“ဟ

... ညီမလေး မှာတာက တစ်မျိုး မမဝယ်လာတာက လူကြီးဆင်ကြီး၊ ညီမလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဘူး”

“ညီမလေးရယ်... ကပ်ပဲကပ်ကြည့်ပါဦး၊ အပွင့်အခက်က သေးသေးလေးတွေပါ၊ ကပ်ကြည့်စမ်း... လိုက်ပါတယ်ကွယ်”

“ညီမလေးတော့ မကြိုက်ဘူး... မမပဲဝတ်၊ မဝတ်ရင် ဘိုးဘွား ရိပ်သာပဲ သွားလှူလိုက်”

ပြောပြောဆိုဆို ယမင်းက ဇောင့်ဇောင့်နှင့် ဧည့်ခန်းက ထပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ကြူကြူ ခေါ် ဆူမှိုကြူက မမဝယ်လာသော တီရှပ်ကို ကိုယ်မှာ အပြားလိုက် ကပ်ကြည့်ရင်း ယမင်းကို လိုက်ကြည့်နေ

၂၆ နတ်ရွာစိုး

သည်။ ညီမ ကြိုက်မည်ထင်၍ ဝယ်လာမိသော ကိုရိုးယားဂါဝန်ရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ရသူက မမသင်းသူဇာ။

“မမသင်း... မမသင်း ဝယ်လာတဲ့ တီရှပ်က စူပါကင်း ဆိုက်ကြီး... ကြူကြူနဲ့ အရမ်းကြီးနေတယ်၊ မင်းသမီးပွင့်လောက်မှ အတော်ပဲ...”

“ဟဲ့... အဲဒါရဖို့ ငါ ခြေတိုအောင် ရှာခဲ့ရတာဟဲ့၊ ဝတ်ပဲ ဝတ်ကြည့်စမ်းပါဦး...”

စူပိုက်ပုတ် နှုတ်ခမ်းထော်နှင့် ကြူကြူက ခေါင်းကနေ တီရှပ်ကို စွပ်ချသည်။ ခေါင်းပေါက်က ကြပ်နေသေးသည်။ မမသင်းသူဇာပါ မတ်တတ်ထ၍ အတင်းဆွဲချမှ ကျသွားသည်။ လက်လျှိုတော့ သာသာကလေး ဝင်သွားသည်။ ခါးစကို ဆွဲချတော့ ပေါင်တစ်ဝက်နားထိ ရှည်ကျလာသည်။

“ကြည့်... မမ၊ အောက်က ဘာမှမဝတ်ရင်တောင် ရတယ်၊ အဲလောက်ကြီးတော့ ညီမ ဝတာ လူပိုသိသွားမှာပေါ့... ဟော...”

“အေး... အောက်က ညှပ်ပြီးသီလိုက်ရင် ရတယ်၊ ကိုယ်လုံးက အတော်ပဲ ကြူကြူ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကြူကဝတော့ ဖစ်ဆိုက်ဒ် ဝတ်မှ လှမှာပေါ့၊ ဟော... ခုဟာက ရာဝင်အိုးကြီး စောင်ပတ်ထားသလို ကြီး... ဟီး...”

ဆူမိုကြူ အတင်းပြန်လှန်ချွတ်သည်။

“ဟင်း... ဒါကြောင့်... ဆူမို ညည်းကို ဝိတ်လျှော့ပါ၊ အစားအအိပ် လျှော့ပါလို့ ငါ ခဏခဏ ပြောတာပေါ့၊ နာမ်းသမားရဲ့ အစားက ဒလစပ်၊ အိပ်တော့ ကုလားသေ ကုလားမော၊ စောစောက ထရမှာ ပျင်းသေး... အင်း... ဒင်းတို့နဲ့ ငါတော့ ဟုတ်နေပြီဟေ့၊ မဝတ်ချင်ရင် ပြန်ခေါက်ထား၊ ဒီတစ်ခေါက် ဈေးသွားရင် ပြန်လဲပေးမယ်၊ ဟိုဟာမလေးကလည်း ငါမို့ စေတနာနဲ့ လုပ်လာရင် ဝေဒနာတွေချည်း

ပဲ၊

ခေတ်မီတာတော့ ငါကြိုက်တယ်ဟေ့၊ ခေတ်လွန်တာတော့ ငါလက်မခံဘူး၊ ဒါ မြန်မာပြည်အေး... တကတည်းမှပဲ “ဖင်လန်” ပို့ရမယ့်ဟာတွေ... က... ငါရေချိုးမယ်၊ ကြူကြူ ထမင်းပွဲပြင်ထား”

သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသော သင်းသူဇာကို ကြူကြူ လိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ဟဲလ်မက် ခေါ် လုပ်ငန်းသုံး ဦးထုပ်အမာကို ဆံပင်တွေပါ ခေါက်ထည့်ပြီး ဆောင်းထားလေ့ရှိသော မမသင်း။ ဖင်မှာ ကော ပေါင်မှာပါ အိတ်တွေ ပါသော ဘောင်းဘီပွကြီးနှင့် ကုမ္ပဏီက ပေးသော စပို့ရှပ် ဂျာကင်အင်္ကျီကြီး ဖရိုဖရဲနှင့် ဘယ်လိုမှ မိန်းမဆန်သော မမသင်းကို ကြည့်ရင်း ကြူကြူ ခေါင်းယမ်းသည်။ သက်ပြင်းချသည်။ ဆိုဖာနှင့် ဖင်ထိုင်ခုံကြားက အာလူးကြော်ထုပ်ကို ဇတ်ကနဲ ကောက်ယူ၍ လက်ညှိုးနှင့်လက်မကြား ပါလာသော အာလူးကြော်လေးငါးဖတ်ကို ဝှပ်ကနဲ ပါးစပ်ထဲ အကုန်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ဥျတ်ဥျတ်ဝါးရင်း...

အိပ်ခန်းထဲက... ယမင်း၏ဆူညံဖြူစူသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားသည်။ ခုမှ သတိရသည်။ မမသင်းကို ထမင်းပြင်ပေးရင်း ယမင်း ချက်ထားသည့် ဟင်းသိုးလေးဖတ် ပါးစပ်ထဲ ကောက်ထည့်ဖို့... ‘ပတ်ဗေတို... ပို့... ရှိရှိ’ ဟု အော်၍ သူငယ်တော်အက ကလိုက်သေးသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

အောင်စာရင်း ထွက်သောနေ့တွင် မင်းဥက္ကာ အစောကြီး ထသည်။ ပါပါ၏ဆိုင်းဂနပ်စ်ကားကို မောင်း၍ သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော် မင်းနှင့် ဇင်ဦးမောင်ကို သွားခေါ်သည်။

သူက ဖိုးဒီပါသည်။ ကျော်ကျော်မင်းက ဝမ်းဒီပါသည်။ လုံးဝ မဖြေနိုင်၍ ငိုငိုတိုင်းတိုင်း လိုက်ပါလာသော ဇင်ဦးမောင်ပါ ခိုးရိုးအောင် သည်။ ထကို ခုန်မိကြသည်။

တစ်နေ့ကုန် ကစားကွင်းတွေ လျှောက်လည်ကြသည်။ ညနေ စောင်းတော့ ဇင်ဦးမောင်က စဖောက်သည်။

“ဒီလိုနေမျိုးမှာမှ တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဘီယာမသောက်ရင် ဘယ်နေ့သောက်မလဲ!”

ဟူ၍ စကားစသည်။ သူတိုက်မည်။ ကြိုက်တာစား၊ ကြိုက်တာ လုပ်ဟု အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုပ်ကို ပုတ်ပြသည်။ ဘယ်သူမှ ငြင်းမနေ။ သံလမ်း ဘီယာစတေရှင်ကို ဝင်ကြသည်။ မင်းဥက္ကာကတော့ ကား မောင်းရဦးမည်ဟု အကြောင်းပြ၍ သုံးခွက်မှ တစ်ခွက်သောက်သည်။

ဇင်ဦးမောင်က K.B သမားကို ဘီယာတိုက်၊ ဆုကြေးငွေ ကပ်ပေးပြီး ညနေခင်းကြီးသီချင်းပါ တက်ဆိုလိုက်သေးသည်။ ညနေငါးနာရီကျော် သော်အခါ သိပ်မသောက်ဖူးသော ကျော်ကျော်မင်း မူးတော့သည်။ ငွေရှင်းပြီး ကားဆီကို တွဲ၍ပင် ခေါ်ရသည်။

ဆင်မလိုက်တွင် နေသော ကျော်ကျော်မင်းကို အရင်ပိုရန် နောက်ခန်းတွင် သိပ်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဇင်ဦးမောင်က လေးဖြူ သီချင်းကို ဖွင့်၍ လေးဖြူကို အီးထွက်ခမန်း အော်ဆိုလာသည်။ မင်းဥက္ကာလည်း လေးငါးခွက် သောက်မိသဖြင့် အူရိုင်းသဘာဝ လေ တိုက်တိုင်း မူးရီဝေဖြစ်လာသည်။

ကားကို ဟွန်းတပွန်ပွန် မေ့ပြီးတီးလာမိသည်။ လှိုင်၊ ကမာရွတ် နယ်မြေသည် ဟွန်းသံကင်းမဲ့နေဖြစ်သည်။ ကားတွေက ကြည့်သွားကြ သော်လည်း ယနေ့ အောင်စာရင်းထွက်သောနေ့မို့ အောင်သော ကလေးတွေ ပျော်ကြပါစေဟု မုဒိတာစိတ်နှင့် ခပ်မဆိတ် နေကြပုံပေါ် သည်။

စံရိပ်ငြိမ်ရှေ့က တအိအိ သွားနေသော ဘီလပ်မြေ တင်သည့် “ကင်တာ” ကားကြီးကို မင်းဥက္ကာ ကျော်တက်လိုက်သည်။ ပွမ်ပွမ်။ ဖြစ်ချင်တော့ လှည်းတန်းမှတ်တိုင်နားတွင်ပင် တသီတတန်းကြီး မီးပွိုင့် မိတော့သည်။ မြန်မာပြည်၌ အကြာဆုံးသောမီးပွိုင့် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ကုန် ကြည်နူးအူမြူးနေသမျှ မိနစ်တော်တော်ကြာကြာ ပိတ်မိနေချိန်က စိတ်ပျက်လောက်အောင် ကောက်စားခြင်းခံရသည်။

ဇင်မောင်ဦး သီချင်းဆိုသံသည်ပင် နားငြီးလာသည်။ တစ်ပေ နှစ်ပေတိုးသည်။ ပြန်ရပ်ရသည်။ လေးငါးခြောက်ပေ တိုးသည်။ ပြန်ရပ် ရပြန်သည်။

တောက်! . . .
ထိုစဉ် . . .
ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် . . .

ဟိုက်!.. သူကလေး... ပန်းရောင်လေးနှင့်။ သိပ်သေချာသည်။ သူ့မှသူကလေး။ ပြီးပျော်ရွှင်မြူးနေသော မျက်နှာကလေးနှင့် ယခုပင် ပွင့်သစ်လိုက်သော ညနေခင်းပန်းလေးလို လန်းဆန်းသန့်စင်စွာ သူ့ကားနံဘေး... ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ပန်းရောင်ပန်းကလေး...။

ကားစက်သတ်ဖို့ သတိမရ။ ကားတံခါးပြန်ပိတ်ဖို့ သတိမရ။ တိုးမိတိုက်မိသောလူတွေကို ကန်တော့ပြောမိလား၊ ဆောရီးပြောမိလား၊ ရဲ့ရဲ့ပြောမိလား သတိမရ။ ပန်းရောင်လေးကို လှမ်းမျှော်ငေးရင်း အပြေးလိုက်သည်။ မိလာသည်။

“ဒီ... ဒီက... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်၊ ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား... သူ... သူ့ဆံပင်...”

“ရှင် လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်... ရှင်ကို မှတ်မိဖို့ နေနေသာသာ မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘူး...”

“ဒီ... ဒီလို... ပါ၊ ကျွန်... ကျွန်တော့်ဟင်းခါး... ဟင်းခါးချိန်းဟာ... ဒီဟင်းခါးချိန်းတော့ မဟုတ်ဘူး...”

သူမက ရုတ်တရက် လမ်းလျှောက်ခြင်းကို ရပ်ပစ်လိုက်၍ သူ့လက်က ဟင်းခါးချိန်းကို ပြရင်းတန်းလန်း စကားက ပြတ်တောက်သွားပြီး လူကြားထဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထဲက ဟင်းခါးချိန်းထိုးကြားနေသလိုဖြစ်၍ လမ်းသွားလမ်းလာတွေပါ ရပ်ငေးနေပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျာ!”

“ဘယ်လိုမှ ပြောမနေနဲ့၊ လောလောဆယ် ရှင် နှစ်ခုပဲရွေး၊ ရပ်ကျန်မလား လှည့်ပြန်မလား... အရက်နဲ့က ရှေ့ကို နှစ်တောင်လောက် ထွက်နေတဲ့ အရက်သမား... ဒီက လက်ဝါး ပါးမရွေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မျက်စောင်းလှလှနှင့် သူ့ကို ဂျိမ်းကနဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်ထိုးစိုက်ထားခဲ့ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ သူ

ထိုနေရာ၌ပင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကြောင်အမ်းရပ်ငေးနေမိသည်မသိ။ သူ့ရှေ့နောက်ဝဲယာက လူတွေ တစ်ရပ်ရပ် သွားနေသော်လည်း သူကတော့ pause ခလုတ်ဖမ်းနှိပ်ခံရသူလို stay နှင့် ရပ်နေတော့သည်။

(တပြိုင်နက်၌ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည်မှာ)

ဘီလပ်မြေတင်သော ‘ကင်တာ’ ကားပေါ်၌ (Site ထဲ သွားရင်း လမ်းကြိုသဖြင့်) ‘သင်းသူဇာ’ ကုမ္ပဏီဝတ်စုံနှင့် ပါလာသည်။ စံရိပ်ငြိမ်တွင် ဟွန်းတီး၍ ကျော်တက်သွားသော ဆယ်ကျော်သက် ပရမ်းပတာလေးတွေကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

သီချင်းတွေ ဆူအောင်ဖွင့်၍ ခုနစ်သံချီနှင့် အော်ဆိုလာသည်မို့ လူ့မလိုင် အတန်းအစား ပရမ်းပတာလေးတွေဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။ နောက်ခုံမှာက မှောက်နေသူတစ်ယောက်။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုကားနောက်မှာပင် သူမတို့ကားက ခေါင်းထိုးဝင်၍ ပွိုင့်မိနေတော့သည်။ သီချင်းမရပ်။ အော်သံမရပ်။ သူမစိတ်ကို ဖြတ်၍ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုခွတ်သည်။ ခဏအကြာ ယာဉ်မောင်း ကိုသံချောင်းက...

“ဟာ... မီးစိမ်းပြီး... ရှေ့ကားက ကောင်လေး သေးဆင်းပေါက်လားဘာလားပဲ၊ တံခါးကြီးဖွင့်ပြီး ပြန်တက်မလာဘူး မမလေး”

“ဟင်!...”

သူမ ကားပြတင်းဝမှ ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်လျက် သားကြီး၊ စိတ်မြန်လက်မြန် ဆက်ဆံတတ်သောသူမ ကင်တာကားပေါ်မှ ဖုတ်ကနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ ဖွင့်ထားသော ရှေ့ကားတံခါးဝဆီ ရောက်သွားသည်။ တစ်ယောက်က မျက်စေ့မှိတ်ရင်း...

“မင်း... မှ... မင်းပဲ... ဟဲ... ဟဲ

မင်း... မှ... မင်းပဲ... ဟဲ... ဟဲ..

မင်းတစ်ယောက်... တည်း... မင်းပဲ... ဟယ်...” လုပ်နေသည်။

“ဟဲ့... မင်းဒရိုင်ဘာ ဟိုတစ်ယောက်ကော...”

ဇင်ဦးမောင် ဈာန်ဝင်နေ၍ ဘာမှမကြား၊ ပြန်မဖြေ၊ လှမ်း၍ ပင် မကြည့်၊ စက်နိုးနေသောကားပေါ် သူမ စွေကနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ဝူးကနဲ အရှိန်နှင့် မောင်းထွက်လိုက်သည်။

မီးပွိုင့်က စိမ်းကောင်းတုန်းပင်မို့ ပွိုင့်ကျော်၍ ရပ်လိုက်သည်။

အသင့်တွေ့ရသော ယာဉ်ထိန်းရဲရှေ့ ထိုးရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပွိုင့်မှာ ယာဉ်မောင်းက ဒီအတိုင်း ရပ်ထားခဲ့လို့ မောင်းပြီး ကျွန်မ လာအပ်တာ... လိုအပ်သလို အရေးယူပါ...”

ပြောပြောဆိုဆို နောက်က လာထိုးရပ်သော ဘိလပ်မြေကား ပေါ် တက်သွားသည့် ကုမ္ပဏီဝတ်စုံနှင့်မိန်းမကို ယာဉ်ထိန်းရဲ ကြောင်ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။



အခန်း(၄)

“**ငါ** ပြည့်စုံ တီးဟောကံ”

“ကျွန်တော် တော်တော်ကြေကွဲပြီး ကျန်နေခဲ့တာ ကိုကိုရာ၊ သူ ရပ်ကျန်ခိုင်းတဲ့နေရာမှာ မတ်တတ်ကြီးကို မေ့ပြီးကျန်ခဲ့တာ၊ ဇင်ဦးမောင်က အမောတကော ရောက်လာပြီး ဟေ့ကောင် မင်းဥက္က၊ မင်းဘာဖြစ်တာလဲ... ဟိုမယ်... ကားကတော့ ဆတ်ဆတ်ကြ မိန်းမတစ်ယောက် တက်မောင်းပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲလက် အပ်ခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါမင်းကို ပတ်ရှာနေတာ... မင်းက ဒီမှာ မတ်တတ်ကြီး ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲတဲ့...”



ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း pause ကနေ play ကို ပြန်နှိပ်
လိုက်သလို အသက်ခါတ် ပြန်ဝင်လာတာ ကိုကိုရေ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်
က အဲ့သလို”

ကော်ဖီလက်ကျန်က အေးစက်နေပြီ။ သူ ကော်ဖီခွက် ပြန်ချ
ရင်း...

“မင်းမင်းက ဒီကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ သိဝိဘုရင်
လို ဖြစ်ဖြစ်သွားတာကိုးကွ့... ဟား... ဟား... ပထမတစ်ခါလည်း
ဆယ်သိန်းပါသွားတယ်၊ ဒီတစ်ခါလည်း ကားပါ ယာဉ်ထိန်းလက်
ပါသွားတယ်၊ မင်းအဖြစ်က ငါ... ဆောင်းပါးမရေးဘဲ ဇာတ်လမ်းရေးဖို့
တောင် ကောင်းနေပြီ... မင်း ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်မိတာ အရမ်းလှ
တယ်၊ ခရေဇီ ရသလေး ပေါ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဝင်စကား...
မှားသွားတာကွ့...”

မင်းဥက္ကာက လင်းကနဲ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘယ်လိုမှားတာလဲ အစ်ကို၊ ဘာစကား စ၊ ပြောရမှာလဲ!”

စီးကရက်တစ်လိပ် ယူ၍ ဖင်ဆောင့်ရင်း မီးညှိရန် ပြင်နေသော
သူ့သူငယ်ချင်းမော်ကြီးက...

“ကောင်လေး... လာပြီနော် မင်းယူရမယ့်သင်ခန်းစာတွေ၊
လိုအပ်ရင် ဘုတ်အုပ်လေး ထုတ်ပြီးမှတ်ပေတော့၊ ငါတို့ချင်းတောင်
ဒီကောင့်စကားကို Notes လိုက်ရေးရတာ ကောင်လေးရ”

“အဲသလောက် မလိုပါဘူး မော်ကြီးရာ၊ မင်း ဝင်မထောင်နဲ့၊
ငါပြောမယ့်စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“အဝင်စကားမှားတာလေ ကိုကို”

မင်းဥက္ကာက သိချင်ဇောနှင့် စကားစ အမြန်ဖော်ပေးသည်။

“မင်း အဲ့ဒီတုန်းက ဘယ်လိုဝင်တယ်... ပြန်ပြောပါဦး”

“အဲ... ဒီ... ဒီက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်၊ ကျွန်... ကျွန်တော့်
ကို မှတ်မိလား... သူ... သူ့ဆံပင်...”



အဲဒီအထိပဲ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောရသေးတယ်၊ သူက အလုံး
ကြီးနဲ့ ပြန်ဆော်တာ ကိုကိုရေ... သေပြီ ဆရာပဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို
ဝင်သင့်သလဲ!”

မင်းဥက္ကာ ငဲ့ပေးသောရေခွေးကို တစ်ကြိုက်၊ ကြိုက်ရင်း...

“အခြေအနေ အချိန်အခါကို မင်းသုံးသပ်ရမှာကွ့... အဲဒီနေ့
က သူလည်း ပျော်နေပုံရတယ်ဆိုတော့ သူလည်း စာမေးပွဲအောင်လို့
ဖြစ်မှာပေါ့...”

“ဟာ... သေချာတာပေါ့ ကိုကိုရာ”

“မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့အောင်မြင်မှု၊ သူတို့ပျော်ရွှင်မှုကို
အသိအမှတ်ပြုတဲ့စကား မျှဝေခံစားတတ်တဲ့စကားနဲ့ စ၊ မျှားရင် ဂျိတ်
ကနဲ ချိတ်ပြီးပါလာတတ်တာ သဘာဝပဲကွ့...”

မော်ကြီးက စီးကရက် ဖွာရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ
သည်။

“ဒီတော့ မင်း ဝင်ဝင်ချင်း၊ ဟေ့... သူငယ်ချင်း... မင်း အောင်
တယ်နော်၊ ဒီဘယ်နှစ်လုံး ပါလဲ... ကြားတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ဝမ်းသာလို့ မျှဝေတာ၊ တို့ လေးလုံးပါတယ်၊ တစ်ကျူရှင်ထဲ... မင်းက
တို့ကို မသိပေမယ့် တို့က မင်းကို သိနေခဲ့ပါတယ်... အဲ့သလို ဝင်ရင်”

“ဟာ... ကောင်းလိုက်တာ ကိုကိုရာ... အဲ့လိုပြောရင် သူ
တစ်ခုခု သာသာယာယာ ပြန်ပြောမှာပဲ... တောက်... ကျွန်တော်
လိုတာဗျာ...”

သူ ရေခွေးပန်းကန် ချရင်း...

“သူလည်း တစ်ကျူရှင်တည်းဆိုတဲ့စကားနဲ့ အောင်တယ် ပြော
မယ်... ဒီပါရင် သူလည်း ပါကြောင်း ပြန်ကြားမယ်၊ သူ ဒီနည်းရင်
တောင် မင်းစကားထဲမှာ ဖိုးဒီပါတဲ့အတွက် မင်းကို တော်လိုက်တာလို့
အင်ပရက်ရှင်တောင် ဝင်သွားဦးမယ်”

မော်ကြီးက ပြောချွေရင်း...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေးအမြင်မှာ အနည်းဆုံးတော့ သူ့ရှေ့မှာ သူ့ကို တခုတ်တရ စကားပြောနေသူဟာ ဆရာဝန်လောင်း ဆေးတက္ကသိုလ် အလောင်းအလျာလေးလို့ သေချာအောင် မြင်ပြီကွာ ချက်ချင်းဖော်ရွေသွားလိမ့်မယ်..”

“အဲသည်တော့မှ... မင်းက သူမကို ဘယ်လောက်အရေး ထားပြီး ဘယ်လိုအခြေအနေက ဆင်းပြီး စကားပြောတယ်ဆိုတာ သူ့ ရင်ထဲ ပြီးသွားအောင် သိသွားအောင် ပြရမှာ၊ ဟာ... ခဏလေး၊ ဟိုဆိုင်ကစောင့်... တစ်ခုခုကျွေးပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကား စက်တောင် မသတ်ဘဲ... ပွိုင့်မိနေတဲ့လမ်းပေါ် ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တာ... ဆိုရင်...”

“ဖြန်း...”

မင်းဥက္ကာ သူ့ကိုယ်ပိုင်နဖူးကို သူ့ကိုယ်ပိုင်လက်ဝါးနှင့် အား ပါပါ ရိုက်ခိုက်သောအသံဖြစ်ပါသည်။

“ဟား... ကျွန်တော် အရမ်းကို လိုတာပါလား”

“တစ်ခုရှိသေးတယ်... မင်း အဲဒီတုန်းက ဘီယာသောက် ထားတယ်နော်... ဘီယာလည်း သူတို့နှာခေါင်းမှာတော့ အရက်နဲ့ပဲ ကွ... ဒီတော့... လေဘယ်ဘက်မှာ တိုက်နေသလဲ မခန့်မှန်းတတ် ရင် ဆေးလိပ်သောက်နေတာ ပလာတာကြော်နေတာကို ကြည့်ရတယ်၊ လေအောက်က ရပ်ပြောရတယ်... မင်း လေတင်က သွားပြောလို့ အရက်နဲ့က နှစ်တောင်လောက် ရှေ့ရောက်နေတဲ့ အရက်သမား သူ့ လက်ဝါးက ပါးမရွေးဘူးလို့ ပြောသွားတာ... ရိုက်မသွားတာပဲ ကံကောင်း”

တစ်ဖက်ဝိုင်းက မသိမသာ စွေစွေစိစိ လည်ပြန်လှည့်ကြည့် သောအကြည့်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြ။

“အခု သူတက်နေတဲ့ Speaking & Grammer သင်တန်းမှာ ကျွန်တော်လည်း မနေ့ကပဲ ကျောင်းအပ်ခဲ့ပြီ အစ်ကိုတို့ရေ...”

လှည်းတန်းမှာ အကောင်းဆုံး Class ပဲ၊ သူ့ မလွဲမသွေ တက်မှာပဲလို့ ယူဆပြီး ကျွန်တော် သွား... သွားစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ... မိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်... သူ့မှာ အားကောင်းမောင်းသန် ဟိုဘော်ဒီဂတ်ကြီး ပါ၊ ပါ နေတယ် ကိုကိုရာ... ဖြုဆင်ကြီး၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ် ကြမလဲ!”

သူ ခဏစဉ်းစားနေသည်။

မော်ကြီးကလည်း မင်းဥက္ကာလေးကို မြင်မြင်ချင်း ခင်ပုံရသည်။ သူကလည်း စီးကရက် ဖင်စီခံ လောင်အောင် စဉ်းစားပေးနေပုံရသည်။

“မင်းမင်း... လောလောဆယ် မင်းဘာမှမလုပ်နဲ့ဦး၊ ပထမ အဆင့်အနေနဲ့ သူနဲ့ အကြည့်ချင်း ဆုံအောင်ပဲ ကြိုးစား... ဆုံရင် ပြီးမပြမိစေနဲ့... ခပ်ဆွေးဆွေးလေး လှမ်းကြည့်နေ၊ အသနားခံတဲ့ မျက်နှာ ငုံ့လင့်နေတဲ့မျက်နှာမျိုးပေါ့ကွာ၊ သူ့ မင်းကို မှတ်မိသလား၊ ဘယ်လို မျက်နှာအမူအယာမျိုးနဲ့ တုံ့ပြန်သလဲ၊ မင်း အသေးစိတ် ကိုကို ကို ပြန်ပြောပြ၊ နောက်တစ်ပတ် ဒီလိုနဲ့... ဒီအချိန် ဒီဆိုင်မှာပဲ ကိုကိုကို အစီရင်လာခံ... ကိုကို အဇကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ် စဉ်းစားထားမယ်၊ ကဲ... ဒီဝိုင်းရှင်းမယ်ဟေ့”

“ဟာ... ကိုကို ကျွန်တော့်တာဝန်လေ... ကျွန်တော်ရှင်းမှာ ပေါ့...”

မင်းဥက္ကာက အတင်းထုတ်ရှင်းသည်။ ဆိုင်ရှင်ကို ခင်ခင် မင်မင် နှုတ်ဆက်၍ သူတို့အုပ်စု ထထွက်သွားသောအခါ သူတို့ အရင် ရောက်နှင့်နေသော တစ်ဘက်ဝိုင်းမှ စွေစွေစိစိ လည်ပြန်ကြည့်သော အကြည့်ပိုင်ရှင်က တော်တော်ကြီးကို လှလှပပ ပြီးသည်။ မဲပြီးဖြစ်သည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

ပြီးရင်းက အူထဲအသည်းထဲ ကြိတ်ရယ်သောအသံက စေ့ထား သောပါးစပ်မှ လျှံထွက်လာသေးသည်။ ဟင်း... ဟင်း... ပြီးမှ သူ့ရှေ့ တွင် ရိုရိုကျိုးကျိုး ထိုင်နေသောသူကို...

၃၀  နတ်ရွာစိုး

“ကိုသံချောင်း... ရှင်က မိသားစုပါ ဒီဆိုက်ဒ်ထဲကို ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ဒီနယ်မြေမှာ မကြာခင် ရွာခံလို ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစား... ကျွန်မ အဲဒီလူအကြောင်း သိချင်တယ်၊ လိုအပ်ရင် Boss ကို ပြောပြီး ဒီဆိုက်တာဝန်ခံအနေနဲ့ ကျွန်မပါ ပြောင်းသင့်ရင် ပြောင်းလာခဲ့မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... မမလေး၊ ကျွန်တော် ရွာခံလို ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်စုံစမ်းရမယ့် ‘အဲဒီလူ’ ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ မမလေး”

(ကိုသံချောင်းက တစ်ဖက်ပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သူ မဟုတ်)

“ရှင်ကလည်း အူပါ... အဲဒီလူဆိုတာ ခုနက ကလေးတွေကို မြှောက်ပေးပြီး ကပ်ရပ်စားနေတဲ့ ခေတ်သစ်အခါပေး ဦးပုညကို ပြောတာရှင့်... သိပ်လား!...”

“ဟုတ်...”

“ကဲ... ဒီဝိုင်းရှင်းမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကုမ္ပဏီဝတ်စုံကျွတ်ကပ်ကပ် (Ballet) ပိုက်ဆံအိတ်ကို မာန်ပါပါ ဆွဲထုတ်သည်။

ဗြုတ်ခနဲ ပါလာ၏။

ဟုတ်တော့ နေပြီ... ဟင်း... ဟင်း။

မြန်မာစာပေ ၃၁ 

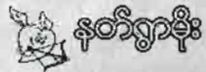
အခန်း(၅)

Wနေ့ အောက်ပိုင်း၌ အသားကပ် အီလက်စတစ် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသောကြောင့် မမသင်း၏စွင့်ကားသော တင်သားနှင့် ဆင်နွှာမောင်းလို... အဲ... ဆင်စွယ်လို ညွတ်ပြောင်းသွယ်တန်းနေသော ပေါင်တံနှင့် ခြေသလုံးသားအလှသည် ရှင်းထင်းနေကြောင်း ယမင်း မြင်နေရသည်။

မမသင်းက... စီးကရက်မီးညှိရင်း...

“ဘယ်မလဲ... ဟို အတ္တပေါမ”

“အိပ်တုန်းပဲ... အိပ်ပါစေ မမရာ၊ သူက အိပ်ရေးမဝရင် တစ်နေကုန် မလန်းဘူးတဲ့...”



“မလိုချင်ဘူး... ဒီမနက် ငါအလုပ်မသွားခင် နှစ်ယောက် စလုံးကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိပါတယ်လို့ ညကတည်းက အသေအချာ မှာထားတယ်။ သွားနှိုးစမ်း... သွား”

မမအသံ ခါတိုင်းထက် ခက်ထန်နေသောကြောင့် ယမင်း အထွန်မတက်ရဲတော့ပါ။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်၍ ဆူမိုကို စောင်အတင်းဆွဲခွာပြီး ပုတ်ကျိုးကို အတင်းလှုပ်နှိုးရတော့သည်။

“ဆူမို... ဟဲ့... ဆူမို... ထ... ထစမ်းပါ။ ဟိုမယ် ဒေါသကုမ္မာရ ဒေါပွနေပြီ၊ ဟဲ့... ပုတ်ကြိုး... ပုတ်ကျိုး... ကျိုးချိန် ရောက်ကုန်ပြီဟဲ့၊ ထ... သူသွားမှ ပြန်အိပ်...”

အတင်းပင် ခြေထောက်ကြိုးကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ကုတင် အောက် ကျအောင် ဆွဲချမှ အီးအဲအော်၍ မထချင်ထချင် ထထိုင်သည်။ မျက်လုံးက မပွင့်သေး။ လက်မောင်းကို ဆွဲမရင်း...

“ထပါဟယ်... ကြာနေလို့ သူလိုက်ဝင်လာရင် ဟိုတစ်ခါလို ရေနဲ့ ပက်နှိုးလိမ့်မယ်... ကြာကြာ...”

လေးလေးပင်ပင် ထရပ်မှ လက်ကောက်ဝတ်ကို စုံတိုင်၍ အခန်းပြင် ဆွဲထုတ်လာရသည်။ မိုးချိန်းသံလို ကြာကြာနားထဲ ဝင်လာသံ မှာ...

“ကြာကြာ...”

“ရှန်...”

ကြာကြာ မျက်စေ့ပွင့်သွားသည်။

“မျက်နှာသစ်မနေနဲ့တော့... ငါအချိန်မရဘူး၊ ဒီမှာ နှစ်ယောက်စလုံး လာရပ်စမ်း”

ယမင်းရပ်ကလေးလို လှပကြော့ရှင်းသော လူသားမလေးနှင့် ဂျပန်ဆူမိုနဘမ်းသမားလို ကြံ့ခိုင်သော လူသားမကြီး ယှဉ်ရပ်နေပုံမှာ အနှိုင်းခံ စံနှုန်းတစ်ခုကို သင်္ကေတနှင့် ပြထားသလို ဖြစ်နေသည်။ သောက်လက်စ စီးကရက်ကို သင်းသူဇာ ထိုးချေလိုက်သည်။



မမသင်းသူဇာအနေဖြင့် အတွင်းသဏ္ဌာန်နှစ်ခုကိုပါ မြင်နေရပြန်သည်။ လန်းဆန်းတက်ကြွဖျတ်လတ်ခြင်းနှင့် ထိုင်းမှိုင်းလေးကန်ထုံအီခြင်းကို ယှဉ်တွဲ၍ ချိတ်ဆွဲပြထားသလို ဖြစ်နေသည်လေ။

“ကြာကြာ... ငါမျက်နှာကို အသေအချာကြည့်စမ်း၊ ဘာမြင်သလဲ!...”

ကြာကြာ မျက်လုံးပြူး၍ မမသင်းမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ “ဘာမြင်သလဲလို့ ငါမေးနေတယ်”

“ဖြစ်သလို ကောက်ပွတ်ထားတဲ့ သနပ်ခါးတွေက မညီဘူး မမ... နားရွက်မှာ ပေလို့... လည်ပင်းမှာက ဘာမှမရှိဘူး”

“ဟဲ့... အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့... နီးထလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝီရိယနဲ့ မာန်မာနနဲ့ ငါမျက်နှာ ငါမျက်လုံးတွေ လင်းလက်နေတာ... လန်းဆန်းတက်ကြွနေတာကို နင် မမြင်ဘူးလား!”

“သိဘူးလေ... ကြာကြာ ကြာမြင်တာပဲ ပြောတဲ့ဟာ...”

“ယမင်းမြင်တယ် မမသင်း၊ ကြာကြာက အဲသလိုမျိုး ဘယ်လိုလုပ် မြင်တတ်မှာလဲ မမရဲ့၊ မမပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ ကြာကြာ နားမလည်ရင် မမသွားမှ ယမင်းဘာသာပြန်ပြလိုက်မယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ငါဟာ နင်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အစ်မ... ပြီးတော့ အမေလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဒါထက်မက အဖေလည်းဖြစ်တယ်၊ ငါဘဝမှာလည်း နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ နင်တို့ဘဝမှာလည်း ငါတစ်ယောက်ပဲ ရှိရမယ်။

ဒီတော့... တို့သုံးယောက်ကြားကို ဖောက်ဝင်လာမယ့် တခြားတစ်ယောက် ရှိလာခဲ့ရင် တို့သုံးယောက်စလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ရမယ်၊ မချွင်းမချန် သတိပေး... အသိပေးရမယ်၊ နင်တို့ ငါမျက်ကွယ်မှာ ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေ နင်တို့ဆီကပဲ ငါကြားချင်တယ်၊ သူများတကာ လာပြောမှ ငါကြားရသိရမယ်ဆိုရင် နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သေမယ့်သာ ပြင်တော့... အဲဒါ ဒီနေ့ ငါပြောချင်တဲ့

၉၂ နတ်ရွာစိုး

စကားပဲ..”

မမသင်း နာရီကြည့်သည်။

အတွင်းက တင်းရင်းသပ်ရပ်နေသော ကုမ္ပဏီစပိုရှပ်ပေါ်သို့ ကုမ္ပဏီဂျာကင်ကြီး ဆွဲအုပ်ရန် ပြင်ရင်း..

“ကဲ.. ဘာမေးချင်သလဲ.. ဘာပြောချင်သလဲ!”

မမက ဂျာကင်ကြီးကို ကိုင်ပြီး ညီမတွေကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။

“ယမင်း... မမပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော်... ဘာပြောစရာရှိလဲ!..”

“ပေါက်ပါတယ် မမ.. ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး”

“ကြူကြူ... နင်က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ယမင်းကို နင့်လက် ငါအပ်ထားတာနော်.. နင့်မှာ ယမင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ရှိသလို ယမင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းမှန်တွေအားလုံး ငါ့ကို ပြောဖို့ နင့်မှာ တာဝန်ဝတ္တရားရှိတယ်၊ နင်ဟာ ဝမ်းကွဲညီမပေမယ့် ငါ့ညီမအရင်းလို ငါချစ်တယ်.. ဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခွင့် ပေးထားတယ်.. ကဲ.. နင်ဘာပြောချင်သလဲ ပြော..”

ကြူကြူက သူ့မမသင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တစ်ချက်ကြည့်၍

“ကြူ အခုပြောချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်.. မမဝတ်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ စပိုရှပ်ကြပ်ကြပ်လေးက အရမ်းလှနေတာပဲဟာ... ရုပ်ကို ဖျက်တဲ့ အပေါ်က အဲဒီဂျာကင်ကြီး မဝတ်ပါနဲ့လား..”

ယမင်းက ခွဲကနဲ ရယ်သည်။

“သောက်ရေးထဲ မိကြူရယ်.. စကားအကောင်းများ ပြော မလား အောက်မေ့တယ်.. ငါဝတ်တာစားတာကို လာဝေဖန်နေ တယ်၊ ငါက ယောက်ျားတောထဲ သူတို့နဲ့ ရင်ဘောင်တန်းပြီး ကြမ်းနေရ တာဟဲ့.. ကနွဲ့ကလျှ ဆင်မယဉ်သာ နေလို့ကတော့ ချိုနဲ့သားရေ တောင် ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး.. ကဲ.. ငါသွားမယ်၊ ငါပြောတာ မှတ်မိ

တယ်နော်..”

ပြောပြောဆိုဆို အလွန်ရုပ်ဆိုးသော Safty-shoes ခေါ် ဘွတ်အမည်းကြီးထဲ အင်မတန် လှပသောခြေထောက်ကို ထိုးထည့် သည်။ တင်းကနဲ ကြိုးချည်သည်။ ပွယောင်းယောင်း ဂျာကင်ကြီးကို ပေါင်ထိပ်ဖူးအောင် ဝတ်သည်။ ဆံပင်ညှိမောင်းမောင်းတွေကို ကလစ် နှင့် ညှပ်၍ ဟဲလ်မက်ထဲ သွင်းထုပ်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်က ပေး ထားသော Datsun ကားစုတ်ကို တရောင်းရောင်း မောင်းထွက်သွား လေသည်။ ကားဘော်ဒီက ဖုန်ထောင်းထောင်း ထကျန်ခဲ့၏။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ယူပါပါ၏ရုံးညှော်ခန်းတွင်ဖြစ်သည်။ မင်းဥက္ကာက ကော်ဖီသုံး ခွက်နှင့် သစ်သီးကိတ်၊ ကွတ်ကီးမုန့်များ ကိုယ်တိုင်ချပေးသည်။

“အားမနာတမ်း သုံးဆောင်ကြ ကိုကိုနဲ့ကိုမော်၊ Mr.Guitar မှာဆို ဒီကော်ဖီတစ်ခွက် ဒီလောက်ရှိတယ်”

ဟူ၍ လက်ချောင်းအချို့ ထောင်ပြသည်။ မရောက်ဖူးသော မော်ကြီးက ပခုံးတွန့်သည်။

© မောင်မြင့်စောပေ ©

“ကဲ... ငါးရက်အတွင်း တိုးတက်မှုအခြေအနေ ပြောစမ်းပါဦးကွ...”

တစ်သျှူးဗူး ချရင်း မင်းဥက္ကာ ပြီးသည်။ ဆိုဖာတွင် ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်ထိုင်သည်။

ချောမောသန့်စင်သော နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးလေးဖြစ်သည်။

“သင်တန်းမှာ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် ကျွန်တော် ခဏ ခဏ ကြိုးစားတာပေါ့ ကိုကိုရာ... ခက်တာက သူက အနေအထိုင် သိပ်တည်ငြိမ်တယ် ကိုကိုရာ၊ တခြားကောင်မလေးတွေလို မျက်လုံး ကစားတာမျိုး သိပ်မရှိဘူး၊ ပဲလည်း သိပ်မများဘူး၊

မနောကတော့ ဇင်ဦးမောင် ထောင်ပေးတာနဲ့ သူ့နောက်က ခုံမှာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်တယ်၊ ဆရာက shake the legs ဆိုတာ ဘာလဲလို့ အီဒီယမ်အဓိပ္ပါယ် မေးတယ်၊ ကျွန်တော်က မြန်မြန်လျှောက် ဖို့ပြောတာပါ ဆရာ... ဆိုတော့ ခိုးခိုးပြောရင်တဲ့၊ ရှေ့က တစ်ယောက် ဆိုပြီး သူ့ကို လှမ်းမေးတယ်”

ကော်ဖီတစ်ခွက် မင်းဥက္ကာ စုပ်သောက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“Hurry up ပါ ဆရာလို့ သူဖြေတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ဘောလ်ပင်လေး ပြုတ်ကျပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့ ရောက်လာလို့ ကျွန်တော်က ကုန်းကောက်နေတုန်း Don't pull my legs ဆိုတာကကော ဘာတုန်းလို့ ဆရာက သူ့ကို မေးတယ်လေ...”

သူက ဘောလ်ပင်ကုန်းကောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်နေတော့ ဆရာမေးတာ မကြားလိုက်ဘူး ထင်ပါရဲ့... မဖြေဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘောလ်ပင် သူ့ကို ပြန်ပေးရင်း...

Don't pull my legs ဆိုတာ ငါ့ကို မနောက်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ၊ အဲလိုဖြေလိုက်လို့ ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောလိုက်တယ်...

အဲဒီမှာ ဆရာက ဟိုကျောင်းသူ မင်းခြေထောက်ကို နောက်က ဘယ်သူဆွဲနေလဲလို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ထအော်တော့... ကျွန်တော်က

ခါးပြန်အဆန်နဲ့ တစ်တန်းလုံး ဝေါကနဲ ပွဲကျသွားတော့တာပေါ့”

မြင်ယောင်သည်မို့ သူကော မော်ကြီးပါ ရယ်ကြသည်။

“အဲဒီမှာ သူလည်း ရယ်ရင်း လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြတယ် အစ်ကိုတို့ရေ... ဟာဟ... သူ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေတာ သေချာ သွားပြီ”

“အဲသလောက်နဲ့ သေချာပါ့မလားကွ”

“သေချာတာက ဒီလို ကိုကိုရ... ဆရာကပဲ သူ့ကို ဆက်မေးတယ်၊ မင်းနဲ့ နောက်က ကျောင်းသားက သိနေပြီဆိုပေမယ့် စကား မပြောသေးဘူး မခင်သေးဘူးပေါ့ကွာ... အဲဒီမှာ တစ်ယောက် ယောက်က စကားစပြောပြီဆိုရင် အီဒီယမ်လှလှတစ်ခု ရှိတယ်၊ ကဗျာလည်း ဆန်တယ်တဲ့၊ ဘာအီဒီယမ် သုံးမလဲတဲ့... သူ ခဏစဉ်းစားနေတုန်း ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုးပေါ့၊ He break my ice လို့ ကပ်ပြောလိုက်တယ်... သူက ဆရာကို...”

‘We have break our ice’ တဲ့ ကျွန်မတို့ ရေခဲကို ခွဲပြီးသား၊ ခင်မင်ပြီးသားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲပေါ့၊ ဆရာကတောင်... ဪ... သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေကိုးတဲ့... ဟင်း... ဟင်း...”

မင်းဥက္ကာလေး ဒါကြောင့် ဒီလောက်တက်ကြွပြီး သူ့ပါပါဆီ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ရောက်လာသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒါကြောင့်ပင် ဒီလောက် ကြားဖြတ်ညှပ်နေတာကိုးဟု သိရ ပျော်ရွှင်ရပါတော့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အပြင်ခဏသွားနေသည်။

“ကျူရှင်အဆင်းမှာ လှေခါးထောင့်ကွယ်က တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်တယ်၊ ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာလေးနဲ့... ဇင်ဦးမောင်က အတင်းလိုက် ခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော် သတ္တိတွေ ဝင်တယ်၊ အနားရောက်မှ မြေညီထပ် မှာ ဘွားခနဲ သူ့သက်တော်စောင့်ကြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ လက်သီးကြီး နှစ်ဖက် ဆုပ်လိုက်လို့ မနည်းကို ကျွန်တော် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရတယ် ဟဲ့”



ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို အောင်ပွဲခံ စားသောက်ရင်း သူ အသေ
အချာ လေ့လာပြီး သူစဉ်းစားထားသော အစီအစဉ်ကို ချပြသည်။
အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ သူ့စကားဆုံးသောအခါ မင်းဥက္ကာက...

“ဟား... အဲဒီအတိုင်း ဝင်ရင် သူ့သက်တော်စောင့်ကြီး
ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ဘက်တော်သားဖြစ်လာမှာပဲ။ သိပ်
သေချာတယ်။ ကောင်းလိုက်တဲ့အစီအစဉ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ
ကိုကိုရာ...”

သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ရှိတ်ဟင်းလုပ်နေစဉ်...

ဆွေဆွေ ဝင်လာသည်။ သူ အသင့်ရေးထားသော စာလေးကို
မင်းမင်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုထက် ဘိုးတော်ရောက်နေပြီ၊ တွေ့ဖို့ အဆင်သင့်ပဲတဲ့”

“ကဲ... see you ငါ့ညီ... good luck”

အခြေအနေကြောင့်ရော ကော်ဖီကြောင့်ရော ဖြစ်မည် ထင်
သည်။ သူ လန်းဆန်းတက်ကြွနေခဲ့သည်။



အသုံး(၆)

မော်

ကြီး၊ မင်းဥက္ကာနှင့် သူတို့သုံးယောက် ကျူရှင်အောက်
က ပေါက်စီနာမည်ကြီးသော တီးရှော့ထဲ စောစောစီးစီးပင် ရောက်နေ
ကြသည်။ သူက အသေအချာ စနည်းနာပြီးသားဖြစ်ခဲ့ပြီမို့...

“နောက်နာရီဝက်လောက်ဆိုရင် ကောင်မလေးက ဆူမိုလို
ခေါ်တဲ့ အဲဒီဝတ်ကြီး... ဟိုးထောင့်က စားပွဲကို ရောက်လာတော့
မယ်”

မင်းဥက္ကာက အံ့ဩသွားသည့်မျက်နှာနှင့်...

“ဟား... အစ်ကို ဘယ်လိုလေ့လာလိုက်တာလဲ၊ မြန်ဆန်လှ
ချည်လား”

မော်ကြီးက ဂုဏ်ယူသောလေသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“မင်းမင်းရေး... မင်းအာစရိသြရိသက မျက်စေ့တစ်ထောင် နားတစ်ထောင်ကွ... အဲဒီတစ်ထောင်သောနားတွေ မျက်စေ့တွေထဲ က မျက်စေ့တစ်လုံး နားတစ်ဖက်ကတော့... အီဖေကိုယ်ပဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ကဲ... ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းကောင်မလေးကိုလည်း ငါ မြင်ဖူးပြီးပြီ၊ မကြာခင် နေရပ်လိပ်စာပါ သိရမယ်... ဒီတော့ ဟိုနေ့က ပြောသလိုပေါ့ကွာ...”

ဘယ်မိန်းကလေးမဆို သူ့ရုပ်ပုံလွှာကို ပန်းချီကားအဖြစ် မထင်မှတ်ဘဲ မြင်ရရင် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားတတ်တာ မဓမ္မတာပဲ၊ ဒါကို ပန်းချီကျောင်းဆင်း မော်ကြီးက တာဝန်ယူမယ်... ”

“ဟောဒီမှာ ပုံဆွဲစက္ကူနဲ့ ခဲတံ၊ ဘောပင်၊ Soft-pen အဆင်သင့်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါလက်တုန်နေတယ် ထက်ဝေ၊ ညက နည်းနည်းများထားတယ်ကွ”

“ရတယ်... ပါရမီဖြည့်ရတာပေါ့၊ ဝီစကီစိပ်ပြားနဲ့ အချိုရည်ငါရော ဝယ်ခဲ့မယ်”

သူ ချက်ချင်းပင် Shark ဗူးနှစ်ဗူးထဲ ဝီစကီစိပ်ပြား ရောထည့်၍ ပြန်ဝင်လာသည်။

“မင်းလက်ငြိမ်အောင် ဖြေလိုက် မော်ကြီး၊ ရော့... မင်းကျူရှင်တစ်ချိန်စာ အချိန်ရတယ်နော်၊ မင်းမော်ဒယ်ဂဲလ်ကြီးက ရုပ်ပြစာအုပ်နှစ်အုပ်သုံးအုပ်နဲ့ လာဝင်ထိုင်မှာ... အငြိမ်ထိုင်ဖတ်နေမှာ... အရေးကြီးတာက ဝတာကို လှအောင်ရေး၊ မျက်နှာကို ပိုပိုသာသာလေးချောအောင်မှုန်း၊ ဒါပေမယ့် ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ့ပုံမှန်း တန်းသိမှဖြစ်မယ်နော်...”

“အော့... ခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်၊ ဒီမှာထက်ဝေ၊ မင်း ငါ့လက်ကို သိပ်တယ်ကွာ၊ ခဲတောင် ရာမနေဘူး၊



တစ်မော်ထဲ ရှိတယ်၊ မှင်တန်းခြစ်ပြရမလား!”

“ယဲ့... ယုံပါတယ်၊ အာမော်ရာ၊ သွားလေသူ ကျော်အောင်မော်ကို မှီတာ မင်းပဲ ရှိတဲ့ဟာကို...”

“ဒါပေမယ့် မူလအစီအစဉ်ကတော့ နည်းနည်းသွေဖည်သွားပြီ သူငယ်ချင်းထက်ဝေ”

“ဘာကို သွေဖည်တာလဲ မော်ကြီးရ”

“ငါက အပီဆွဲပြီးရင်...”

ဒီမှာ ညီမလေး၊ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ကွယ်၊ ညီမလေး ထိုင်နေတဲ့ စတိုင်လ်ဟာ အစ်ကိုရဲ့အနုပညာမျက်လုံးထဲမှာ သုခုမဂုဏ် တအားမြောက်နေလို့ ပန်းချီမှော်သားတွေ တားမရဆီးမရ စိမ့်ယိုလာတယ်၊ ဒါကြောင့် ခွင့်ပြုချက် မတောင်းမိဘဲ ဟောသလို ခြယ်မှုန်း ကမ္ဘာလုံးတင် ဖြစ်သွားပါတယ်လို့ ငါက ပြောပြီး ပုံကို သွားပေးရမယ်လေ... မင်းဇာတ်ညွှန်း... ဒါက မူလအစီအစဉ်”

“အေးလေ... အဲ့ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ!”

မော်ကြီးက ထပ်မောပြန်သည်။

“မူလအစီအစဉ်ထဲမှာ အရက်သောက်တာ မပါဘူးလေ၊ အရေးပေါ် သောက်လိုက်ရတာ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ၊ မင်းကလည်း ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေးတာဆိုတော့ကွာ...”

ငါက အပီရေးပေးမယ်... စိတ်ချ... သွားပေးရမှာက မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဇာတ်ဆရာရေး”

“ဟေ့ကောင် မော်ကြီး... အဲ့လိုမလုပ်ရဘူးလေကွာ၊ မင်းရေးတာပဲ... မင်းပဲ ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့”

လက်ကျန်ထပ်ရှင်းပြန်သည်။ တစ်ဗူးပြောင်သွား၏၊ မင်းဥက္ကာက မျက်စေ့သူငယ် နားသူငယ်နှင့် ကြည့်နေသည်။

“ငါက အရက်နဲ့ နှစ်တောင်လောက် ရှေ့ကို ငေါထွက်နေတော့မှာလေ... ဒီအမူးသမား ဘာလာစော်ကားတာလဲဆိုပြီး ဆူမှိုနည်းနဲ့

၅၀ နတ်ရွာစိုး

ငါ့ကို ကိုင်ပေါက်မှာပေါ့ကွ၊ ပရိသတ်ငိုလ်ပုံအလယ် ငါ့ရာအိမ်နွဲ့ ဟက်တက်ကွဲမယ့်ကိန်း..”

သူစဉ်းစားသည်။ ဟိုက ခဏနေ ရောက်လာတော့မည်။ နိုးရေးရမည့်ကိစ္စ။ အခြေအတင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆွေးနွေးငြင်းခုံနံနေ၍မဖြစ်။ ပန်းချီကား ပြီးဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

ပြီးမှ မီးစင်ကြည့်၍က၊မည်။

“အေး.. . ကောင်းပြီ မော်ကြီး၊ ဆူမို လာရင် မင်းတာဝန်ကျေပစေ.. . မင်းမင်း ငါရေးပေးထားတဲ့စာ ပြန်ကူးပြီး မင်းစီးကရက်ဗူးထဲ ထည့်ပြီးပြီလား!”

“အဆင်သင့်ပဲ ကိုကို”

“အေး.. . ဒါဆို မင်းလစ်တော့၊ မင်းကို မြင်လို့မဖြစ်သေးဘူး”

ကံကောင်းကြပါစေဟု ဘိုလို ဆုတောင်းချွေ၍ မင်းဥက္ကာထွက်သွားပြီး မကြာခင်ပင် ဆိုင်အင်္ဂတေကြမ်းခင်းသည် သိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်ဟု မူးကြောင်ကြောင် မော်ကြီးကတော့ ထင်ဖြစ်အောင် ထင်လိုက်သည်။

“အဘယ်ပုရိသကို လူထင်ရမည်နည်း” ဟူ၍ အနက်အဓိပ္ပါယ်ရသော လက်သီးကြီးနှစ်လုံးကို ဆုပ်၍ ဂျော်ဒန်းနိုးအိပ်ကို ကြီးမားသော ရင်အုံသားပေါ် စလွယ်သိုင်း၍ ဝင်လာသော ဆူမိုကြီး၊ ငါးပေရှစ်လက်မကြီး။

လက်သီး ဘယ်ညာလွဲလာပုံကပင် ရင်တုန်ချင်စရာ ကောင်းနေတော့၏။ ထောင့်က သူထိုင်နေကျစားပွဲကိုပင် ဝင်ထိုင်၏။

“ဘာသောက်မလဲ အန်တီ”

“ဟေ့.. . ကောင်တာကမန်နေဂျာ.. . ဒီကလေး ဆက်ဆံရေးညံ့လှချည်လား၊ လူကို ဘာအန်တီလဲ”

ကောင်တာမှ ခပ်ပိန်ပိန် စိနက ပျာပျာသလဲ ဆင်းချလာသည်။ သူ့ချာတိတ်ကို ထိပ်ပုတ်၍ မောင်းထုတ်ပြီး.. .

“ခါတိုင်းလိုပဲ မဟုတ်လား ချိုဆိမ့်တိုင်ကီ.. . ပေါက်စီနှစ်ပွဲဒါပဲမဟုတ်လား.. . အစ်မလေး”

“ရှင့်အသက် ဘယ်လောက်လဲ.. .”

“သုံးဆယ့်ငါးပါခင်ဗျ၊ မပြည့်သေးပါဘူး.. . ဟဲဟဲ”

“ကျွန်မ နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်.. . ဘာအစ်မလေးလဲ၊ ဒီတစ်ခါ အစ်မခေါ်ရင် ကိုင်ပေါက်လိုက် ပြန်ကောက်လိုက်၊ ကိုင်ပေါက်လိုက် ပြန်ကောက်လိုက် အခါနှစ်ဆယ် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်.. . ဟုတ်ကဲ့.. . ညလေး”

“ပေါက်စီအရင်ချ.. . ဆာပြီ.. .”

မော်ကြီးမျက်နှာ ဇီးရွက်ခန့်နှင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်တစ်ဦးကို တစ်စုပ်စုပ်သည်။

သူက အသာနေ ဘာမှမလှုပ်ရှားနဲ့ဦးဟူသော မျက်နှာဘာသာ ဗေဒနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

ဆူမိုက အိတ်ထဲက စိုင်းလားရှိုးနှင့်ဝိဇ္ဇာ ရုပ်ပြစာအုပ်နှစ်အုပ် ထုတ်သည်။ တစ်သျှူးနှင့်စားပွဲကို သုတ်သည်။ စာအုပ်ချသည်။ လာချပေးသော ဝက်သားပေါက်စီကို တစ်လုပ်ဟပ်ချလိုက်သည်။ တစ်ခြမ်းနီးပါး ပြတ်ပါသွားမှ.. . ငြုပ်ဆီအော်တောင်းသည်။

“လာပြီ.. . ညလေး.. .”

မော်ကြီး လည်ချောင်းထဲ တံတွေးမျိုသည်ကို ဇလုတ်က အထင်းသား ပြသနေ၏။ သူ ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။

“ငါ့နေရာက လာပြောင်းရေး ဒီက၊ ပိုဇေရှင် ပိုကောင်းတယ်၊ နေဦး.. . သူ စာအုပ်ထဲကို ဈာန်ဝင်သွားမှ ပြောင်း.. .”

“ဇာတ်ဆရာ.. . အချို့များနေတယ်၊ နှစ်ပက်လောက် သွားရောပေးဦး၊ ဒါမှ ဈာန်ဝင်ပြီး လက်သွက်မှာကွ.. .”

“အေးပါကွာ.. . အေးပါ၊ ဝဋ်ရှိသမျှပေါ့.. .”

နာရီဝက်အတွင်း ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကိစ္စကို မော်ကြီး လက်မ

သတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို စာရွက်ထိုးပေးသည်။ သူပင် အံ့သြသွားသည်။ အင်မတန် ပြောင်မြောက်သောပုံတူ မင်ခြစ်ပန်းချီကားထဲ ချစ်စဖွယ် အသက်ဝင်နေသော ဆူမိုမလေး။ ပို၍လည်း လှနေသည်။ မော်ကြီး၏ အနုပညာကို သူ တလေးတစား ကြည့်ရင်း မော်ကြီးကို မသိမသာ ဦးညွှတ်ပြလိုက်သည်။ မော်ကြီးက ခေါင်းအနည်းငယ် နောက်လှန်၍ နှုတ်ခမ်းရွဲပြသည်။ ပြီးမှ မျက်စိပစ်ပြသည်။ ကျန်တာ... မင်းတာဝန်ပဲ ဇာတ်ဆရာရေ ဟူသောအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။

ဆူမိုကို သူလှမ်းကြည့်သည်။ ပေါက်စီနှစ်ပွဲ ပြောင်ပြီ။ နောက် ထပ်မှာသော တိုင်ကီ ဖင်ကပ်သာ ကျန်သည်။ နိုင်းလားရှိုးကို ဝါးစားပစ် လိုက်ပြီ။ ဝိဇ္ဇာကို တဟိဟိနှင့် တတိတိ မြည်းနေသည်။

စာခုနစ်လုံး ပန်းချီကားကျောဘက်တွင် ခဲတံနှင့် ရေးအပြီး၌ ဟင်း!.. သူပန်းချီကားကို ကိုင်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။ ကမ္ဘာပေါ် ရှိရှိ သမျှ ဘုရားသခင်တွေ အာရုံ၌ ထင်ဟပ်လာသည်။ ဖနောင့်က သဲမှုန်ကို မသိမသာ လက်ညှိုးနှင့် ကော်၍ နဖူးကို ဖမ်းတို့ရ ကောင်းမလား စဉ်းစားသည်။ ဖနောင့်က ရှူးဖိနပ်ထဲ ရောက်နေတာကို သတိရမှ ထိုအစီအစဉ်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဟူး... ဝက်ဖြစ်မှတော့ ထမင်း ပုတ်ရည် ကြောက်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး... ဟု စိတ်ကိုတင်းသည်။

ပြောရမည့်စကားလုံးတွေကို ချက်ချင်း ခေါင်းထဲ၌ စီကြည့် သည်။ မူလဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း မဟုတ်တော့၍ဖြစ်သည်။ ဟုတ်ပြီ... ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် ပြောမှဖြစ်မည်။ သူ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

ပေါက်ကွဲရန် ၆,၅,၄,၃, (COUNT-DOWN) ခေါ်နေသည့် အနုမြူဗုံးတစ်လုံးနားသို့ ချဉ်းကပ်နေရသောခြေလှမ်းမျိုးနှင့် တိုးကပ် သွားသည်။

“ဒီက... ညီမကြီး... ကျေးဇူးပြုပြီး စကားနည်းနည်း ပြော ခွင့်ပြုကွယ်”

မတ်တတ်ရပ်၍ ပန်းချီကားလိပ်ကို လက်တစ်ဖက်ထဲ ဆုပ်

ကိုင်း၊ နောက်လက်တစ်ဖက်ထဲ အဖျားပိုင်း ထိုးထည့်ထားသော သူ့ကို ဆူမို မျက်လွှာပင့်၍ကြည့်သည်။ အရိုးသား အသန်စင်ဆုံးအပြုံးကို သူ့မျက်နှာ၌ ချိတ်ဆွဲလိုက်သည်။

ပင်နှင့်ရှူးနှင့် ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုအကောင်းစားနှင့် ဥပမိကြည် ကြည်လင်လင် ရှိနေသောသူ့ကို ဆူမို အပေါ်အောက် တစ်ချက်ရှိုး သည်။

“ဘာရောင်းမလို့လဲ!... တစ်ခုခု ကြော်ငြာမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင် လူရွေးမှားနေပြီ”

သည်လောက်ပဲ တုန်ပြန်သည်ဆိုလျှင် မဆိုးသေးဟု သူ လိပ် တစ်ကောင်လို ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်၍ တွေးလိုက်၏။

“ဘာမှ မကြော်ငြာပါဘူးခင်ဗျ၊ ဈေးသည်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူရွေးချယ်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ပါရမီထူးတဲ့ ဂျီးနီးယပ်စ် ပါရမီရှင် တစ်ယောက်... ဒီဆိုင်ထဲမှာ... စောစောကပဲ ရောက်ရှိနေခဲ့ပါတယ်”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ!”

“သူက ဒီဆိုင်ထဲမှာ ဟောဒီက... ညီမကြီးကို ဟောသလို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျ”

သူ စာရွက်လိပ်ကို ချာလီချက်ပလင်စတိုင်လ်နှင့် ဖြန့်ကြက်၍ သူမ၏မျက်နှာရှေ့ ဆယ့်လေးလက်မအကွာလောက်မှ လက်နှစ်ဖက် နှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ကပ်ပြီးပြလိုက်သည်။ (ငယ်ငယ်က ဂဏန်းသင်္ချာ တွက်ပြီး ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ဆရာမကို ပြသလိုမျိုး ဖြစ်သည်။)

“အယ်... ဟဲ့တော့... တူလိုက်တာဟယ်၊ ချွတ်စွပ်ပါပဲ အဟုတ်ပဲ... ချွတ်ပြီးတော့ ပြန်စွပ်ထားသလိုပါပဲ...”

လက်ဖနောင့်လေးနှစ်ဖက် ပက်လက်မြှောက်၍ ပါးစပ် အပိုင်း သား ချိုးမြှောက်စကား ကျူးရင့်လာပါတော့သည်။ နိပ်ပဟ။ သူ့ရင် ဘတ်ပေါ်က စက္ကူရွက်ကို ပြုတ်ကျသွားလျှင် ကွဲရှနိုင်သော အဖိုးတန် ပစ္စည်းတစ်ခုလို ရှိရှိသေသေ သူမ လှမ်းယူသည်။ ခဏတာမျှ (အသံ)

ပင် မရှုဘဲ) ငိုငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ဟား... အရမ်း... အရမ်း... ပဲ၊ အရမ်းတော်တာပဲ၊ လှလိုက်တာ... လာလေ ထိုင်ပါဦးလား!... ဘာစားမလဲ! ဘာသောက်မလဲ!”

သူ ဘေးခုံ၌ ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်ထိုင်ရင်း ဘေးဘီသို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်မိသည်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ တစ်ဆိုင်လုံး ဝိုင်းရှိုးနေပါလားလေ။ ဒီဟာကြီးနဲ့ ငါ့ကို။

သူမကြီးက သူ့ပုံသူ ကြည့်မဝ ရှုမဝဖြစ်နေသည်။ ရွတ်ကန်ပင် နမ်းလိုက်သေးသည်။ ပါးစပ်ကလည်း...

“အရမ်းတော်တာပါပဲရှင်၊ တကယ့်ပါရမီရှင်ပါပဲ... ရှင်... ရှင်က ဘယ်မှာ သင်ထားတာလဲဟင်!”

“ဟာ! ပါရမီရှင်က... ကျွန်... ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ” ပြောရင်း ဆိုရင်း မော်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဟိုက်!.. မရှိ တော့။ ဘယ်တုန်းက ထ၊လစ်သွားမှန်းမသိ။

“ဒါ.. ဒါ.. ကျွန်တော်ဆွေတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ...”

“ဟင်!.. သူပဲ လာပေးပြီး သူမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူလဲ... ဘယ်မှာလဲ!”

“ဟို... ဟိုစားပွဲမှာ အခုနပဲ ရှိသေးတယ်... အင်း... ဟို... အပေါ်ထ၊သွားသလား၊ ကွမ်းယာဝယ်စားသလားပဲ၊ နေ... နေဦး... ကျွန်တော်လိုက်ရှာပြီး... အပြီးမိတ်ဆက်ပေးခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ၊ သူက အနုပညာမျက်လုံးထဲ အဲလို သုခုမဂုဏ် တအားမြောက်တဲ့မြင်ကွင်း တွေ့ရင် အဲလိုပဲ... မှော်သားစီးဆင်း တတ်တယ်၊ ဒါ... ဒါကြောင့် ခွင့်... ခွင့်ပြုချက် မတောင်းဘဲ ရေးမိလို့ ဒီက ညီမရဲ့ဗလကို ကြောက်ပြီး...”

“အို... သူများကို ကြောက်စရာလား၊ ဟွန့်ဟွန့်... ခွင့်ပြုချက် လာတောင်းရင် ဒီထက်တောင် ပိုစိတ်လှလှလေးနဲ့ နေပေးလို့

ရသေးတယ်... သူ... သူ ဘယ်ရောက်သွားလဲဟင်!”

“ဒင်... ဒင်... ဒင်”

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲက ချိန်သီးနာရီက ထမြည်သည်။

သူမ ဖျတ်ခနဲ တုန်ထသွားသည်။

“ဟယ်... ကျူရှင်ဆင်းပြီတော့၊ ယမင်းသွားကြိုရမယ်... ဒီမှာ ရှင်းမယ်ဟေ့...”

“ဟာ... ထား... ထားခဲ့ ညီမကြီးဆူမို၊ အစ်ကိုတို့ မော်ဒယ် ထိုင်ခအနေနဲ့ ရှင်း... ရှင်းလိုက်ပါမယ်...”

(သူ ယောင်၍ နာမည်ခေါ်မိသည်။ ဟိုက မသိလိုက်။)

စာအုပ်တွေ ကမန်းကတန်း သိမ်းရင်း...

“ဟို... ဟို... တစ်ယောက်နဲ့ နောက်တစ်ခါ မိတ်... မိတ်ဆက်ပေးရမယ်နော်၊ ဟင်း... ဟင်း၊ ကျေးဇူးပဲ... သွားမယ် ဦးလေး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

ဆင်မယဉ်သာကြီး နောက်က မုန်ယိုဆင် လိုက်ကြီးသလို တဖုန်းဖုန်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သူ့ကို ဦးလေး... ဟဲ့။ သူ သက်ပြင်းချရင်း နှစ်ဝိုင်းစာ ငွေရှင်းသည်။ အင်း... အင်ဒိုးမှာတော့ (ဇာတ်ညွှန်းအရ) ဦးဆောင်ဂိုးတစ်ဂိုးရနေပြီ။ အောက်ဂိုးမှာ နောက်တစ်မျိုး... အဲ...။ နောက်တစ်ဂိုး။





“ချစ်ခြင်းအစမျက်စေ့က” တဲ့။
သူကတော့...မျက်စေ့ထက် မြင့်သောနေရာက
ဝ.နဲ့ပါတယ်...တဲ့။
ဟုတ်ကဲ့...
“ချစ်ခြင်းအစဆံပင်က”



အခန်း(၇)

စို

ရှေ့ထွက်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာသည်။ ကားလမ်းတစ်
ဖက် ကားဂိတ်နားမှာ မင်းဥက္ကာနှင့်မော်ကြီးက သူ့ကို လက်တွေ
ထောင်ပြသည်။ သူ အပြေးဖြတ်ကူးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ငါးမိနစ်စောပြီး ဆင်းလာတာ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ
ကိုကို...”

သူ ရိုက်ကွင်းဇာတ်ညွှန်းကို ချက်ချင်းစဉ်းစားသည်။ ကားဂိတ်
တွင် ကွမ်းယာဘန်းလွယ်၍ စီးကရက်ကွမ်းယာ ရောင်းနေသော (စစ်
အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ခပ်နှင်းနှင်း ဆောင်းထားသော) ချာတိတ်တစ်ယောက်
ကို သွားတွေ့သည်။ ထိုချာတိတ်နှင့် သူ ခဏသွားဆွေးနွေးရင်း ပိုက်ဆံ

တစ်ရွက်ပေးလိုက်သည်။ ချာတိတ်က ဝမ်းသာအားရ ပြုံးသည်။

မကြာခင် ကားဂိတ်ကို လျှောက်လာနေကြသော ကောင်မလေးနှင့် ဆူမိုကြီးကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ သူတို့သုံးယောက် လူအုပ်နှင့် ကွယ်၍ ခရီးသည် နားခိုဆောင်နောက်သို့ ပိုဝေးရှင် ပြောင်းယူလိုက်၏။

မကြာခင် ကောင်မလေးနှင့်ဆူမို သူတို့ရှေ့နား ရောက်လာ၏။

“ယမင်း... ယမင်းကို ကြုံတစ်ခုပြမယ်၊ မမသင်းကို ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ယမင်းကတိပေး...”

“ဘာပါလိမ့် ဆူမို”

“မမသင်း သိရင် မိုးမီးလောင်မှာနော်၊ မမသင်းကို ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ယမင်းကတိပေး... ပေးမှပြမယ်”

အတိုင်းသား ကြားနေရသော ကွန်ပါဇေးရှင်း(စကားပြောခန်း)က သူ့ရင်နှလုံးသားကို ပျော်စေ၏။ အစစအရာရာ ပြန်တိုင်ရမည့် ဆူမိုက... သူကိုယ်တိုင် ပြစ်မှုရှိနေပြီမို့ ယမင်းကို ပြန်မတိုင်ဖို့ ကတိတောင်းနေခြင်းသည် ဟိုဟို့ ကောင်းသောအလားအလာပေါ်နေ့။

“ကဲ... မမသင်းကို ပြန်မတိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ!... ပြ”

ဆူမိုက သူ့အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ ဝိဇ္ဇာစာအုပ်ကြား အပြားလိုက် ခေါက်ထည့်ထားသောစာရွက်ကို တယုတယ ဆွဲထုတ်သည်။ တရုတ်သေ ဖြန့်ပြသည်။

ယမင်း ယူကြည့်၍ မျက်ခုံးတွေ တွန့်သွားသည်။

“ဟင်!... ကြုံကြုံ... တူလှချည်လား... မှန်မှန်ပြော၊ တစ်ချိန်လုံး ကြုံ... ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်ပန်းချီခန်းမှာ သွားထိုင်နေလဲ!...”

“ဘယ်... ဘယ်ပန်းချီခန်းမှ သွားထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုံထဲမှာ ကြည့်လေ... ကြုံထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ၊ ဖတ်နေကျစာအုပ်တွေပဲ၊ မတွေ့ဘူးလား... အဲဒီမှာ ချိုဆိမ့်တိုင်ကီနဲ့ ပေါက်စီလေးတောင် ပါသေးတယ်... ဟင်းဟင်း... ကြုံထိုင်နေပုံကတော့... သုခုမဂုဏ် မြောက်လွန်းလို့တဲ့၊ သူ့မှော်သားတွေ စီးဆင်းလာတာ တား

လို့ကို မရတဲ့အဆုံး ခွင့်ပြုချက်တောင် မတောင်းဘဲ ရေးမိတာပါတဲ့... ပန်းချီပါရမီရှင်တဲ့...”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ ကြုံကြုံ... ဘယ်အရွယ်လဲ”

“အဲ... ကြုံလည်း အဲဒီလူကို မမြင်ဖူးဘူး...”

“ဘယ်လို... ဘယ်နှယ်... ကြုံပြောနေတာ ယမင်း သဘောမပေါက်ဘူး... ဒီပန်းချီကားက... ကြုံဆီကို... ဘယ်သူ”

သူ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပါ ညီမ... လေး...”

“အဲ... သူ... သူပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူလည်း မဟုတ်ဘူး... တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒီပုံကိုဆွဲတာက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ၊ သူက ခွင့်ပြုချက် မတောင်းဘဲ ဈာန်ဝင်သလို ရေးချပြီးမှ ကာယကံရှင်ကို ကြောက်လို့ ကျွန်တော်က ကြားက... ဆောင်ရွက်ပေးတာပါ...”

“ယမင်းရယ်... ကြုံက ကြောက်စရာကြီးလားဟယ်၊ သူ... သူ... ဘယ်မှာလဲ! ဦးလေးပဲ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆို...”

“ဟေ့ကောင် မော်ကြီး... လာပါကွ... မင်းကို ကိုက်မစားပါဘူး၊ ဒီမှာ မင်း မော်မော်ကြားကြား မိတ်ဆွေဖြစ်လို့ရတဲ့ သဘောကောင်း မနောကောင်း ညီမလေးတွေပါ”

မော်ကြီးက အသားနီစပ်စပ်၊ မျက်လုံးနီစပ်စပ်၊ သွားနီစပ်စပ် (ကွမ်းစား၍)နှင့် ပြုံးရင်း ကြောက်ကန်ကန် ထွက်လာသည်။ ထင်းနေသော မျက်ခုံးထူထူနှင့် မေးရိုးခိုင်ခိုင်၊ ကပိုကရို ဆံခွေတွန့်နှင့် ခြေဆန်လက်ဆန် ရှည်သော်လည်း အနုပညာသမားမို့ သိမ်မွေ့ရုံကျိုးသော အချိုးအဆစ်နှင့် ထွက်လာ၏။

“ဒီက... ညီမကြီး ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးနော်... ကိုယ်က ကိုင်ပေါက်လိုက် ပြန်ကောက်လိုက် တစ်ချက်စာပဲ ရှိလို့ လန့်နေတာ၊ ဟင်း... ဟင်း”

“စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူးရှင်... ဟင်းဟင်း... များနာမည်က

ကြကြတဲ့... သူက ယမင်း... "

"ကိုယ်က မော်ကြီး... သူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ထက်ဝေတဲ့၊ မိတ်ဆွေတိုးတာပေါ့ကွယ်... နောက်တွေ့ရင် ခေါ်ပါ နှုတ်ဆက်ပါ"

ယမင်းကလည်း ယဉ်ကျေးသူဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူစင်စင် ဆက်ဆံနေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုသည်။

ထိုစဉ် ယမင်းနောက်ပစ်လွှဲထားသော လွယ်အိတ်နားကနေ ဦးထုပ်နှစ်ဖုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း၍ စစ်အင်္ကျီအဟောင်း ဝတ်ထားသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို သူ သိလိုက်သည်။ Mission အောင်ပြီ။ ကောင်လေးက မသိမသာ လက်မထောင်ပြသွားသည်။ သူက အနိုင်နှင့် ဖြတ်ချရန် ကြံသည်။

"ကဲ... ဒီဆိုင်မှာ ကိုယ်တို့ ထိုင်လေ့ရှိပါတယ်၊ ဒီထက် ခင်မင်တဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာမှ လိပ်စာတွေဘာတွေ ဖလှယ်ကြတာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ကိစ္စရှိတယ်... သွားဦးမယ်နော့"

"ဟုတ်..."

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

သူမတို့ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်၍ ကားထွက်သွားမှ ကွမ်းယာ ဘန်းနှင့် ကောင်လေး သူ့နားကပ်လာသည်။

"ကျေးဇူးရှင်တို့ စီးကရက်သောက်ကြပါဦးခင်ဗျာ"

"စီးကရက် မသောက်ခင် ကိုယ်က ရေအရမ်းငတ်နေပြီကွ၊ ဒီနားမှာ ရေအိုးစင်ကလည်းမရှိ... ခက်တော့နေပြီ မောင်မင်း"

ပါရမီရှင် မော်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

မင်းဥက္ကာက ဦးထုပ်နှင့်အင်္ကျီရော ဗျတ်ဘန်းပါ ချွတ်ရင်း ပိုင်ရှင်ကောင်လေးကို ပြန်အပ်သည်။

"ရော... ဒါက အစ်ကို တကယ်ရောင်းရတဲ့ငွေ... ဒါက... ညီလေးအတွက် ဘောက်ဆူး..."

"ဟီး... ဟီး... နေ့တွက် ဆယ်ဆမကဘူးဗျာ၊ နေ့တိုင်းလာပါလား..."

"အေး... လာသင့်ရင် လာရမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ... အစ်ကိုတို့ ဒီကပဲစောင့်... အောင်ပွဲခံဖို့ ဘီယာစတေရှင် သွားကြမယ်... ကျွန်တော်ကားသွားယူခဲ့မယ်... ရဟူး..."

မင်းဥက္ကာ ခုန်ပေါက်ထွက်သွားသည်။

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကုသိုလ်အရဆုံး အလုပ်က မြားနတ်မောင်အလုပ်ပဲကွ... မော်ကြီးရ..."

"အေးကွ... ဘယ်သူမှ တခုတ်တရ မဖွဲ့ဆိုကြသေးတဲ့ ကမ္ဘာကျော်နိုင်တဲ့ အတွင်းရေးအချစ်အကြောင်းကလည်း အဲဒီမြားနတ်မောင်နဲ့ သူ့ချစ်သူအကြောင်းပဲ..."

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဖြစ်

ချင်တော့ ဆူမိုကြူနှင့် ယမင်းတို့နှစ်ယောက် ပန်းချီကား
ကျောဘက်၌ ရေးထားသော စာတန်းလေးကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြ။
သူ့ရုပ်ပုံရွှေလွှာကို မျက်နှာနှင့် မခွာတမ်း အာသာငမ်းငမ်း
တစ်ညနေလုံး ကြည့်နေသောဆူမိုလည်း ကျောဘက်ကို လှန်မကြည့်
ဖြစ်။

“ကြူကြူ... အဲ့ဒီပုံ မမသင်း မတွေ့အောင် သိမ်းနော်၊ တွေ့
သွားလို့ကတော့... ဟင်း... ယမင်း စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲဘူး၊ ယမင်း
ပါ မသိရကောင်းမလား... သိလျက်နဲ့ သတင်းမပေးရကောင်းလားနဲ့
အိုဇုန်းလွှာပါ မီးထလောင်မယ်နော်...”

“ဟ... မ... လေး... အသက်နဲ့ထပ်တူ သိမ်းမှာပါနော်...
စိတ်ချ၊ ဟင်း... ဟင်း... ကိုမော်တဲ့၊ အသားက နီနီ၊ မျက်လုံးက ရီရီ
လေး... အနုပညာသမားဆိုတော့ စကားပြောတာလည်း နူးနူးညံ့ညံ့
လေး... ဟင်း... ဟင်း၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီး လုပ်နေပြီး သူက ကြူကို
ကြောက်လို့တဲ့... ကြူက ပါးစပ်ထဲ လက်ထည့်တာတောင် မကိုက်ဘူး

သိလား၊ မြို့ပြီးစုပ်နေမှာ... အဟိ... ”

မဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေသောယမင်းက... လက်ကြားညှပ် စာအုပ်
ပိတ်ရင်း...

“ကြူကြူနော်... ဘာအကြောင်းနဲ့ ဘာလို့ ပန်းချီလာဆွဲမှန်း
လည်း မသိဘဲနဲ့ စွတ်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ပြီးတော့ လွှတ်ပြီးစိတ်ကူး
ယဉ်မနေနဲ့...”

“ယမင်းရယ်... ကြူပုံစံက ပန်းချီဆန်နေလို့ ဈာန်ဝင်ပြီး ရှေးမိ
တာလို့ ပြောသားပဲဟာ... သူ့စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့၊ တချို့က ဝ၊မှ ကြိုက်
တာလေ... ပြီးတော့... ကြူဘဝမှာ ဘယ်တုန်းက စိတ်ကူးယဉ်စရာ
ရဖူးလို့လဲ... ယဉ်လို့ကောင်းတာလေး ရတုန်း ယဉ်ပါရစေ ယမင်း
ရယ်... ဟယ်...”

ဆူမိုကြူပြောပုံလေးက သနားစရာမို့ ယမင်းသနားသွားသည်။
တပြိုင်နက်၌ ဘောပင်ကောက်ပေးသော ခခယယ မျက်နှာလေးကို
လည်း သတိရသွားသည်။

သူမရင်ထဲ အတိတ်၏ ဒိတ်ကနဲ ရင်ခုန်ကာလတွေကို တရိပ်
ရိပ် ပြန်မြင်လာသည်။ ဟုတ်ပါတယ်... သူ့ပါပဲ။ ဆံပင်နဲ့ သူ့ဟန်းချိန်း
နဲ့ ငြိတာ၊ ဘတ်စ်ကားပေါ် လိုက်တက်လာပြီး ပိုက်ဆံမပါလို့ ပြန်ဆင်း
ပြေးတာ၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့... စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့
နေ့က အရမ်းပျော်လို့ သူ တစ်ခါတစ်လေ သောက်တာ နေမှာပေါ့...
ငါ နည်းနည်း မိန်းမကြမ်း ဆန်သွားတယ်... “We've break our
ice”

“ယမင်း... ကြူမေးနေတာ ဖြေပါဦး... ငေးနေလိုက်တာ”

“ဒီ... ဒီပန်းချီကားလေး မမသင်း မသိအောင် ဘယ်မှာ ကပ်
ထားရင် ကောင်းမလဲလို့...”

“အိမ်သာမျက်နှာကျက်မှာ သွားကပ်... မမသင်း ဘယ်တော့မှ
မော့မကြည့်ဘူး... ဟုတ်... တယ်”



“အို. . . ကြူလေး နံနေမှာပေါ့. . . ဟော့. . . သူသိရင်ကော
ဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊ တချောင်ချောင်တော့ ထိုးမထားချင်ဘူး၊ ကပ်ထား
ချင်တယ်၊ အယ်. . . သိပြီ. . . မမသင်း ကြူဘီဒိုကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်
ကြည့်လေ့မရှိဘူး. . . ဘီဒိုတံခါးခွက် အထဲဘက်မှာ ကပ်ထားမယ်၊ အမြဲ
သော့ခတ်ထားမယ်. . . ဟုတ်ပြီ. . . ဟာ. . . ဟ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆယ်လိုတိပ်တွေ ဖြတ်၍ကပ်တော့သည်။
ယမင်းက စာအုပ်ပြန်ဖွင့်သည်။ စာမျက်နှာပေါ်မှာ သူ့ရုပ်ကလေးက
ဖြူဖြူစင်စင် ခင်မင်တွယ်တာဖွယ်ရာ ပေါ်လွင်နေပြန်သည်လေ။ သန့်
လိုက်တာ။

၆၆ ၆၆ ၆၆

ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲအပြီး ထုံးစံအတိုင်း ယမင်းက ကိစ္စ
ပိတ်နေစဉ် ကြူကြူက စွေခနဲ ကြိုးထ၍ သူတို့ပိုင် နယ်မြေ နှစ်ယောက်
အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြေးသည်။

ယမင်းက. . . ဇာတ်လမ်းတွဲတောင် ‘ငါက အဆက်အစပ်
မသိတော့ ကြည့်မနေတော့ပါဘူး’ ဆို၍ Dream bed ပေါ် စာထိုင်



ဖတ်နေသော မမသင်းနောက်သို့ ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်ခဲ့
သည်။ ဘာစာအုပ်မို့ ဒီလောက်သည်းသည်းမဲမဲ ဖတ်နေပါလိမ့်။

ယမင်း အသာလေး နောက်က ကဲကြည့်သည်။ သြရိဿ၏
ဆောင်းပါးချုပ်။ ဘာတဲ့. . . ‘လူငယ်၊ လိင်စိတ်နှင့်အချစ်’ တဲ့. . . ဟီဟီ။
မမသင်းက ဒါတွေလည်း ဖတ်သကိုးဟု စိတ်ထဲက တိုးတိုးကြိတ်ရယ်၍
ယမင်း မသိမသာ ခွာထွက်ခဲ့သည်။

ကြူကြူ ထပြေးကတည်းက ယမင်းသိသည်။ သူ့ဘီဒိုဆီ ပြေး
မှန်း။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဘီဒိုတံခါးဖွင့်၍ သူ၏ရှုမဝပုံကို တယုတယ
ကြည့်နေသည်။

“ကြူကြူနော်. . . မမ ဝင်လာလို့ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်၊ ဒါပဲ
နော်. . . မိသွားရင်တော့ ယမင်းဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောမှာပဲ၊ ကြူ ဇာတ်
လမ်းတွဲထဲ ယမင်းကို ဆွဲမထည့်နဲ့. . . ”

မျက်နှာလေးကို ဇီးရွက်လောက် သေးချလိုက်ပြီး. . .
“ရပါတယ်. . . ရပါတယ်. . . ရုပ်ဆိုးမ၊ ဝတုတ်မ၊ ပုတ်ကျိုးမ
ဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်ခွင့် အူများလို သိပ်မရှိဘူးပေါ့. . . ဟော့. . .
ယဉ်စရာလေး ရလို့. . . ရလို့. . . ရှားရှားပါးပါး ယဉ်ရတာတောင် အား
ပေးမယ့်သူ မရှိဘူးပေါ့. . . ဟော့. . . အဟင့်. . . ဟင့်. . . တပည့်တော်
ကံဆိုးပါတယ် မိုးနက်မင်းရယ်”

ဆူမိုကြူ ပြောနေပုံလေးကို ယမင်း ကရုဏာသက်သွား၏။
သူ့နေရာက တွေးကြည့်တော့ ဟုတ်သားပေပဲ။ သူလည်း ရင်ခုန်တတ်
သော နုနုနယ်နယ် နှလုံးသားတစ်စုံ ရင်ထဲ ရှိနေတာပဲလေဟု ယမင်း
တွေးသည်။

“ယဉ်ပါကြူ. . . ယဉ်ပါ. . . တို့ အားပေးပါတယ်၊ မမဝင်လာလို့
မိသွားမှာသာ စိုးတာပါ၊ ဟော့. . . ပြောရင်း. . . ဆိုရင်း”

“ဂျိတ်. . . ”

“ဆူမိုတို့ ယမင်းတို့ ငါ့စီးကရက်ဗူး ဘယ်နား တွေ့မိကြလဲ”



နေပါဦး... ညနေက ငါပြန်လာတော့ ဒီအခန်းထဲ ဝင်သေးတယ်၊
နေဦး ဘာဝင်လုပ်တာလဲ၊ ဪ... သိပြီ၊ နက်ဖြန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး
သွားမယ်၊ ဆူမိုအင်္ကျီပြန်လဲဖို့ ဘီဒိုဖွင့်တယ်... သော့ခတ်ထားလို့
သော့ရှာတယ်၊ ယမင်းလွယ်အိတ်ကိုပါ နှိုက်တယ်၊ ဟော...
ဟုတ်တယ်၊ ဒီမယ် စီးကရက်ဗူး တွေပြီ.. ”

မမသင်း စီးကရက်ဗူးကို ယမင်းလွယ်အိတ်ထဲက နှိုက်ယူလိုက်
ပြီးမှ ကြောင်တောင်တောင် စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“နေပါဦး... ငါက ဘာလို့ ဒီလွယ်အိတ်ထဲ စီးကရက်ဗူး လာ
ထည့်ရတာတဲ့လဲ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မယမင်း... ညည်း စီးကရက် ခိုး
သောက်သလား... ပြောစမ်း”

“အာ... မမကလည်း၊ မမ သောက်သောက်နေတာတောင်
ယမင်းမကြိုက်ပါဘူး... ပြောနေတားနေတဲ့ဟာ မမဟာမမ အမြဲ
နမောနမဲ့ ဟိုထား... ဒီထား... ဟိုဟာပျောက်... ဒီဟာပျောက်နဲ့များ
သူများကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ.. ”

“အေးပါ... အေးပါ... ငါမှားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ... ငါလည်း
ဆေးလိပ်စွဲနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားတွေကြားမှာ
ယောက်ျားဆန်အောင် နေရင်း... အဲ... ပျင်းလို့ဖွာရင်း တစ်ခါတစ်လေ
ခံတွင်းထဲ ချဉ်တင်တင်ရှိတာနဲ့၊

ကဲ... ယမင်း စာဖတ်၊ ဆူမို စောစောမအိပ်နဲ့.. ”

ပြောပြောဆိုဆို စီးကရက်ဗူး ကိုင်၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။
ဘီဒိုတံခါးကို ကျောနှင့် ဖိပိတ်ထားသော ဆူမိုကြူ ခုမှ သူ့ရင်ဘတ်ကို
လက်နှင့် ဖိ၍..

“ကိုမော်ရယ်... ကြူကို နှလုံးရောဂါ ပေးတာလားကွယ်၊ ရင်
ကို တုန်သွားတာပဲ... ဟမလေး... ရေချိုးနေတုန်းက ဘီဒိုလာဖွင့်သေး
သတဲ့... ဖြစ်ချေဘူး၊ ပြန်ခွာမှ... ပြန်ခွာမှ”

သူပုံလေးကို သူမြတ်နိုးပေမည်ဟု ယမင်းတွေးရင်း ဆယ်လို

တိပ်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ခွာနေသော ဆူမိုကြူကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ရင်း အိဒီယမ်စာအုပ် နှိုက်ရန်ပြင်သည်။

“ဟယ်တော့... ယမင်း... ဒီ... ဒီမှာ.. ”

“ဘာလဲ... ကြူ အလန့်တကြား... ဒီ... ဒီပန်းချီကား ကျော
ကျောဘက်မှာ၊ ရေး... ရေးထားတာ လာ... လာ... ဖတ်ကြည့်”

ယမင်း အပြေးအလွှား သွား၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ..

“စီးကရက်ဗူးထဲမှာစာ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ယမင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး ညနေက အဖြစ်ကို
တစ်ချက်ပြန်သတိရသည်။ ကားဂိတ်၌ ကွမ်းယာဗန်းနှင့် စီးကရက်
ရောင်းသောကောင်လေး သူ့လွယ်အိတ်ကို ဝင်တိုက်သွားသလိုလို သူမ
ဂရုစိုက်လိုက်မိသည်။

“ဟာ... ပြဿနာပဲ ကြူကြူ ကိုမော်တို့နဲ့ စကားကောင်းနေ
တုန်း ဟုတ်တယ်... ယမင်းလွယ်အိတ်ထဲ နောက်ကနေ စီးကရက်ဗူး
ရောက်လာတာ”

“ဟင်... မမ... မမသင်း နှိုက်သွားတဲ့ဗူး၊ ဟမလေး...
စီးကရက်ဗူးထဲမှာစာ... ဗုဒ္ဓေါနဲ့ဘုရားနဲ့ ကြွေကုန်ပြီ.. ”

နှစ်ယောက်သား ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟု ပါးစပ်က ပြိုင်တူ
ပြောရင်း တစ်ယောက်လက်ဝါး တစ်ယောက် တုန်တုန်ယင်ယင် လှမ်း
ဆုပ်လိုက်မိကြသည်။



ကိုယ်တိုင်



အချစ်နဲ့ စတင် ကမ္ဘာကြီးမှာ
အချစ်လူသားတွေ
ချစ်လမ်းဖြောင့်မတ်ဖို့
ဆောင်ရန်
ရှောင်ရန်
ဆိုင်းဘုတ်တွေ
ထောင့်စုံအောင် ကပ်ခဲ့ပါတယ်။

“ချစ်လဲတတ်သည်”
ဆိုင်းဘုတ်လေး
ဒီအရပ်မှာ ကပ်မယ်လို့
မတ်တတ်စဉ်းစားနေတုန်း
ဘုန်းကန်
ဘိုင်းကန်...ဗျာ။
ကိုင်း...ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ ။

အသုံး(၈)

သေလိုက်တော့။ မမစီးကရက်ဗူးက တိပို့ပေါ်မှာ (ဖန်သား
ပြင်) စကရင်ကို ကာသော အပူဝါနှင့် အုပ်နေ၍ မတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ဖျတ်ကန် ယမင်းက လှမ်းယူ၍ ဆူမိုကြူကို ပေးသည်။ ကံကောင်းချင်
တော့ မမ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ Dream bed နောက်နားကျကျ
စားပွဲပေါ်မှာ သူတို့၏စီးကရက်ဗူးကို တင်ထားသည်။ မဖွင့်သေး။
မသောက်သေး။ စာသာ မဲဖတ်နေသည်။ စီးကရက်ဗူးချင်း အချိန်မီ
ပြန်လဲမှ ဖြစ်တော့မည်။
ယမင်းက လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ဗူးချင်း လဲရန် ဆူမိုကို တာမခံ

ပေးသည်။ ဆူမိုက မမနောက်သို့ ခြေဖျားထောက်၍ သွားရန် ခြေရွှေသည်။ ယမင်းက မိုးတိုးမတ်တတ် သွားရင် မမက အရိပ်မြင်နိုင်သည်ဟု အသံမဲ့ ထောက်ပြသည်။ ဝပ်၍ လေးဘက်ထောက် ချဉ်းကပ်ရန် အကြံကို ဟန်နှင့် ပြသည်။

ဆူမို သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် လေးဘက်ထောက်၍ လက်ကလည်း စီးကရက်ဗူးကိုင်ရင်း တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်သည်။ ယမင်းကလည်း လူရိပ်လူယောင် မမမြင်မည်စိုး၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ဆူမို ချဉ်းကပ်နေပုံကို ကြည့်၍ ဘုရားတ၊နေသည်။

ဘေးဘက်ထောက်ကနေ အနားရောက်သောအခါကျမှ မမသင်းလက်က စားပွဲပုကို နောက်ပြန်လှမ်းစမ်းသည်။ စာအုပ်ကနေ မျက်နှာက မခွာဘဲ ယောင်ကန်းကန်း လှမ်းစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

ယမင်း ဒိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ မလဲရသေးသော သူတို့ စီးကရက်ဗူး မမလက်ထဲ ပါသွားလို့ကတော့ ပွဲက ပြီးပြီ၊ ဟမလေးတော်ပါသေးရဲ့။ ခုံပေါ်က စီးကရက်ဗူးကို လက်က ချော်၍စမ်းရင်း မမလက်သည် ဝီကနဲ အော်ပုံရသော ခြင်ကြောင့် သူမနားဆီ မြောက်တက်ပြီး ဖောင်းကနဲ နားကို ပိတ်ရိုက်သည်။ ပြီးမှ စာအုပ်ဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် စာရွက်လှန်သည်။ ခဏတာ စုံကိုင်၍ဖတ်နေပြန်သည်။

ဆူမို. . မြန်မြန်. . မြန်မြန်. .

ယမင်းစိတ်ထဲက လှမ်းအော်မိခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဆူမိုက လေးဘက်ထောက်မှ မိချောင်းတက်(Crawling) တက်နေပြီ။ စားပွဲပုနား လက်တစ်ကမ်းသို့ ဆူမိုအောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိလာပြီး စီးကရက်ဗူးချင်း လဲရန် မမဗူးကို ခုံပေါ် အချ မမလက်က နောက်ပြန်ကြီး ခုံမျက်နှာပြင်ပေါ် တစမ်းစမ်း လာလုပ်ပြန်သည်။ သူတို့ (စာ)ဗူးကို ထိတော့မည်. . ထိတော့မည်. . ။

ဆူမိုလည်း မမဗူးကို လက်နား တိုးပေးသည်။ ကိုယ့်ဗူးကိုယ်ယူဖြစ်အောင် မမလက်နှင့် မိအောင် လိုက်တိုးလေ လက်က ထုပ်စည်းတိုးသလို ဟိုရှောင်ဒီရှောင်ဖြစ်နေလေမို့. . .

မထူးပါဘူး။ လေထဲ လက်မြှောက်နေစဉ်ပင် ဆူမိုက ကမ်းပေးသလို မမလက်ထဲ ဒါရိုက်ရောက်အောင် ထိုးထည့်ပေးလိုက်တော့သည်။ ဟား. . . တော်သေး၏။ မမက ထိုးပေးလိုက်သော စီးကရက်ဗူးကို သာသာယာယာပင် ယူသွားပြီးသကာလ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ဖွင့်၍ တစ်လိပ် နှုတ်ခမ်းမှာ ချိတ်သည်။ ဗူးကို ခုံပေါ် ပြန်တင်သည်။

လက်က မီးခြစ်လိုက်စမ်းနေပြန်သည်။ သည်တွင် ဆူမို လုပ်ပုံကြည့်။ သူ့လက်ထဲ ကိုယ့်(စာ)ဗူး ပြန်ရနေပြီ။ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာဖို့ပဲ ရှိတော့သည်လေ။ လက်တယမ်းယမ်း မမ မီးခြစ်စမ်းနေတာကို သူမို့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် လုပ်နေသည်။ ရယ်လိုက်သေးသည်။ အံ့မယ်. . မမလက်နား မီးခြစ်လိုက်ရွှေ့ပေးနေလိုက်သေး။

ကြည့်ဦး. . . နောက်ဆုံး မမလက်ထဲ မီးခြစ်ကို အဖျားနားက (လက်မလက်ညှိုးနှင့်) ညှပ်စိုက်၍ တည့်တည့်ထည့်ပေးလိုက်သည်လေ။ ပြီးမှ ယမင်းဆီ မိချောင်းတက်ထက် မြန်သော (သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့်) ရာဝင်အိုး လှိမ့်တက်နည်းနှင့် ကန့်လန့်ကြီး လှိမ့်လှိမ့် ပြန်လာနေပါပကော။

ဒုက္ခတွင်းထဲမှ သီသီလေး လွတ်လာ၍ အူမြူးနေသော ယမင်း၊ 'ထက်ဆင်စ' ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ထားမိလို့ တော်တော့တာ။

ဒလိမ့်တုံးကြီး သူ့ရှေ့လာရပ်မှ. . ဆူမိုလက်ထဲက (ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းယူခဲ့ရသော) အောင်ပန်းသရဖူ စီးကရက်ဗူးလေးကို ယမင်း ရင်တခုန့်ခုန့်နှင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ချွေးပျံမောဟိုက်နေသော တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းကြီးဆူမိုကို အသံမထွက်အောင် တွဲမထူရသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အသံမမြည်အောင် ဟီကနဲ ပြုံးပြလိုက်ကြပြီး သမင်မလေးရော ဆင်မကြီးပါ စွေ့ကနဲ ပြိုင်တူခုန်၍

ယမုန်နာတောထဲ.. အဲ.. အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။

“ဂျိတ်..”

(ဟူး.. သူတို့လုပ်နေပုံ ကြည့်ပြီး ရေးတဲ့လူ မောလိုက်တာ)

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

မနက်စာ ထမင်းကြော်၊ ကော်ဖီခိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ရေမှိုးချိုး၊ ရှန်ပူနှင့် ခေါင်းလျှော်ထားသော မမသင်း၏ညိုမောင်းအိထွေးသော ဆံပင်တွေကို ဆူမိုကြူက မီးဖိုထဲ ပလပ်ထိုး၍ Dryer နှင့် မှုတ်ရင်း ဖီးသင်ပေးနေသည်။

ယမင်းက မမပန်းကန်ထဲ ထမင်းကြော် ထည့်ပေးပြီး၍ ကော်ဖီ ဖျော်နေသည်။ ကုမ္ပဏီအဝတ်အစား မလဲရသေးသော တစ်ပတ်နွမ်း ထမီနှင့် ဘရာပင် မဝတ်ဘဲ ဘလောက်စ်အင်္ကျီသာ စွပ်ချထားရင် ညက စာအုပ်ကို အပြီးဖတ်နေသော သူ့မမ၏ မိန်းမပီသလွန်းသော ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ် မိမိအလှကို ယမင်း ခဏငေးကြည့်နေမိ သည်။

လှလိုက်တာ မမရယ်..။ သည်အလှတွေကို တမင်တကာ ဖျောက်ကွယ်နေရတာ ညီမတို့အတွက်တဲ့လား၊ ချစ်သောမမရယ်..။ မိန်းမပီပီ အရွယ်ရှိတုန်း ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အလှဆုံးရတနာတွေကို ထုတ် မသုံးဘဲ ဖုံးကွယ်သိမ်းထုတ်ပြီး အလုပ်ကိုပဲ ကြိုးစားနေခဲ့တာ ညီမတို့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်တဲ့လား..။ မမကို ညီမလေး ချစ်လိုက်တာ..။ ကြည်ညိုလိုက်တာ။

မမ စာအုပ်ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ အဖုံးကို ပြန်ကြည့်သည်။ ပြောင်နေသောစားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ထပ်သုတ်၍ စာအုပ်ကို ရိုရို သေသေ ချသည်။ ထမင်းကြော် တစ်လုပ်စားရင်း..။

“ညီမတို့ အမြဲကြားဖူးနေကျစကားပါပဲ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေတဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်ရော စိတ်ဓါတ်အင်အားပါ အချိုး ညီညီ ကြီးထွားလာပြီး ကျန်းမာတာ ချမ်းသာတာကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်တယ်” ကော်ဖီတစ်ခွက် မြည်းသည်။

“ခန္ဓာကိုယ် ကြီးထွားဖို့ မဖြစ်မနေ အစာစားရတယ်၊ အာဟာရ ပေါ့..။ အဲ့သလိုပဲ..။ စိတ်ဓါတ်ခိုင်မာဖို့ စိတ်ဓါတ်အထက်တန်းကျဖို့ လောကအမြင် ကျယ်ပြန့်လာဖို့ စိတ်ကိုလည်း အာဟာရ ဖြည့်တင်း ကျွေးမွေးရတယ်..”

စိတ်ရဲ့အဓိကအာဟာရက ‘စာ’ ပဲ.. စာဆိုတဲ့ အာဟာရမှာ လည်း စားသင့်တဲ့အာဟာရ၊ မစားသင့်တဲ့အာဟာရဆိုတာ ရှိတာပဲ။ စာအုပ်ပိတ်လိုက်ရင် ဘာမှမကျန်တဲ့ ဖေတော့.. မောင်တော့ အပျော် ဖတ်တွေဟာ အဆိပ်မဟုတ်တောင်မှ စိတ်ကို ဘာအာဟာရမှ မပေး ဘူး၊ စာကောင်းပေကောင်းကို ရွေးဖတ်တတ်မှ စိတ်အာဟာရ ပြည့်မှာ၊ ဟောသလို စာအုပ်မျိုးကိုဖတ်..။

သူ တရိတသေ ချထားသော စာအုပ်ကို ဖွဖွကိုင်ပြ၍ ညင်ညင် သာသာပင် ပြန်ချထားသည်။

“ဒီစာအုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ညွှန်းပြီး ခဏငှားလို့မိ

မမ အချိန်ပေးပြီး ဖတ်ကြည့်တာ၊ အရမ်းကောင်းတယ်၊ မမ ဒီနေ့ပဲ အပိုင်တစ်အုပ် ဝယ်ခဲ့မယ်၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖတ်ရမယ်၊ ပြီးရင် မမနဲ့ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြမယ်”

ကြူကြူက မမဆံပင်တွေကို ဘီးနှင့်မက ဝက်မွှင်ဘီးနှင့်ပါ ပြောင်လက်အောင် သရင်း နမ်းနေသေးသည်။

“လူငယ် လိင်စိတ်နှင့် အချစ်ဆိုတော့ ကြူကြူက ဟိုဒင်းဟိုဟာ တွေ အောက်မေ့လို့ ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းမှာ ဩရိယာဆိုတာ တွေ့ရင် ကျော်ကျော်ဖတ်တာ မမရဲ့”

“အဲ့ဒါပြောတာပေါ့... လရေးလုံးကြီးတင်သတ် တွေ့ရင်ပဲ ဒီစကားလုံးဟာ အညှီအဟောက်လို့ ရှန်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့စကားလို့ တို့လူမျိုး ခပ်ညံ့ညံ့တွေက ထင်မြင်ယူဆနေကြတုန်း ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့... ကင်းသလားဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မကင်းဘူး... လိင် စိတ်ဆိုတာ မွေးကတည်းက သတ္တဝါတိုင်း မျိုးဆက်ပွားဖို့ အဓိက တွန်းအားပဲ... မွန်မွန်မြတ်မြတ် နေရာတကျ သုံးရတဲ့ ‘ဖဿ’ အာရုံ တစ်ခုပဲ... တလွဲလျှောက်လုပ်နေရင်တော့ မသိဘူးပေါ့...”

ထမင်းကြော် သုံးလေးဖွန်း ဆက်စားသည်။

“ကဲ... ကြူကြူ တော်ပြီ... နင်က လုပ်ပေးချင်တာက နည်းနည်း၊ ငါ့ဆံပင်ကို ကစားလိုက် နမ်းလိုက်တာ များများ... လာ... ထမင်းကြော်လာစား... ယမင်း... ထိုင်...”

“ကြူကြူ မမဆံပင်ကို ချစ်လို့ပါ၊ ကစားတာ မဟုတ်ပါဘူး... ဟူး... ရှန်ပူနံက မမဆံပင်နဲ့ကျတော့ တစ်မျိုး အနံ့ထွက်လာလို့ မွေးမွေး ကြည့်တာပါ...”

ယမင်းက ထမင်းကြော် စားရင်း မမရှေ့က စာအုပ်လေးကို လှမ်းယူ၍ အဖုံးကို ဖတ်နေသည်။

“အဲ့ဒီဩရိယာက ပြောတာနော်... ယောက်ျားတော်တော် များများဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားထက် လိင်စိတ်က နီးကြားမြန်တယ်

တဲ့၊ အဲ့ဒါကို အချစ်လို့ စာတန်းအတင်းကပ်ပစ်တတ်တယ်တဲ့၊ မိန်းကလေးအများစုကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားက အခြေခံတတ်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ လက်ပွန်းတတီး နေမိရင်တော့ ထိန်းရခက်အောင်ပဲ လိင်စိတ်နီးလာတတ်သတဲ့... ကြပ်ကြပ်သတိထားရမယ့် ရွေးချယ်မှုတဲ့...”

“ဆိတ်... ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုတာ... ဘာလဲ မမသင်း”

တကယ်ပင် သိပ္ပံမရသော ကြူကြူက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့နေရာကို ပြောတာ၊ ဒဲ့ပြောရရင် တည်းခိုခန်း... တည်းခိုခန်း... မိကြူရေ”

ယမင်း ကော်ဖီသီးခါနီး ရယ်နေသည်။

“ဟမလေး... အဝင်မှာ လူတွေ မြင်မှာပေါ့၊ တည်းခိုခန်း ပိုင်ရှင်ကကော မသိဘဲ နေမလား၊ ရှက်စရာကြီး... ဟီး...”

ပခုံးတွန့်၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသော ဆူမိကြူကို မမက မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရင်း...

“အောင်မာ... အောင်မာ... တကယ်ရှက်နေသလိုပါလား၊ ညည်းကို ဘယ်သူခေါ်သွားဖူးလို့လဲဟင်!”

“ဟင်း... ဟင်း... စိတ်ကူးနဲ့ ရှက်ကြည့်တာပါ မမကလည်း၊ ကြူကို ဘယ်သူက ခေါ်မှာလဲလို့၊ ဟို... နေပါဦး၊ မမစကားထဲမှာ တစ်ခုပါပါသေးတယ်၊ ဘာတဲ့... ဪ... ဪ... လက်ပွန်းတတီး ဆိုတာ ဘာလဲဟင်...”

မမသင်းသူဇာပါ ကော်ဖီသီးသလိုဖြစ်သွားပြီး ကော်ဖီပန်းကန် ချ၍ ရယ်ပါတော့သည်။

“ကြူ တကယ်မသိလို့ မေးတာကို ရယ်တယ်တော့ဟေ့...”

မမရော ယမင်းပါ အားရအောင် ရယ်ရင်း မမက အရယ်ဝမှ...

“လက်ပွန်းတတီးဆိုတာ နင့်ကို နှူးတာနှပ်တာ... အဲ... ဘာ...”

၇၆  နတ်ရွာစိုး

လိုပြောရမလဲ၊ လက်ပွန်းအောင် တီးတာဟေ့.. ကဲ.. မှတ်ပလား
ငတုံးမရဲ့..”

“အွန့်.. . ကြူက ‘ပတ်မကြီး’ မှ မဟုတ်တာ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဝါးကနဲ ဝလုံးကွဲ ရယ်ရင်း ယမင်းက.. .

“အေး.. . ကြူက ပတ်မကြီးတော့မဟုတ်ဘူး.. . တီးလို့
ကောင်းမယ့် ဧရာမအိုးစည်ကြီး.. . ဟီး.. . ဟီး.. . အာဠာဝက တီးတဲ့
အိုးစည်ကြီး”



BURMESE
CLASSIC
.com

၇၇  ၃၉

အာန်း(၉)

“**ရွှေ**ပြည့်စုံ တီးဟောကံစံ”

“ကိုသံချောင်း”

“ခင်ဗျာ မမလေး.. . အမိန့်ရှိပါ”

“ဟိုလူ့အကြောင်း ရှင်ဘာတွေသိထားပြီလဲ!”

ဘာအကြောင်းမှန်း ဘယ်သူမှန်း အရှင်းမသိသေးသော ဝင်
ခါစ ဆိုဒ်အင်ဂျင်နီယာလေး စော့ဂျေဟူးက သူ့အထက်အရာရှိ မမ
သင်းသူဇာနှင့် ကင်တာယဉ်မောင်း ကိုသံချောင်းကို ပါးစပ်ဟောင်း
လောင်းလေးနှင့် ကြည့်နေသည်။ နဂိုက ခပ်အူအူ ကိုသံချောင်း ခေါင်း
ကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်သည်။



“အဟဲ့... အဲဒီနေ့က မမ... မမလေး ပြောတာ ဘယ်သူမှန်း ကျွန်တော်မှ... မသိလိုက်တာ...”

“အော်... ဖြစ်ရလေ... ရှင်မှတ်မိလား၊ လှည်းတန်းမီးပွိုင့် မှာ ရှေ့က ဆိုက်ဂနပ်စ်ကားကြီးကို တံခါးဖွင့်ပြီး ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တဲ့ ချာတိတ်လေ...”

“ဟုတ်... ကဲ့... အဲဒါတော့ မှတ်မိပါတယ်၊ မမလေးကိုယ်တိုင် တက်မောင်းပြီး မော်တော်ပီကယ်ကို အပ်ခဲ့တာလေ... ဒါပေမယ့် အဲဒီ ကောင်လေးကို ကျွန်တော်မမြင်လိုက်ဘူးလေ”

မမသင်းသူဇာအတွက် စောဂျေဟူးက Super ထုပ် ဖောက်၍ ကော်ဖီမွှေးပေးပြီး ရှိရှိသေသေ ရှေ့ကို ချပေးသည်။

“အဲဒီကောင်လေးကို ရှင်သိတာမသိတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဲဒီနေ့က ဒီဆိုင်မှာ အဲဒီကောင်လေးကို အစအဆုံး မြှောက်ပေးနေတဲ့ အခါပေး ဦးပုညလေ... တကယ့်ဆရာကြီးအိုင်တင် ဂျေဟူးရေ...”

သင်းသူဇာက အသစ်ဝင်လာသော အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာ စောဂျေဟူးကိုပါ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အသိပေး တိုင်ပင်ချင်လာပုံ ရသည်။

“သူတို့စကားဝိုင်း စကတည်းက ငါက သိလိုက်ပြီလေ... အင်း... ဒင်းတို့ပဲဆိုတာ...”

ကော်ဖီခံသည်။ မျိုချသည်။ ဆက်ပြောသည်။

“တို့ဘိလပ်မြေကားရှေ့မှာ သူ့ကားကို စက်တောင် မသတ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားပြီး ချာတိတ်က ဖွန်ဆင်းကြောင်တာကွာ... အဲဒါ မှတ်မှတ်ရရ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့ပဲ...”

သူတို့စကားဝိုင်းမှာ ဆတ်ဆတ်ကြဲ မိန်းမတစ်ယောက်က ကား တက်မောင်းပြီး ရဲလက်အပ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောသံကြားမှ ငါစိတ်ဝင်စားသွား တာ... အဲဒါ ငါလေ... ငါတက်မောင်းခဲ့တာ”

“ဟား... ဟား... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မမသင်းရာ”



“အဲဒါထက် တိုက်ဆိုင်တာက သူတို့စကားတွေ နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း ဆယ်တန်းအနီးကပ်ကျရှင်မှာ အဲဒီချာတိတ်နဲ့ ကောင်မ လေး ဟင်းဖိချိန်းနဲ့ ဆံပင်ငြိတာ ပါလာတယ်၊ ငါ မရိပ်မိသေးဘူး... အဲဒီကောင်မလေး အခုတက်နေတဲ့ Speaking class ပါလာတယ်၊ ကောင်မလေး သက်တော်စောင့် ပါလာတယ်... ဝတုတ်ကြီးတဲ့၊ အဲဒီ တော့မှ ဘွားကနဲ ငါမြင်လိုက်ရတာ ဂျေဟူးရေ၊ အဲဒီချာတိတ် အသေ ကြောင်နေတာ... ဟိုလူ နည်းပေါင်းစုံနဲ့ မြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်နေ တာ ဘယ်ကောင်မလေးလဲ သိလား”

“ပြောပါဦး မမသင်း”

“ဟင်း... ဟင်း... ငါ့ညီမအရင်း ယမင်း”

“ဗျာ!...”

“ဗျာ!...”

ကိုသံချောင်းပါ ဗျာကနဲ မြည်သွား၏။

ဂျေဟူးက တခူးခူး တခွီးခွီး ရယ်သည်။

“ကိုသံချောင်း... ရှင် ကျွန်မညီမကိုလည်း သိတယ်၊ ဝတုတ် ဆူမိုကျွန်းလည်း ခင်နေတာပဲ... အဲဒီ သူတို့စကားဝိုင်းကို ရှင်ရော ကျွန်မ ရော အစအဆုံး နားထောင်နေတာပဲဟာ...”

မီးပျက်နေလို့ ကက်ဆက်တောင် မဖွင့်တဲ့နေ့လေ၊ ရှင် မရိပ်မိ ဘူးလား၊ ကျွန်မ ခဏခဏ လှည့်ကြည့်နေတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား၊ ရှင် အဲဒီလူကို မမှတ်မိဘူးဆိုလို့ပါ”

(ထိုစဉ်က သင်းသူဇာက သူမနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေ သော တစ်ဖက်စကားဝိုင်းကို အထူးအာရုံပြုနေပါလိမ့်မည်။ ဒါ သဘာဝ ကျပါသည်။ ကိုသံချောင်းကတော့ သူနှင့် ဘယ်လိုမှ စပ်ဟပ်မရသော စကားဝိုင်းမို့ စိတ်မဝင်စားခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူလည်း သူ့အပူ နှင့်သူ လောင်ကျွမ်းနေသော သံချောင်းတစ်ချောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ စကားချပ်ပါ။ ဤသည်ကား စာရေးဆရာ၏ထင်မြင်ယူဆချက်သာဖြစ်သည်။

၈၂  နတ်ရွာစိုး

ပါသည်။)

ကိုသံချောင်း ခေါင်းကြီး ငုံ့ပြီး သူ့လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရင်း ဆက်ပြောသည်က...

“အဲ... အဲဒီနဲ့က... မမလေး တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေလို့ ကျွန်တော်က တဖြည်းဖြည်း ပိုပြီးကြောက်နေတာ၊ မမလေး ဘာပြောမလဲ... ဘာပြောမလဲနဲ့ တုန်နေတာ...”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ကြောက်နေရတာလဲ၊ ရှင်က ဘာလုပ်ထားလို့လဲ!”

“ကျွန်... ကျွန်တော်က အဲဒီမတိုင်ခင်ညက ကားပေါ်က ဘိလပ်မြေအမှုန်တွေနဲ့ ဘိလပ်မြေအိတ်ခွင်းလုံး ရောင်းပြီး အရက် သောက်ထားမိတယ်လေ... ဒါပဲ တွေးနေတာ... မမလေး ရိပ်မိပြီး ဆူမှာကို အသေကြောက်နေခဲ့တာ...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟမလေး ကိုသံချောင်းရယ် ဖြစ်ရလေ... ဟား... ဟား... ဟား ဒါလေးများ... ဟား... ဟား”

စောဂျေဟူးပါ ကိုသံချောင်း၏ရင်အပူကို လှမ်းမြင်သဖြင့် ရောနှောရယ်ပါတော့သည်။

(ကဲ... ကျွန်တော်မပြောဘူးလား... ကိုယ့်ဆရာ။ ကိုသံချောင်းဆိုပေမယ့် သူ့အပူနှင့်သူ လောင်ကျွမ်းနေသော သံချောင်းတစ်ချောင်းဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်ဟု။ ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော့်ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ၊ ကြိုတင်ဟောကိန်းတွေ ဘယ်ကလောက် ပြောင်မြောက်သလဲ တွေ့လား... ဟာဟာ...)

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမယ် လာနေပြီ... အခါပေးဦးစလေဇီးသီးဆိုတဲ့ ဆရာကောင်နဲ့ တပည့်တွေ၊ စကားတိုးတိုးပြောရင်း အသာနားထောင်... ဟန်မပျက်စေနဲ့...”

စောဂျေဟူးရော ကိုသံချောင်းပါ ဝက်ဝွန် R ကားလေးပေါ်က ဆင်းလာသူ သုံးယောက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စောဂျေဟူး မျက်ခုံးတွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို သင်းသူဇာ လုံးဝမသိလိုက်။

သမ္မာဒေဝတွေ နေရာချပေးသလိုပင် ဆရာကောင်ဆိုသူက သည်ဘက် သင်းသူဇာတို့ဝိုင်းကို ကျောပေး၍ အထိုင်ချလေသည်။ မှာစရာရှိတာတွေ မှာကြသည်။ သင်းသူဇာနှင့် ဆရာကောင် တစ်တောင့်ထွာကျော်ကျော်သာ ကွာသည်။ သမ္မာဒေဝ၏စေတနာပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မီးပျက်နေပြန်၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းမင်း... ဘုရားသခင် ပေးတဲ့ ဆုလာဘ်ကလေး ဖြစ်မှာပဲဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့နှုတ်ဆက်အပြုံးလေး... မင်းရပြီလားကွ...”

ဝိနိပိန်ရှည်ရှည် အသားနီစပ်စပ်က စတင်မေးခွန်းထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လွယ်အိတ်ထဲ စာထည့်ပြီးကတည်းက... ကျူရှင်မှ မတက်ရသေးတာ အစ်ကိုမော်ရ၊ ဒီညနေမှ ပြန်တက်ရမှာလေ... ဒီညနေဟာ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်ညနေဗျ... ပြောရင်းတောင် ရင်ထဲ တုန်လာတယ်”

“အေးကွ... မိန်းကလေးတွေဟာ လူပုံအလယ်မှာ သိစိတ်ကွန်းရှပ်စိုင်းကို အရမ်းဦးစားပေးပြီး နေလေ့ရှိတယ်၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ရိုးရာဓလေ့ဆိုတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးက သူတို့ကို မျက်စေ့ထောက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေတယ်လို့ ခံယူထားလေ့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် တပြိုင်နက်မှာလည်း ဘယ်သူမှ မသိလိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်လေးတွေမှာ အဲဒီထောက်ထောက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကိုလည်း တွန်းကန်ဆန့်ကျင်နေတဲ့ မသိစိတ် အန်ကွန်းရှပ်စိုင်းဟာ သူတို့ အတွင်းစိတ်မှာ ရှိနေတယ်ကွ...”

“... ကိုသံချောင်း... အဲဒါ ဆရာကောင်ပဲ... ကြည့်ထားမှတ်ထား... အခု ဆရာကြီးဂိုက်စပေါက်နဲ့ ပြောနေဆိုနေတဲ့လူပဲ”

သင်းသူဇာက လေသံတိုးတိုးနှင့် ကိုသံချောင်းကို ကပ်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုသံချောင်းကလည်း လေသံနှင့်ပင် သူ့မမလေးကို ပြန်ပြောသည်။

“... ဥပမိရုပ်ကတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်နော်... သမားရုပ်ပေါက်တယ် မမလေး...”

“... ဟမလေးဟဲ့... ရှင်ကြည်ညိုရင် ခွေးခြေပေါ်က ဆင်းပြီး ကုန်းကန်တော့လိုက်”

စောဂျေဟူးက အသံတိတ် ကြိတ်ရယ်နေသည်။ ဆရာကောင် အသံထွက်လာပြန်၏။

“ဆိုလိုရင်းက မိန်းမတွေဟာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သူတို့အတွင်း စိတ်ကို အင်မတန် လှစ်ပြချင်တတ်တယ်...”

မော်ကြီးက စမူဆာကို ပလုပ်ပလောင်း ဝါးရင်းက...

“အရှင်းဆုံး ပြောရရင်ကွာ... လူပုံကြားမှာ အိန္ဒြေတစ်ခွဲသား ပေမယ့် ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ သဘာဝကျကျ ပေါင်းပီချင်း ပေါင်းပီချင်း ချွတ်လဲတာကို ပြောတာ မင်းမင်းရေ...”

မော်ကြီးက ခြေသေး တရုတ်မသံနှင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပေါင်းပီဆိုသည်မှာ ဘောင်းဘီကို ပြောခြင်းဖြစ်လေ၏။

“မိန်းကလေးတွေဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာကို နှစ်သက်တဲ့သဘောလား ကိုကို”

“ယေဘုယျသဘောကို ပြောတာပါ။ ဆိတ်ကွယ်ရာကို ကြိုက်တတ်ကြတယ်။ မင်းကောင်မလေးကို ငါရေးပေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာလည်း အဲဒါပဲလေ။ သူ ကျူရှင်အပြန်... ကွာ၊ မင်းရပ်စောင့်နေတဲ့နေရာကို သူသိအောင် ပြထား၊ ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေကွာ... ပိုကောင်းတယ်၊ ကားပေါ် အတက်လေးမှာ လှစ်ကနဲ ပြီးပြချင်ပြမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကား

ပေါ်ကနေ ကားအထွက်မှာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမှ မသိအောင် ပြီးပြချင်ပြီးပြသွားလိမ့်မယ်... အဲဒါ မင်းလိုချင်တဲ့အဖြေပဲ...”

“အင်းနော်... သူ့အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ စွန့်စားရတာလည်း ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူပြန်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို ပေးရတာလည်း မဟုတ်ဘူး...”

ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးနေတာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ် ဆိုတဲ့ အဖြေလေးပဲ တောင်းထားတာ အစ်ကိုရေးပေးတဲ့စာ... သိပ်မိတယ်ဗျာ”

“သူ့သဘောထားကို ပါးပါးလေး ခြစ်ယူလိုက်တာပဲ၊ ဒါလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့အဖြေတစ်မျိုးပဲလေ...”

သင်းသူဇာ အတိုင်းသား ကြားနေရသမို့ စိတ်ထဲက အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပင် ခုနစ်ချီသံနှင့် ကြိုးဝါးကျူးရင့်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီအပြုံးကို မင်းတစ်သက်လုံး မရစေရဘူး ချာတိတ်ရေ၊ ရုပ်ကလေး သနားရုပ်ပနဲ့ မင်းကိုးကွယ်တဲ့ကျောင်း မှားနေတယ်ဟဲ့”

ဆရာကောင်၏အသံ ထပ်မံဝင်လာပြန်သည်။

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဆိုက်ကိုကို နားလည်သဘောပေါက်ထားဖို့တော့ လိုတယ်ကွ... သူတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တိုက်ရိုက်မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် မသိစိတ်နဲ့ တုန့်ပြန်တတ်တာချည်းပဲ...”

ထိုစဉ် ဖယ်ရီ B.M ကားတစ်စီး မလှမ်းမကမ်းတွင် လာထိုးရပ်သည်။ ချောချောလှလှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကားပြတင်းပေါက်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝိုက်ကြည့်လာသည်ကို သူ သတိပြုလိုက်မိသည်။

ဝိုက်ကြည့်သော မျက်လုံးလှလှလေးက ထင်းကနဲဖြစ်နေသော မင်းဥက္ကာဆီ နောက်တစ်ချီ ပြန်လည်လာသည်ကို မြင်သည်။ သူ မသိသော မင်းမင်းကို ကြည့်၍...

“မင်းမင်း... ငါလက်တွေ့ပြမယ်၊ ကားပေါ်က ကောင်နဲ့

လေး မင်းကို ကြည့်နေတယ်။ . . မင်း သွားမကြည့်နဲ့ဦး၊ ကားထွက်ခါနီးမှ ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး လက်ပြသလိုလိုဟန်လေး နည်းနည်းထည့်ပြီး မင်းဆံပင်ကို သပ်ပြလိုက်။ . .

ကျိန်းသေ။ . သူ့ဆံပင် ပြန်သပ်ပြလိမ့်မယ်၊ ကြည့်တော့။ . .
ဟော။ . ကားအင်ဂျင်သံ တင်ပြီ။ . လုပ်။ . လုပ်။ .

သင်းသူဇာ မျက်လုံးတည့်တည့်မှာပင် မင်းဥက္ကာရော ကောင်မလေးရော တဖြောင့်တည်း ရှိနေသည်မို့ ယောင်ယမ်းပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ကောင်လေးက လက်ပြသလိုလိုနှင့် ပြုံး၍ ဆံပင်သပ်ပြသည်။ သူမကိုယ်တွင်းတစ်နေရာက အသံထွက်လာသည်။ မမ မျက်လုံးပြူးခေါင်းယမ်း၍။ . .

“ကောင်မလေး။ . ဟိတ်။ . ပြန်မလုပ်နဲ့။ . ပြန်မလုပ်နဲ့၊ နင့်ဆံပင်ကို လုံးဝပြန်သပ်မပြလိုက်ပါနဲ့ဟဲ့၊ အဲတော့။ . . သေလိုက်ဟခွေးမလေးရေ”

ကားပေါ်က ကောင်မလေးက သူ့ဆံပင်ကို ပြန်သပ်ပြရုံမက ကောင်လေးကို ပြီးတောင်ပြသွားလိုက်သေး။ သေ။ . သေ။ မိန်းမဈေးချနေတဲ့အုပ်စုဟ။ . ခွေးနာမလေးရ။

မမ ဖြစ်နေပုံကြည့်နေပုံ မျက်နှာအနေအထားကို အကဲခတ်၍ ဓါတ်ပေါက်ပြီး စောဂျေဟူး တခွံခွံဖြစ်လာ၏။ မမရှေ့ ရယ်ချလိုက်ဖို့ ခက်နေ၍ သန့်စင်ခန်းခဏာ မမ ပြောပြီး ထကိုပြေးရတော့သည်။ ခပ်အူအူ ကိုသံချောင်းကတော့ ငူတူတူ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုကိုလက်တွေ့စမ်းသပ်ချက်က ဟား။ . ဟား။ . ကွက်တိပဲဗျာ။ . . ဟား။ . . ဟား။ .

ထိုစဉ်မှာပင်။ . .

ပဲပဲ ခေါ် ကျော်မင်းထိုက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး သူတို့ဝိုင်းဆီ တန်း၍ဝင်ထိုင်၏။ ပဲပဲနှင့်မင်းမင်းကို သူက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုမော်က။ . စီးကရက် ဖင်ဆောင့်ရင်း။ . .

“ပဲပဲလည်း ဒီအာစရိကျောင်းထွက်ပဲလေ၊ ပဲပဲ မင်းအခြေအနေကော ပြောပြပါဦးကွ”

“ဟိုးတစ်နေ့က ပြည်သူ့ရင်ပြင်ကို ချီတက်ကြတယ်လေ၊ ဟဲ။ . ဟဲ။ . အဖြေလည်း ရတယ်၊ ဟင်း။ . ဟင်း။ . အာပွားလည်း ရတယ်”

“ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ . . ပဲပဲ။ . . အစ်ကိုမှာတဲ့အတိုင်း မင်းကြိုတင်ပြင်ဆင်သွားရဲ့လား!”

သူ့ပေါင်ကို ပဲပဲက တရင်းတနှီး နှိပ်ပေးရင်း။ .

“ဆရာမှာတဲ့ ဆန်တစ်ခွဲ တစ်တင်းနဲ့ ဘယ်လဲပါမလဲ အစ်ကိုရ၊ ကွမ်းမစားသွားဘူး။ . . သွားရဲနေမှာစိုးလို့၊ ဆေးလိပ်သောက်မသွားဘူး။ . ခံတွင်းနံနေမှာစိုးလို့၊ ပီကေးလေးတောင် ဝါးသွားသေးတယ်။ . ငဲ့။ . ငဲ့။ .

အိုး။ . အသေးစိတ်ကို မြှောက်ပေး ဖင်တွန်းနေတာပါလား။ မိုက်ရိုင်းထွားကြိုင်းလှချည်ရဲ့ ကလေးကဝဏ္ဏဏီတွေနဲ့။

“ထိုင်ခပေးရတဲ့ ထီးအောက်မှာပဲ သွားထိုင်တယ် မဟုတ်လား!”

“ဒါပေါ့။ . . အင်မတန်ကို သာသာယာယာပါပဲဗျာ၊ အစ်ကိုကို အနန္တောအနန္တပြီးရင် နံပါတ်ခြောက်မှာ ကန်တော့အိပ်တယ်၊ ကြည်ညိုလို့ပါ။ . . ဒီဝိုင်းလည်း ကျွန်တော်ရှင်းပါရစေ။ . .

ကျောင်းမှားကိုးကွယ်ရုံ မကဘူးဟေ့။ အဲဒါ ဒုသီလရဟန်းဟဲ့ ငကန်းလေးတွေရဲ့။ . . နင်တို့ပါ မြေမျိုမှာ။

ကိုမော်က စီးကရက်မီးညှိရင်း။ . .

“ပဲပဲက မင်းမင်းထက် ဝါကြီးသွားပြီကွ၊ မင်းမင်းက ဒီညနေမှ အတန်းတင်စာမေးပွဲဖြေမှာ။ . .

“အစ်ကိုကျောင်းထွက်တိုင်း ဂုဏ်ထူးပါနေကျဗျ ကိုမင်းရ။ . . စိတ်သာချ”

“အေးဗျာ။ . . သူ ဒီညနေ ပြီးပြမယ့်အပြီးလေးက ကျွန်တော်

၈၈  နတ်ရွာစိုး

တစ်ဘဝလုံးစာပါပဲ”

“ဟိုက်... ငါအိမ်ပြန်မှ၊ အိမ်က ဟာမတွေ ပါးစပ်ကို ပလာစတာ ပြန်ကပ်မှ”

သန့်စင်ခန်းမှ မျက်နှာပိုးသတ်၍ ပြန်လာသော စောဂျေဟူးကို သင်းသူဇာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဂျေဟူး... ရှင်းလိုက်... ငါအိမ်ပြန်ဦးမယ်၊ နေပါဦး... နင့်မျက်နှာက စပ်ဖြူနေ ဘာလဲ၊ ဘုန်းကြီးရှူးနဲ့လေ့လူးကို အိမ်သာထဲ တွေ့ခဲ့လို့လား၊ တကတည်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ လာ... ကိုသံချောင်း”

မပြောလိုက်ချင်၍ပင် မိန်းမသူ ပီသစွာ စောင်းမြောင်းပြောချ၍ ဒေါသကုမ္မာရ ထထွက်သွားလေသည်။ ကားကိုလည်း ဆောင့်ထွက်သွား၏။

“ဦး...”

အသံနှင့်ဟန်ကို ခုမှပင် သူ့ဂရုစိုက်မိ၍ လည်ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ စောစောက သူ့နောက်တွင် ယောက်ျားဘသားတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ဟုပင် သူက ထင်ခဲ့သည်။ သူ့အကြည့်သည် စောဂျေဟူး မျက်နှာဆီအရောက်...

“ဟဲလို... ဆရာထက်... ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား!”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်... မင်း စောဂျေဟူး မဟုတ်လား”

(ဟင်း... ဟင်း... ဇာတ်ကတော့ ကြည့်ကောင်းပြီမှတ်... ကဒ်...)



မြင်း  ၈၉

အသန်း(၁၀)

“ဟယ်

...ယမင်းရေ၊ မမ အလုပ်ချိန်ကြီး မပြန်စဖူး အိမ်ပြန် ထူးတယ်တော့...”

ညှော်ခန်းထဲ မီးပူတိုက်နေသော ကြူကြူက မီးဖိုထဲ ချက်ပြုတ်နေသော ယမင်းကို လှမ်းအော်သည်။ ကားထိုးရပ်၊ ဂျိန်းကနဲ တံခါးပိတ်၍ ဘီလူးဆိုင်းနှင့် အိမ်ပေါ် တက်လာသော မမသင်း ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းလိုက်သည်။ ဒီကိစ္စက ဗိန်းစောင်းတိုက်၍ ရနိုင်သောကိစ္စ မဟုတ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး အချိန်သတ်မှ ဖြစ်မည်ဟု ဘာသာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟယ်. . မမ. . ဘာမေ့ကျန်ခဲ့လို့လဲဟင်”

“ညီမတို့ ဘာလုပ်နေကြမလဲ သိချင်လို့ ပြန်လာတာပါကွယ်၊
ယမင်းကော. . . ကြူကြူက အိမ်အလုပ်လုပ်နေတာကိုးကွဲ့။”

“ယမင်းက ဟင်းချက်နေတယ် မမ၊ ယမင်းရေး. . . မမ မေး
နေတယ်”

ဟင်းမွှေသော ဇွန်းကြီးကိုင့်၍ ယမင်းထွက်လာသည်။

“ဘာချက်နေလဲ ညီမလေး!”

“ဆိတ်ကလီအနဲ့ ပဲဟင်း မမ၊ သရက်သီးပိုးတီသုတ်မယ်”

အပေါ်အင်္ကျီချွတ်၍ ဆိုဖါပေါ် ပစ်တင်ရင်း မမ ထိုင်ချလိုက်
သည်။

“ကောင်းတယ်. . . နေ့ခင်းနေ့ခင်း ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်း
ချည်းပဲ စားနေရတာ ငြီးငွေ့လာပြီ. . . ကျက်ရင် မမ နေ့လည်စာ
စားသွားချင်တယ်”

“ဒီတစ်ရေခမ်းရင် ကျက်ပြီ မမ. . . ညီမလေး သရက်သီး
ပိုးတီကို ရှယ်သုတ်ပေးမယ်. . . ခဏပဲ စောင့်နော် မမ”

“အေး. . . အေး”

ဘယ်လိုကိုယ်တွယ်ရင် ကောင်းမလဲ တွေးရသည်။

မိနစ်(၂၀)ခန့်ကြာသောအခါ ထမင်းဝိုင်းတွင် မျက်နှာစုံညီကြ
လေသည်။

“ဟင်းနဲ့လေးက မွေးနေတာပဲ. . . ငါ့ညီမလေးကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်ကွယ်၊ မမကို စားကောင်းအောင် စေတနာအပြည့်နဲ့ အမြဲ
ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေတဲ့အတွက် ကုသိုလ်လည်း ရပါတယ်. . .”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ တိမ်းပါးသွားကတည်းက. . . မမက ကျေးဇူး
ရှင် အိမ်ဦးနတ်ပါ မမရယ်၊ ယမင်းတို့ မမကို ချစ်လည်းချစ်၊ ကြောက်
လည်းကြောက်၊ ရိုလည်း ရိုသေပါတယ်”

“တကယ်လား!”

“တကယ်ပါ မမရယ်”

“မိကြူ. . . စကားပြောဖော်တောင် မရဘူး၊ ခေါင်းလေးဘာ
လေး ဖော်ပါဦး”

“မီးပူတိုက်နေကတည်းက ဆာနေတာ မမရဲ့. . . မီးပူတိုက်
ရင် ဝမ်းမီးပိုတောက်တယ်လေ. . .”

“ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ ယပ်ခတ်နေတော့လည်း ဝမ်းမီးက
တောက်တာပဲ. . . မဟုတ်လား. . . ကြူရော. . . မမကို ချစ်ကြောက်
ရိုသေစာရင်းထဲ ထည့်ထားရဲ့လား! . . .”

ပဲဟင်းရှုံ့ရင်း. . .

“ရှုရှု. . . အနန္တောအနန္တငါးပါးပြီးရင် ကြူရှိခိုးတာ မမသင်း
သူဇာပါ မမရဲ့. . . မိုးကြိုးပစ် ဘုရားစူးရပါစေ”

“ဘုရား ဆွဲမထည့်နဲ့၊ ဘုရားစူး ဆိုတဲ့စကားကလည်း သေသေ
ချာချာ စဉ်းစားရင် တော်တော်ဆိုးတဲ့စကား. . . မပြောသင့်ဘူး၊
ခြေထောက်ကို ပုလင်းကွဲ ရှတယ်. . . ဆူးစူးတယ်ဆိုကတည်းက
တက်နင်းမိလို့ ဖြစ်တာလေ. . . စဉ်းစားကြည့်ကြ”

“ဟယ်. . . ဟုတ်ပ. . . ဘွားတေး ဘွားတေး၊ နောက်ကို ကြူ
ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူး”

အနန္တောအနန္တငါးပါးပြီးရင် ဆိုတဲ့စကား ဒီမနက် ငါကြားဖူး
လိုက်ပါသေးတယ်။ ဘယ်မှာပါလိမ့်၊ ဩ. . . မှတ်မိပြီ။ ဟိုကောင်
လေး. . . ပီကေစားပြီး အာပွါးပေးတယ်ဆိုတဲ့ကောင်လေး၊ တပည့်စုတ်
တပည့်ပြတ်ကလေး။ နံပါတ်ခြောက်မှာတောင် ထားပြီး ကန်တော့အိပ်ရ
လောက်အောင် သူ့ဆရာ ဒေဝဒတ်ကို ကြည်ညိုနေလိုက်ပုံ၊ ဟင်း. . .
မပြောလိုက်ချင်ဘူး။

“ဖရူး. . . ဟပ်. . . ဟပ်. . . ဟပ်ချိုး”

“ဟာ. . . မမ. . . ပဲဟင်းဇွန်းနဲ့ ငပိရည်ကို ခပ်သောက်နေတာ
ကိုး၊ ကြူကြူ. . . ရေခဲရေ မြန်မြန်ထည့်ပေးလေဟာ”

မမသင်း သူဒေါမနုဿနဲ့သူ သမ္မာဒေဝတွေ ဒဏ်ခတ်ခံရခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ခဏ နှာနှပ်လိုက်မှ နည်းနည်းသက်သာသွားသည်။ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်သွား၍ ဒေါသလည်း ပြန်ဝင်လာသည်။

“ယမင်းနဲ့ ကြူကြူ... ငါပြန်လာတာ အကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမယ်... နင်တို့နှစ်ယောက် ငါမသိအောင် တစ်ခုခု လုပ်ထားကြတယ်...”

ပြိုင်တူပင် ရုတ်ခြည်း ပြန်မေးသည်။

“ဘာပါလိမ့် မမရယ်!...”

“ဘာပါလိမ့် မမရယ်!...”

“အောင်မယ်... အသံတောင် ထပ်တူပါလား... ညီနော် လိုက်ကြပုံများ... နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ခုခု လုပ်ထားကြတယ်”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး မမရယ်...”

“ဟင့်အင်း... ကြူကတော့ ကြူသိတာ အကုန်လုံး မမကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောမှာပဲ...”

“နင်တို့ တစ်ခုခု လျှိုထားတယ်ဆိုတာတော့ ငါသိနေတယ်နော်၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ငါမပြနိုင်သေးတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

မမ ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

ဇွန်းခက်ရင်း ချရင်း...

“ဒီတော့... နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါပြင်းပြင်းထန်ထန် စည်းကမ်းတစ်ခု ချမှတ်ဖို့ အိမ်ပြန်လာတာ... ဒီနေ့ ကျူရှင် ဘယ်အချိန် သွားမှာလဲ!...”

“ကျူရှင်က နှစ်နာရီဆိုတော့ အိမ်က တစ်နာရီခွဲ ထွက်မယ် မမ...”

“ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မလဲ!... ပြော”

“သုံးနာရီ ပြီးတာဆိုတော့ သုံးနာရီခွဲရင် ပြန်ရောက်နေကျပါ မမ”

ပါးစပ်ကို တစ်သျှူးနှင့် သုတ်သည်။

ရေသောက်သည်။

ခွက်ပြန်ချရင်း လက်ညှိုးထိုး၍...

“အေး... ငါအမိန့်ပေးတယ်... ဒီနေ့ အိမ်က ထွက်ကတည်းက အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ချက်က လေးမှ မပြုံးမိစေနဲ့၊ ငါထပ်ပြောမယ်၊ အိမ်တံခါးဝကို ပြန်ဝင်မှ အပြုံးဝစီ ပြန်ဖွင့်မယ်၊ ကဲ... နှစ်ယောက်စလုံး ဟောဒီမှာ သစ္စာရေသောက်သောက်မလား မသောက်ဘူးလား!”

“သောက်... သောက်ပါ့မယ် မမ”

ရေကို သွန်သည်။ အသစ်ထပ်ဖြည့်သည်။

“ကဲ... ထမင်း နောက်မှ ဆက်စား၊ လာ... ဘုရားစင်ရွှေ”

ရွှေကနေ ရေခွက်ကိုင်၍ ထသွားသော မမနောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မျက်စိအပြန်အလှန် ပစ်ရင်း လိုက်သွားကြလေသည်။

ရေခွက်ကို ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။

ဌေးတုတ်ထိုင်၍ လက်အုပ်တွေ ချီလိုက်ကြသည်။

“လိုက်ဆို”

“လိုက်ဆို”

“မိကြူနော်... ငါခေါက်လိုက်မယ်၊ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘုရားတပည့်တော်မတို့သည်...”

“ဘုရားတပည့်တော်မတို့သည်...”

“ယနေ့ အိမ်မှ ထွက်ကတည်းက...”

“ယနေ့ အိမ်မှ ထွက်ကတည်းက...”

“အိမ်တံခါးထဲ ပြန်ရောက်သည်အထိ”

“အိမ်တံခါးထဲ ပြန်ရောက်သည်အထိ”

“အပြုံးဝစီပိတ်ပါသည်”



“အပြုံးဝစိပိတ်ပါသည်”

“သစ္စာရေ သောက်ပါသည်”

“သစ္စာရေ သောက်ပါသည်”

“ဖောက်ဖျက်မိပါက”

“ဖောက်ဖျက်မိပါက”

“လိုအပ်ဆန္ဒ မှန်သမျှ လွဲပါစေသား”

“လိုအပ်ဆန္ဒ မှန်သမျှ လွဲပါစေသား”

“ကဲ... ရော၊ တစ်ဝက်စီ သောက်ကြ”

ယမင်းက တစ်ဝက်ယူသောက်သည်။

ကြူကြူက ကျန်တစ်ဝက်ကို လက်က ကိုင်ရင်း...

“ထ... ထမင်းစားပြီးမှ သောက်လို့ မရဘူးလား မမ၊ ရေခဲသွား

တော့ ထမင်းမဝင်မှာစိုးလို့”

“မရဘူး... အခုသောက်၊ နင်ဟာလေ... သစ္စာရေကို

တောင် ဈေးဆစ်နေသေးတယ်၊ ငါလေ... တယ်...”

“အမေ”

“ဒီမယ် မိန်းမတွေ... သစ္စာရေကလည်း သစ္စာရေအလျှောက်

ပေါ့... နင်တို့ သိထားရမှာက နင်တို့ထက် လည်လို့ နင်တို့အစ်မ

လုပ်နေတာ သိရဲ့လား!၊ ငါ့မှာ မျက်လုံးတွေ နားတွေ အများကြီး...”

“ရှန်... မမ၊ ကျန်တာတွေ ဘယ်မှာ တပ်ထားလဲဟင်!”

“ဒေါက်...”

ကြူကြူငယ်ထိပ်ပေါ် လက်ခေါက်ကျသံဖြစ်သည်။

“အမေ...”

“ဥပမာ ပြောတာဟဲ့... ငါ့တပည့်တပန်းတွေ အများကြီး၊

အေး... ဖြစ်နိုင်ရင် ကျူရှင်အဆင်းမှာ အဲဒီဝန်းကျင်မှာ ငါပါ ရှိနေနိုင်

တယ်၊ နင်တို့ ပြီးတာနဲ့ တပြိုင်နက် ဝုန်းကနဲ ငါရောက်လာမှာပဲ...

ကဲ... ကြပ်ကြပ်သတိထား... ငါသွားမယ်...”



အခန်း(၁၁)

ဤကနဲ အိမ်တံခါးကို ပိတ်၍ ဂျလက်ကနဲ သော့ခတ်လိုက်

ကြသည်။

“ကဲ... သစ္စာရေအရ... စတည်မယ် ကြူကြူရေ”

ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးတွေနှင့် အိမ်ရှေ့က သုံးထစ်သော အုတ်လှေခါးမှ ပြိုင်တူဆင်းလိုက်ကြသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကလေးမို့ ကားဂိတ်သို့ လူရှင်းသော ကတ္တရာလမ်းသွယ်လေးမှ မျက်နှာသေတွေ နှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘွား... ဘွားတေးနော် ယမင်း၊ စ... စကားပြောလို့တော့

တယ်နော်၊ အပြီးဝစ်ပိတ်က ပါးစပ်ပါ ပိတ်နေရမှာလားဟယ်”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ ကြူရ၊ သစ္စာဆိုခဲ့တာက ပြီးမပြီရသာ ဆိုတဲ့သစ္စာပါ... စကားတော့ ပြောလို့ရပါတယ်... ယမင်း ထင်တာပဲ...”

“ဟိုက အပြီးတောင်းတာကို မမသင်း ဘယ်လိုက ဘယ်လို သိသွားသလဲ၊ ကြူ ဉာဏ်ကို မမှီတာ...”

“ယမင်းလည်း အဲ့ဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ကြူများ ယောင်ပြီး ပြောမိသေးလား!...”

“အို... ကြိုကြီးစည်ရာ... ကြူပါ အမှုတွဲထဲ ပါနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ကိုမော်နဲ့ ဟိုလူကြီး... ကိုထက်ဝေလည်း တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းတွေပဲ နေမှာ”

“အောင်မာ... ကြူက ဒါကျတော့ ဉာဏ်က မိသားပဲ”

“ကြူ ယမင်းကို မေးမယ်မေးမယ်နဲ့ ခုမှပဲ မေးရတော့မယ်၊ သူ့စာအရ သူ့အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ယမင်းက ပြီးပြီဖို့ ရည်ရွယ်ထားလားဟင်”

“စဉ်းစားနေတာပဲ... သူက စာလည်း တော်တယ်၊ အဲ... ချောလည်း ချောတယ်၊ ဆယ်တန်းတည်းက ကားနဲ့ ကျူရှင်လာတာ ကြူရဲ့... ပြီးတော့ ယမင်းက သူ့အချစ်ဦးဆိုတာလည်း သူ့စာထဲမှာ ပါတာပဲ... ပြန်ချစ်ဖို့ အတင်းမတိုက်တွန်းပါဘူးတဲ့... ယမင်း သူ့အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုလုံးလေး တောင်းဆိုတာပဲ... ပြီးလိုက်တာပေါ့၊ ပြီးပြလိုက်ရင် ကောင်းမလားဟင် ကြူ...”

“ဟာ... မမယမင်း၊ ဒီ... ဒီနေ့ သစ်... သစ်... သစ္စာရေကြီးနဲ့လေ...”

ကားဂိတ်နား နီးလာကြသည်။ နေ့ခင်းမို့ လူရှင်းနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ တိုင်ပင်တာပါ ကြူရဲ့... သစ္စာရေ မသောက်တဲ့နေ့ ပြီးပြမှာပေါ့”

“သေဖော်လာမည့်နဲ့နော်... သူ့စာထဲကအတိုင်း ပြောရရင် ဘာပဲလုပ်လုပ်... ယမင်းစိတ်ဆန္ဒအရင်းနဲ့သာ ဆုံးဖြတ်တော်မူပါ မမဖျာ...”

ကားဂိတ်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

“အင်း... သုံးရက်တောင် ကျူရှင်မတက်ဖြစ်တော့ ယမင်း အပြီးလေးကို သူကတော့ စောင့်မျှော်နေမှာပဲနော်... ပြန်တဲ့အထိ ခွဲတဲ့အထိ သူကတော့ ရင်တမမနဲ့ မျှော်နေ ကြည့်နေတော့မှာပဲ... သနားပါတယ်”

ကြူကြူကလည်း လူသာ ပုတ်လို ဝ၊နေပေမယ့် နှလုံးသားက နုနုအူအူလေးပေမို့ ယမင်းရင်ထဲ ဝင်ပူးခံစားကြည့်နေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်... ယမင်းအပြီးလေးတစ်လက်ဟာ သူ့တစ်သက်စာလို့ တွေးရင်း မျှော်နေမှာ အမှန်ပဲ... အင်း... ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ!”

“ကြူ... ဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစားပေးပါ ကြူရယ်... ကြူခေါင်းက ထွက်တတ်ပါတယ်”

ပညာရှိဂိုက်စပေါက်နှင့် မေးစေ့ကို လက်ညှိုးနှင့် ခေါက်၍ ဆူမိုကြူ စဉ်းစားနေသည်။

“အိုကေ... ကြူအကြံပြု၊ ယမင်း သစ္စာလည်း မပေါက်ဘူး၊ နောက်နေ့ မကူးဘဲ ဒီနေ့ သူ့ကို အပြီးလက်ဆောင်လည်း ပေးလို့ ရစေရမယ်...”

“ဟင်... ဘယ်လိုအကြံလဲ ကြူ...”

ထိုစဉ် သူတို့စီးမည့် ဘတ်စ်ကား ခေါင်းထိုးဝင်လာလေသည်။ ကျွဲ... ရှင်း။ ။

“အဲဒါပဲ ကိုကို၊ Class ထဲ ဝင်လာကတည်းက မျက်နှာသေကြီး နဲ့ဗျာ... ကျွန်တော့်အခြေအနေ လုံးဝမကောင်းဘူး၊ ဒါနဲ့ ငါးမိနစ် လောက် စောဆင်းပြီး ဒီကားဂိတ်ကနေ လာစောင့်နေတာ၊ မျှော်လင့် ချက်တော့ သိပ်မရှိဘူးဗျာ...”

အမြဲတမ်း လန်းဆန်းတက်ကြွပျော်ရွှင်နေသော ညီငယ်၏ မျက်နှာလေး ဆွေးရိပ်တွေ သန်းနေ၍ သူပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား သည်။ သူ ကောင်လေးနား ကားထိုးရပ်၍ ဆင်းပြီး စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

“မင်းကားကော...”

“ပါတယ်... ပါကင်းမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်... ကိုကိုက ကျွန် တော့်ဆီ တမင်လာတာလား”

“ကြုံလို့လည်း ပါတယ်ပေါ့ကွာ... စောဈေးဟူး မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ လိုရမယ်ရ အမှတ်တရ ရိုက်ပေးမလို့... ကင်မရာ အိုဗာ ဟော... လာလုပ်တာ၊ မင်းကို မြင်လို့ ထိုးရပ်လိုက်တာ...”

ထိုစဉ် Speaking Class က ကျောင်းသားတွေ ဆင်းလာနေ

သည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မင်းဥက္ကာ အနည်းငယ် ပျာယာခတ်သွား သည်။

“မျှော်လိုက် စောင့်လိုက်ရတဲ့အပြုံးလေးဗျာ... မပြုံးရင်တော့ မျှော်လင့်ထားသမျှ ဆုံးပြီ...”

“အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ... မိန်းမစိတ်လေ... ပန်းပွင့်သလို ပြုံးပြချင်လို့ ခပ်ကြာကြာ ငုံ့ပြီးမြိုထားတာ ဖြစ်မှာပါ... မင်း မယုံ ကြည့်နေ...”

“အဲလိုပဲ ဖြစ်ပါစေဗျာ၊ မိုးနတ်မင်းရေး... ကြည့်မနေပါနဲ့၊ ပြုံးအောင် ဝိုင်းမပါ... မိုင်းမပါ၊ ဟော... လမ်းဖြတ်ကူးလာပြီ”

မင်းမင်းရော သူပါ ကောင်မလေးမျက်နှာကို တစ်ချက်မှ မျက် တောင်မခတ်ဘဲ လိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ တစ်စက်ကလေးမှ ပြုံး ယောင်မသန်းသည့်အပြင် တမင်ပင် တည်ထားသော မျက်နှာနေ မျက်နှာထားကြီးဖြစ်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး အတည်ပြိုင်ပွဲဝင်နေ သလားဟု ထင်ရသည်။ သူတို့ဘေးက မွေးကနဲ ဖြတ်သွားသည်။

လှည့်၍ပင် မကြည့်။ မသိသလို ကျော်သွားသည်။ ကားဂိတ်၌ သူတို့နှင့် ဘေးစောင်းအနေအထား ရပ်နေကြသေးသည်။ ခပ်တည် တည်ပင်။ ကားဆိုက်လာသည်။ တံခါးပေါက်မှ ဆင်းနေသူများကို ခဏ ရပ်စောင့်သည်။ ဆူမိုက ရှေ့က၊ ယမင်းက နောက်က နေ၍ ကား တံခါးဝ သံတန်းကိုပင် လှမ်းကိုင်ထားသေးသည်။ ဆူမိုကြီး အရင် တိုးတိုးတိုက်တိုက် တက်သွားသည်။ ယမင်း ခြေရွှေသည်။ လက်ရမ်း သံတန်းကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ လည်တိုင်လေး လည်လာသည်။ မင်းမင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်း ခြေတစ်ဖက် လှမ်း တက်သည်။ ကွယ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ပြုံးလိုက်ရင် ရပါလျက်နှင့် ခပ်တည် တည်ပင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

“သွားပြီ ကိုကိုရာ”

မင်းမင်း ငိုသံလေးပင် စွက်သွားသည်။

ထိုစဉ် ကားပြတင်းကို ကုန်း၍ ငုံ့ကြည့်လာသော ဆူမိုကို ကိုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့ကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ လက်ထဲက ဖြူဖြူအလုံးလေး လှမ်းပြသည်။ ကားက အင်ဂျင်စက်သံ တင်နေပြီ။ ဘီးစလိမ့်ပြီ။ ဖေါက်ကနဲ ဖြူဖြူအလုံးလေး ကားထဲက ပြေးထွက်လာပြီး သူတို့နား လိမ့်လာသည်။

သူ အမြန်ကောက်လိုက်သည်။

စာရွက်လုံးလေးမို့ အမြန်ဖြည်သည်။

ကားမောင်းပြီး ဘတ်စ်ကားနောက်က လိုက်ခဲ့။

စာ ဒါပဲဖြစ်သည်။

“တစ်ခုခုပဲ ကိုကို၊ ကျွန်တော် ကားသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင်... ယူမနေနဲ့၊ လွဲချော်ကုန်မယ်... ငါ့ကားနဲ့ပဲ လိုက်မယ်... တက်... တက်”

ဤသို့ဖြင့် ဘတ်စ်ကားနောက်က ကပ်လိုက် ခွာလိုက် ရပ်လိုက် ဖြင့် မောင်း၍ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဘယ်မှတ်တိုင် ဆင်းမလဲ ပြုပြီကြည့်ရ သေးသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ ဆင်းပြီ ကိုကို... လှည့်ကြည့်တယ်၊ ဟို လမ်းကြားထဲ ဝင်သွားပြီ”

နောက်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် လိုက်မောင်းဝင်ခဲ့သည်။ ခပ်ခွာ ခွာမှ တစ်လိမ့်ချင်း မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ပုံမှန်ပဲလျှောက် ယမင်း... မြန်မြန်မလျှောက်နဲ့”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ... ဘိုးတော်မရယ်”

ခြံရှေ့ရောက်လာသည်။ သစ်သားတံခါးမှ သူမတို့ ဖြတ်ဝင်၍ တံခါးကို ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ ခြံတံခါးဝမှ ပေ(၂၀)ခန့်သာ ဝေးသော အိမ် တံခါးမနား ရောက်လာကြသည်။ ဆူမိုကြူက လက်ဝါးလေး ထောင်ကာ ရပ်စောင့်နေ ဟူသောဟန်ကို မျက်နှာတည်တည်နှင့် လုပ်ပြသည်။ သော့ဖွင့်သည်။ ကျွဲကနဲမြည်အောင် တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ လှည့်ပင်

အန်း(၁၂)

“ဟို မှာလေကွာ... ပင်ဒါဟော်တယ်”

“အေး... ဟုတ်သား၊ ငါမရောက်ဖူးဘူးကွ၊ မင်္ဂလာဆောင် တွေ... ငါသွားလေ့ သိပ်မရှိဘူး”

သူ ကားကို ကွေ့ဝင်၍ လွတ်သော ပါကင်တွင် ဝင်ရပ်လိုက် သည်။ မော်ကြီးက နောက်ကူရှင်ပေါ်က လက်ဖွဲ့ ပက်ကင်ထုပ်ကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“အင်း... မင်းဆိုတဲ့ မြားနတ်မောင်ကတော့ အဆန်းပဲ... လူဖိုလူမတွေကို ချစ်သူတွေ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကိုယ်အား ဉာဏ်အား

၀၀၆  နတ်ရွာစိုး

ခနအားနဲ့ပါ အကျိုးဆောင်ပေးနေပြီး ချစ်သူတွေရဲ့ပန်းတိုင်ဖြစ်တဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကျတော့ ချီးမြှင့်ခဲတယ်ဆိုတာ သိပ်သဘာဝ မကျဘူး”

“ထိုက်ထိုက်တန်တန်ချင်း မျှမျှတတ ချစ်သွားရင် ငါတာဝန် ကျပြီလေကွာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတာ အချစ်ကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေရာ တစ်ခုပဲကွ့..”

ကားမှန်တွေ တင်၍ လော့ခ်ချပြီး ကားထဲက ထွက်လိုက်ကြ သည်။ မော်ကြီးက ပုဆိုးနှင့် တိုက်ပုံနှင့်ဖြစ်သည်။ သူက ဥရောပ ဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည်။

“စောဂျေဟူးလည်း မင်းဇာတ်ညွှန်းနဲ့ မိန်းမရတာပဲလို့ ပြော တယ် ထက်ဝေ”

“ထားပါကွာ... စောစောလာခဲ့ပါဆိုလို့သာ လာရတာ၊ သိပ် စောနေသေးလားပဲ”

“ဒါဆို ဘားခန်းမှာ ငါ နည်းနည်းဖြေဦးမယ်ကွာ... ခေါင်း မကြည်ဘူး”

“မင်းလည်း ပတ်လည်ဖြစ်နေပြီ မော်ကြီး၊ မင်းအသက် မင်း ချစ်ရင် လျှော့ဦး...”

“ဒါက ယမမင်းအလုပ်ပါကွာ၊ မြားနတ်မောင်အလုပ် မဟုတ်ပါ ဘူး”

“ဟေ့ကောင်... ဇိမ်နဲ့ လုပ်မနေနဲ့နော်၊ စတင်းရှော့ပဲ... ဆော်...”

ဘီယာတစ်လုံးနှင့် ဝီစကီနှစ်ပက် မှာသည်။

“မင်း ဘီယာတစ်ခွက်တော့ သောက်ကွာ ထက်ဝေ... ငါ အကုန်သောက်ရင် ဗိုက်ကယ်ပြီး ဘာမှ ဘုဉ်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရေလည်း ငတ်သလိုလိုဖြစ်နေ၍ မော်ကြီး ငှဲပေးသော ဘီယာ ဖန်ခွက်ကို သူ ယူမော့လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘားခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော မိန်းမလှ

ဇာတ်စဉ်း  ၀၀၇

နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်၏အကြည့်တစ်ချက် သူ့ဆီ စူးစူးနက်နက် ကျရောက်ခဲ့သည်ကို သူ ဘယ်လိုမှ မသိလိုက်။ ထိုနှစ်ယောက် ရိုးရိုး လှေခါးမှပင် ပထမထပ်သို့ တက်သွားကြသည်။

စားသောက် ငွေရှင်းပြီး မင်္ဂလာခန်းမ ရှိနေသော အပေါ်ဆုံး (၁၂)ထပ်သို့ တက်ရန် ဓါတ်လှေခါးထဲ ဝင်လိုက်သည်။ လှေခါးဝန်ထမ်း က လက်ဖွဲ့ပါ လက်ထဲ၌ တွေ့သဖြင့် (၁၂)ကို ဟန်းနှိပ်သည်။ (G) မှ ငြိမ်ကနဲ တက်ပြီး ပထမထပ်တွင် ထိုးရပ်သည်။ အပေါ်တက်လိုက်မည့် ဧည့်သည်ရှိနေသော သဘောဖြစ်သည်။ ချပ်ကနဲ တံခါးပွင့်သွားသည်။

စောစောက မိန်းမလှ နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ဓါတ်လှေခါးထဲ ခြေတစ်ဖက် လှမ်းအဝင်တွင် နောက်တစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲ၍...

“ကေသီ... မလိုက်နဲ့”

သူရော မော်ကြီးပါ မျက်စေ့ရှေ့၌ ကြည့်စရာက ဒါပဲ ရှိနေသမို့ ကြောင်ငေးကြည့်နေကြသည်။ မွေးကနဲလည်း ကြိုင်ငံလို့။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ သင်း!”

နောက်မိန်းမလှက သူ့ကေသီကို နောက်ရောက်အောင် လက် မောင်းကနေ ထပ်ဆွဲရင်း သူ့မျက်နှာကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေကြောင်း သူ သတိမထားဘဲ နေ၍မရတော့ပါ...

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ကေသီ... မလိုက်ချင်လို့”

ပြောရင်း နှာခေါင်းလှလှကို ရှုံ့ပြသည်။

ဝန်ထမ်းက...

“လာပါ အစ်မ... မင်္ဂလာခန်းမကို မဟုတ်လား၊ အတူတူပါပဲ ဝင်ပါခင်ဗျ”

“မတူချင်လို့ ပြောနေတာဟေ့... ဆွဲတော့၊ လာဆင်းမကြို ရင်လည်း ခြေထောက်နဲ့ပဲ တက်လာမယ်”

ပြောရင်း ဒိုင်းကနဲ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။

ဟ.. ဘာလဲဟ..။ တံခါးပြန်စေ့လာသည်။

“ဂျိတ်..”

ငြိမ့်ကနဲ တက်နေစဉ်..

“ဗလာချီပါလား မော်ကြီးရေ၊ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ အသံကြား သနားပါစေဆိုတဲ့ ငါ့ဆုတောင်းနဲ့ ပြောင်းပြန်တော့ ဖြစ်နေပြီကွ”

“အေးကွာ..။ ပထမ သူပါ ဝင်မလို့ကွ၊ မင်းကို မြင်လိုက်မှ တုန့်ကနဲဖြစ်သွားကာ သူ့အဖော်ကိုပါ အတင်းပြန်ဆွဲထုတ်တာ ငါ အကုန်မြင်လိုက်တယ်”

“အေးကွာ..။ ခါးခါးသီးသီးကြီးကွာ၊ သူ့မျက်စောင်းက လူမို့ကွာ..။ ဟင်းဟင်း..။ နဂါးမသာဆို ငါပြာကျလောက်တယ်၊ ငါ..။ သူ့ကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး..”

“သေချာရဲ့လား..။ ငါ့ကောင်ရာ.. မင်းမမြင်ဖူးတာ၊ တစ်ခါ မြင်ဖူးရင် တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်လောက်အောင် လှတာတော့..။ ဟဲဟဲ..။ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်၊ တော်တော် လှတယ်ကွာနော့..။ မျက်နှာကော၊ ကိုယ်ဟန်ကော၊ အခြယ်အမူနန်းနဲ့ ချပ်ဝတ်ဒွါဒရာကော၊ ပြောစရာကို မရှိတာ..”

“ငါ့ခေါင်းကိုတော့ အလုပ်ပေးပြီကွာ..”

“ဂျိတ်..။ ဂျလပ်”

ခါတ်လှေကား တံခါးပွင့်သွား၏။ သူက ပြုံး၍ ဝန်ထမ်းကို..

“သွားဆင်းကြိုလိုက်ဦး ညီလေး..။ ခြေဖဝါးတော်နုနု သွေးခြေဥကုန်ပါ့မယ်..”

“ကြို.. ဦး.. မှာ..”

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

မင်္ဂလာအခမ်းအနား မစတင်မီ..

သူနှင့် မော်ကြီး စားပွဲတိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနိုင်ရန် ထောင့်ကျကျစားပွဲကို ရွေးချယ်၍ ထိုင်ထားနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။ ဧည့်ပရိသတ် စုံလင်ပြီဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနား စတော့မည်။ သို့သော် သူ ရှာဖွေနေသော နဂါးမလှလှလေးက မည်သည့်ရေနန်းတွင် စံမြန်းနေသည် မသိ။ လုံးဝ မရှိသေး။ ရောက်မလာသေး။

မော်ကြီးက စီးကရက်သောက်ရင်း သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

“အိမ်း..။ ဒီတစ်ခါတော့ မြားနတ်မောင် ကိုယ်တော်တိုင် အချစ်ရည်လူးတဲ့ မြားချက်သင့်လို့ အချစ်ဆိပ်တက်ပြီ ထင်တာပဲ၊ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဆိုတာ အဲ့ဒါပဲထင်တယ်”

စားပွဲတိုင်းကို လိုက်ကြည့်(လိုက်ရှာ)နေမိသောသူ နည်းနည်းတော့ ရှက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ငါ မခံချင်လွန်းလို့ပါကွာ..။ တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွက်ခွာ”

၀၀၀  နတ်ရွာစိုး

ရုံမကဘူး... ပုဆိန်နဲ့ ထွင်းသလိုကြီးကွာ၊ ငါ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း တီကောင် ဆားထိသလို တွန့်သွားတာကို ငါက ဘယ်လိုကျေနပ်နေရမှာလဲကွ"

"တီကောင်နဲ့ဆား မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဂဠုန်နဲ့ နဂါးဆို ပိုပြောင်မြောက်လိမ့်မယ်၊ မင်းပြာကျတော့မယ့်ကိန်း ငါမြင်နေရတယ်"

အခမ်းအနား စပါပြီ။ သူ ကင်မရာကို ပြင်ဆင်နေစဉ်...

"ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... သတို့သမီးနောက်မှာ မင်းနဂါးမလေး... အဟေး... ဒါဆို သေချာတယ်ကွ၊ နဂါးပျိုပဲ... အပျိုတွေမှ သတို့သမီးအရန် လုပ်ရတာ..."

အားတက်သရော ပြောလိုက်သော သူငယ်ချင်း မော်ကြီးကြောင့် သူလည်း အားတက်သွားကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်သည်။ တပြိုင်နက် ဆောင်းပါးရှင် စာရေးဆရာပီပီ ဖလော်ဆော်ဖီ စိတ်ဝင်စားသူပီပီ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြန်မြင်လိုက်ရသည်မှာ...

အင်း... ထက်ဝေ... ထက်ဝေ...။

မင်းအလုပ်... မင်းပညာ၊ မင်းဝင်ငွေ၊ မင်းအနေအထိုင် မင်းဥပမိနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း ထဲထဲဝင်ဝင် ငြိချင်နေတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ဆက်ဆံရေးကြောင့် အီလည်လည် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မင်း... ဟာ... အခုလို ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ တွေ့တွေ့ချင်း ခါးခါးသီးသီး တွန်းကန်နေတဲ့ မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားမိတာ မဆန်းပါဘူး။ သဘာဝကျပါတယ်။ မိန်းမတွေရဲ့အတွင်းစိတ်တွေကို မင်းဖတ်ကြားနိုင်လို့ ဂုဏ်ယူခဲ့သမျှ ဒီတစ်ပွဲကျမှ စတောင် မစရသေးဘူး။ တုံးလုံးပက်ခေါက်... မင်းဖြုတ်ကျ...။ ဖတ်မရ ပြုမရ ဘာလဲဟာ။ ဘယ်လိုလဲဟာ။ ဘယ်သူလဲဟာ။ မင်း... ပျာကနဲ့ ဖြစ်ရတာ မဆန်းပါဘူး။ ဟုတ်သလား ထက်ဝေ။

(ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ)

အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေနဲ့ချည်း ပြိုင်နေရလို့ မင်းငြီးငွေ့နေခဲ့တယ်ဆိုရင်ကော မှန်သလား။

မြားစိုး  ၀၀၀

(မှန်ပါတယ် ခင်ဗျ)

ပြိုင်ဘက်ကို ခဏအကဲခတ်ရုံနဲ့ FOCUS ပါ သိနေတဲ့ မင်းဟာ အခု အိမ်ကွင်းမှန်းမသိ၊ အဝေးကွင်းမှန်းမသိ။ ခင်းကျင်းမယ့် နည်းဗျူဟာလည်း မသိ။ ခြေရည်နဲ့ သမိုင်းကြောင်းတောင် မသိဘဲနဲ့ ကွင်းထဲဆင်းချင်တဲ့ အာရုံတွေ စုပြုံနိုးထလာတာဟာ မင်းရင်ခုန်လို့ မဟုတ်ရင်ဘာလဲ...။

(ဂိုးရှူးကြည့်ချင်တာ ဖြစ်မှာပါခင်ဗျ)

အေး... ဒီပွဲက ရင်ခုန်စရာကောင်းတယ်။ တိုင်ထိပြီး ခဏခဏ ပြန်ထွက်နိုင်တယ်။ မင်း နိုင်နိုင်တယ်။ ရွှံ့နိုင်တယ်။ သရေမရှိဘူး။ မင်းရဲ့ဖိုင်နယ်ပွဲပဲ... ထက်ဝေရေ...။

(ပိုင်နာတီ ကျင့်ထားပါတယ်ခင်ဗျ)

"ဟေ့ကောင် ထက်ဝေ၊ ဟိုမယ် စင်မြင့်ပေါ် နေရာတောင် ယူကုန်ပြီ၊ မင်း ကင်မရာကြီး ကိုင်ပြီး ဘာငိုနေတာလဲ..."

"အော်... အေး... ငါမရိုက်လည်း ဟိုမယ် စိုင်းဘုန်းထူးတို့ အိနိုင်တို့ ရှိနေတာပဲ... သူတို့ ထောင့်စေ့ပါတယ်"

ထိုစဉ် သူ့မြင်ကွင်းထဲ ခပ်ဆန်းဆန်း ကင်မရာမင်းတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ကော်လံဂတုံးနှင့် အင်းလေးလုံချည် မာခေါက်ခေါက်ကို ခါးပတ်နှင့် ဝတ်ထားသော ဆံပင်ဝါကျွန်ကျွန်နှင့် ထင်ပေါ်နေသော ဖေါ်ရိန်နာတစ်ယောက်။

သူ့ Movie ကင်မရာက တောက်လျှောက်ချိန်၍ အနီးကပ်သွားလိုက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက် ရိုက်ကူးနေသည်။ သူတစ်ချိန်လုံး ချိန်ရိုက်နေသူက သိသာလွန်းနေသည်လေ။ သူ၏နဂါးမလေးကိုသာ ကင်မရာက မလွတ်တမ်း အသေပစ်မှတ်အဖြစ် ရိုက်ကူးနေခြင်းပါပေ။

"ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်လိုလဲဟာ၊ ပုဆိုးနဲ့ ခါးပတ်နဲ့ကောင် မော်ကြီး"

"အေး... ငါလည်း ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ သူက ဒီဟောခန်းမထဲမှာ တစ်ယောက်ပဲ ရိုက်စရာရှိတယ်လို့ ထင်ထားပုံရတယ်ကွ"

၁၂ နတ်ရွာစိုး

နဂါးမပဲ သဲသဲမဲမဲ ရိုက်နေတာ”

နဂါးမလေးကတော့ အိုက်တင် တမင်လုပ်နေဟန်မရှိ။ (အရပ် စကားနှင့် ပဲများမနေ) သူ့ပင်ကိုယ်အနေအတိုင်း သာမန်သာ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး အေးအေးဆေးဆေးပင် သတို့သမီးအရန်တို့ ဟန်ပန်နှင့် ရှိနေ သည်။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေ၏။ မွန်းကြပ်နေဟန် မရှိ။ ရှိုးတိုးရှုန်တန် မရှိ။ ပကတိ လိုအပ်သောအလှ အိန္ဒြေအပြည့်။ သူ့ Zoom နှင့် ဆွဲ၍ Stay သုံးပုံရိုက်လိုက်မိသည်။

တင့်တယ်လိုက်တာ။

မှန်ဘီလူးထဲ ဝင်လာသော အနီးကပ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ သူ့ရင်တွေ တုန်ခါလာနေကြောင်း ကိုယ်တိုင် တအံ့တဩ တွေ့ရှိလိုက် သည်။

ဒီတစ်ခါ ငါဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

မကြာခင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီး သူ့စားပွဲဆီ ရောက်လာ သည်။ နဂါးမလေးက စားပွဲတစ်ခုတွင် အသိတွေ့၍ စကားထိုင်ပြော နေခဲ့သည်။ သတို့သမီး နော်စေးလာခက်က သူ့ကို မြင်သဖြင့် ဝမ်းသာ အားရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ . . .

“ဟဲလို . . . ကျေးဇူးရှင် မြားနတ်မောင်ကြီး . . . ခုထိ တစ် ကိုယ်တည်းပဲလားရှင်၊ သူများတို့ကိုတော့ ညားအောင်လုပ်ပေးပြီး ကိုယ် တိုင်တော့ အထီးကျန်ပဲ နေနေတာ သဘာဝ မကျဘူးနော”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သူလေးမို့ သူကလည်း ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပင် Open Hearted ပြန်ပြောမိသည်။

“တစ်ကိုယ်တည်း အစီအစဉ်ကို ညည်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျမှ ပဲ ပြောင်းလဲရတော့မလို ဖြစ်နေတယ် စေးလာရေ . . . ”

မော်ကြီးနှင့် စောဂျေဟူးက နှစ်ကိုယ်ကြား ခပ်တိုးတိုး နဂါးမ အကြောင်း ငုံ့ပြောနေကြသည်ကို သူသိသည်။ နော်စေးလာခက်က . .

“အဲ . . . ဒီမင်္ဂလာဆောင်မှာပဲ တစ်ဘဝစာ အဖေါ်တွေ့တဲ့

သဘောပေါ်နေတဲ့ ဘယ်သူလဲဟင် . . ကုသိုလ်ယူပါရစေ . . နော . . ပြောပေးမယ်”

မော်ကြီးနှင့် စောဂျေဟူးက ခေါင်းချင်း ခွာ၏။ ဂျေဟူးက ထရီရင်း . . .

“နော်ရေ . . မင်းပြောပေးလို့ မရဘူး . . မဖြစ်ဘူး၊ တို့ဆရာ ထက် . . မြွေဖမ်းတာတောင် မဟုတ်ဘူး နော်ရေ . . နဂါးဖမ်းတာ . . နဂါးဖမ်းတာကွ၊ ဟား . . ဟား . . ဟား . . အရမ်းကြည့်ကောင်းမယ့် ပွဲပဲ . . ဟားဟား . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရ”

“နော် မသိပါဘူးကွာ . . နောက်မှ ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ ကဲ . . ဆရာထက်နဲ့ ကိုမော် . . အိမ်မပြန်ကြနဲ့တော့၊ ဟိုတယ်မှာပဲ အိပ်ကြ ဟဲ့၊ ဖရီးစပွန်စာ သုံးခန်းပေးတယ်၊ လူရင်းတွေပဲ ကျန်မှာ၊ ဒင်နာမှာ ကျန်တော်မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဆရာထက်ကို ကြိုတင်ပြောပြစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ် . . မပြန်နဲ့တော့ဗျာ . . ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့၊ ညနေလည်း စောင်းနေပြီပဲဟာ . . နော . . ”

မော်ကြီးက ဘယ်လိုလဲဟု သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ငါ့အိမ်ရှေ့က မြေကွက်မှာ ကမ္ဘာအကြီးဆုံး ဓါတ်ငွေ့သိုက် ကြီး တွေ့တယ်ဆိုတာတောင် မပြန်ဘူး သူငယ်ချင်း”

ဟုတ်ကဲ့ . . ။ ဤသို့ဖြင့် . . ။ အနှီသို့ဖြင့် . . ။

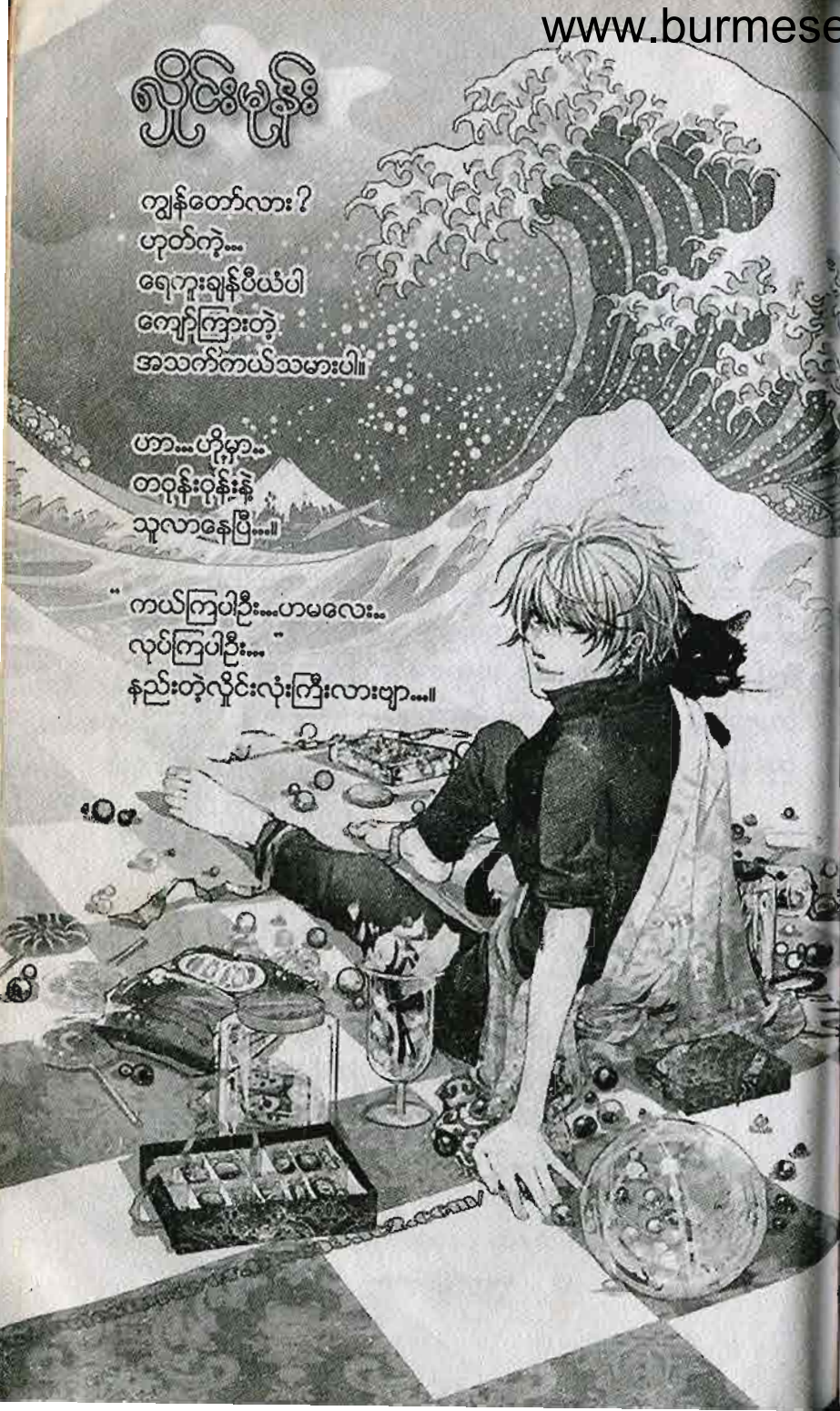


လှိုင်းမုန်း

ကျွန်တော်လား?
ဟုတ်ကဲ့...
ရေကူးချန်ပီယံပါ
ကျော်ကြားတဲ့
အသက်ကယ်သမားပါ။

ဟာ...ဟိုမှာ...
တဝုန်းဝုန်းနဲ့
သူလာနေပြီ...။

“ကယ်ကြပါဦး...ဟမလေး...
လုပ်ကြပါဦး...”
နည်းတဲ့လှိုင်းလုံးကြီးလားဗျာ...။



အသုံး(၁၃)

မင်္ဂလာခန်းမထဲ၌ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု လူရင်းတွေသာ ကျန်ခဲ့
တော့သည်။ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် စကားပြောရင်း နဂါးမ မျက်စောင်း
က တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့ဆီ ရောက်ရောက်လာနေခဲ့သည်။ ဒင်နာက
ညခုနစ်နာရီတွင် စမည်ဟု သိရသည်။ အချိန်က ငါးနာရီခွဲသာသာ
ရှိသေးသည်။

ပြန်မည့်လက်ကျန်နည်းသည်တွေကို မင်္ဂလာမောင်မယ်က
ခါတ်လှေခါးအဝယ် လိုက်ပို့ပြီး ကျန်လူရင်းတွေကို စင်မြင့်ရှေ့နား၌
စုဝေးစေလိုက်သည်။ ရော့...။ ဟိုဖော်ရိန်နာ ကင်မရာကောင်ပါ
လူရင်းစာရင်းထဲ ပါနေပေါ့လား။

စောဂျေဟူးက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်ဆွဲ၍ . . .

“ကျွန်တော် စတင်မိတ်ဆက်ပေးလိုတာက . . . ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကို အကြီးစား ယန္တရားတွေ ကူညီနေတဲ့ ‘မစ္စတာဂျီနသန်’ ဖြစ်ပါတယ် . . . မြန်မာစကား သင်ယူနေ ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်ဂလာပါ . . . ဂျွန်ဒေါ် ဂျီနသန်ပါ ဒီဗျား၊ မြန်မာစကားနဲ့ မြန်မာလူမျိုးကို မြတ်နိုးပါဒယ်၊ မြန်မာစကား သင်ရခြင်းအကြောင်းမှာ မြန်မာမလေးတီယောက်ကို မင်ဂလာ အခုလိုပင် ဆောင်ချဉ်တဲ့အိတွက် ပါ ခင်ဗျား . . . ကျေးဇူးတင်ပါဒယ်”

နဂါးမလေးကို အာသာငမ်းငမ်း ကြည့်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြသည်။ နဂါးမလေးနှင့် သူကလွဲလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ အသီးသီး အသက မိတ်ဆက်ပြီးသောအခါ အုပ်စုနှင့် စကားကောင်းကြပြန်၏။ သူ့ကို ဂျေဟူးက လက်ဆွဲ၍ နဂါးမလေးနား ခေါ်သွားသည်။ နဂါးမလေးက ကြောင်စီစီ ကြည့်နေသည်။ ခပ်တိုးတိုး ပင် ပြောသည်။

“မမ . . . ဒါ . . . အဓိက ကျွန်တော်နဲ့ နော်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအခမ်းအနား ကျင်းပဖြစ်အောင် စတင်အကောင် အထည်ဖော်ပေးခဲ့တဲ့ မြားနတ်မောင်ကြီးပါ။ ကိုထက်ဝေလို့ ခေါ်ပါ တယ်၊ ဆရာထက် . . . ဒါကတော့ ကျွန်တော့်စီနီယာ ကျွန်တော့် အထက်အရာရှိ မမသင်းသူဇာပါ . . . ဆရာထက်က မမနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ် ချင်နေသူပါ”

သူက ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း သင်းသူဇာက မဲပြုံးပြုံးလိုက် သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး စောဂျေဟူး . . . ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာသလဲ သိချင်လို့ မမ မပြန်သေးတာကွဲ့၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောတတ်တဲ့ မမပင်ကိုယ်စရိုက်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်

အကြောင်းကို မမ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မမ မိတ်ဆွေမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လူရင်းတွေချည်းပဲမို့ မမ ပြောင်ပြောမိတာ၊

ဒီမှာရှင့် . . . ရှင်ထင်သလို ကျွန်မ သိပ်မယဉ်ကျေးဘူး။ စိတ် အချဉ်ပေါက်နေရင်လည်း လူကြားထဲ ရအောင် မျိုချပြီး ချုံမပြတတ်ဘူး၊ ဂျေဟူးနှင့် မနော်ကို အားနာပါတယ် . . . ကဲ . . . ဂျေဟူး . . . မမပြန်ဖို့ ကားစီစဉ်ပေး . . .”

ပြောပြောဆိုဆို ခန်းမအဝဆီ ကျောပေးလျှောက်လေတော့ သည်။ ဂျေဟူး ကြောင်နေပြီးမှ အပြေးလိုက်သည်။ သူနှင့် မော်ကြီး လည်း ဘာရယ်မဟုတ်။ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပါသွားမိကြသည်။

ခါတ်လှေခါးကွေ့ အခန်းထောင့်၌ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ကြ သည်။ စကားသံ ကြားနေရ၏။

“ဂျေဟူး . . . နင် ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တယ် . . . ရွှေပြည်စုံမှာ ဒီလူ့ကို မြင်ကတည်းက နင်သိနေခဲ့တာ ငါ့ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“ဟာ . . . မမ၊ မမဘက်က တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့ ပြောနေ တာတွေ . . . ကျွန်တော်က ဘာဝင်ပြောရမှာလဲဗျာ . . . ဒီလူက လူ ကောင်းပါ၊ မမ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး . . . ဘာညာ ဘယ်လိုမှ ဝင် ပြောလို့ မကောင်းဘူးလေ၊ မမအကြောင်းလည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောရသေးပါဘူးဗျာ”

“ငါသိတယ် . . . နင်ဟာ အမြဲတမ်း ပြုံးတုံးတုံး မြို့စိစိ . . . သူဟာ ငါ့ညီမကို ဖျက်ဆီးဖို့ ဟိုကောင်လေးကို အသေးစိတ် မြှောက် ပေးနေတာ၊ နင် သိသိကြီးနဲ့”

“ဟာ . . . မမ၊ ဖျက်ဆီးဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . သူ့မှာ အဲလိုစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး”

“ဘာ . . . နင်ကပါ ငါ့လူ သူ့ဘက်သား လုပ်နေတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . ဂျေဟူး၊ ငါနားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားတာဟဲ့ . . . ငါ့မျက်စေ့နဲ့ မြင်တာဟဲ့ . . . ကလေးတွေကို မှိုင်းတိုက်နေတဲ့ ကပ်ရပ် စားသောက်

နေတဲ့ ဆရာကြီးလုပ်နေတဲ့ ကလေးကဝ”

“ဟ..ဟိုးထား..ဟိုးထား၊ မမအသံက အကျယ်ကြီး”

“အမှန်ကို ပြောတာ၊ အသံကျယ်တော့ကော ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ..”

“မမ စိတ်လျော့ပါ၊ မမ ဒီည ဒီမှာ အိပ်မယ်ဆို၊ မမကေသီလည်း ရှိနေတာပဲဗျာ”

“အဲလို ကလေးကဝနဲ့ တမိုးအောက်တည်း ငါက အိပ်ရမလားဟဲ့၊ ပြီးတော့ ဟိုကျိသန်တဲ့ နွားကြီးကလည်း ငါ့ကို စားတော့ဝါးတော့မလို လုပ်နေတာ နင်မတွေ့ဘူးလား၊ ဖယ်.. ငါ့ဟာငါ ကားငှားပြန်မယ်၊ အိမ်က ဟာတွေလည်း စိတ်မချဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ဒေါက်ဖိနပ်သံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားလေသော ညနေခင်း။

ဟူး.. .”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“အဲဒါပဲ ဆရာထက်ရေး.. သူ့ညီမကို သူက သိပ်အထွဋ်အမြတ် ထားတာဗျ.. အပျိုကြီးဂိုဏ်းထဲ.. သူ့အရွယ်က ဝင်စပြုလာပြီဆိုတော့ ညီမတွေ ရည်းစားထားမှာ ဟိုဒီသွားမှာ ပူလာတာပေါ့

ဗျာ”

“အဲဒီစိတ်က ဂျေလပ်ဇီစိတ်ကွ.. သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပွန်းပွန်းတီးတီး နေခွင့်မရတဲ့အတွက် သူများ အဲလို နေမှာထိုင်မှာကို မနာလိုစိတ် မရှူစိမ့်တဲ့စိတ် ဝင်နေတာ..”

မော်ကြီးက ဘီယာခွက်ထဲ ဂျော်နီရောရင်း..

“မင်းက ဝင်ရောက်ကူညီပါရစေ.. ပွန်းပွန်းတီးတီး နေနိုင်အောင် ကိုယ်စရိတ်နဲ့ကိုယ် ကူညီပါရစေ ကူညီပါရစေခင်ဗျလို့ ဝင်ပေါ့ကွ”

ဒင်နာမစခင် သုံးယောက်သား စကားပြောရန် သီးသန့် ဝိုင်းဖွဲ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးကွာ.. ငါက အဲလို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်လေလေ ငါက ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြစ်လာလေလေပဲ၊ ငါ ဘယ်ဝင်ပေါက်က ဘယ်လို ဝင်ရမှန်းကို မသိတော့တာ၊ ဟင်း.. ဟင်း.. ငါ့ကို ကလေးကဝတဲ့ကွာဂျေဟူးရေ”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း သစ္စာဖောက်တဲ့.. ငါ့လူ သူ့ဘက်သားတဲ့.. နေပြည်တော်မှာ ဆရာထက်နဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို ရုန်းခဲ့ကြီးခဲ့ဘယ်လောက်ရင်းခဲ့တာကို သူမှ မသိတာဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ညံ့တာပါ.. သူက ဒီမြားနတ်မောင်ကို နာနေပါတယ်ဆိုမှ၊

မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ဆရာထက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ပန္နက်ရိုက်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်.. မြားနတ်မောင်ဆိုတာကြီး ထည့်ပြောလိုက်မိတယ်လေ၊ ပိုကောက်သွားတာပေါ့၊ ဟား.. ဟား.. Site ထဲက ကားဆရာ ကိုသံချောင်းကို ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဆရာအကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းနေတာလေ၊ ဆရာအကြောင်း သိနေတဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့မှာ ဘာမှ မသိသလို ငုတ်တုတ် စပ်ဖြူဖြူ လုပ်နေတာကို သူ အသည်းနာတာ နေမှာပေါ့.. မြို့စိမ့်တဲ့၊ သူ အဲဒီနေ့က ဖြစ်နေပုံကို ကျွန်တော်က အိမ်သာထဲ သွားရယ်ရတာလေ.. ဟား.. ဟား”

၁၂၀  နတ်ရွာစိုး

မော်ကြီးကလည်း ဓာတ်လှေခါးထဲကအကြောင်း ပြန်ပြောရင်း တဟားဟား ရယ်နေသည်။ သူ့မှာသာ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောရင်း မော့ရင်း တင်းကျပ်စ ပြုလာနေသော သူ့ရင်ထဲက အစိုင်အခဲကို သူပဲ သိပါသည်။

ဪ... ငါ့ကို မုန်းနေပါတယ်ဆိုတဲ့မိန်းမကိုမှ ငါက ချစ်မိ လျက်သားကြီးပါလားနော်...။ ကုတ္တိယ ဖလော်ဆော်ဖီကို နှောကြေပါ တယ်ဆိုတဲ့ စောဖေလို သကောင့်သားနဲ့မှ (ဒီနဂါးမလေး) အမှောင့်ပွား ရပါပေါ့လား... ဟာ့... ဟာ့... ဟူ၍ အမယ်မင်းနှင့် ငိုချင်းချလိုက်ရ ကောင်းမလား... သူတွေ့နေသည်။

“နေပါဦး ဂျေဟူးရ... သူပြန်မကောရဲတဲ့ သူအခွင့်အရေး ပေးနေရပုံ ပေါ်တဲ့ ဟိုဂျိုသန်တဲ့ နွားကြီးကကော ဘယ်လိုလဲဟ”

“ဟိုက်ဘော့စ်ပဲ ဆရာထက်... မမသင်းကို လိုချင်နေတာမှ အသေရရ အရှင်ရရပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အမ်ဒီကလည်း ဝိုင်းလှော်ပေးနေ တယ်၊ သင်းသင်း... မင်းကံကောင်းတယ်တဲ့၊ တို့ကုမ္ပဏီနဲ့ မင်းပါ ဘီလီယံနာဖြစ်ပြီတဲ့... မင်းသွားချင်တဲ့ ဩစတေးလျလေတဲ့”

အမယ်မင်းနှင့် ငိုချင်းသာ ချလိုက်တော့ဟ ငထက်ဝေရ။

မြာဦး  ၁၂၁

အသန်း(၁၄)

ရက်

ပေါင်းများစွာ သူစိတ်လေသွားသည်။ မော်ကြီးနှင့် တွဲ ပြီး အရက်လျှောက်သောက်ပစ်ခဲ့သည်။ မူးသွားလျှင် ခဏမေ့ပျောက် သလို ဖြစ်သော်လည်း အမူးပြေ အရက်နာကျပါများလာတော့ ပိုစိတ် ညစ်ရပြန်သည်။

ချာတိတ်တွေနှင့် T.V Games တွေ လျှောက်ကစားပစ်သည်။ နေ့ရောညပါ ကစားမိပြီး Game စွဲမလိုဖြစ်လာသည်။ ညအိပ်တာ တောင် ယောင်၍နှိပ်နေမိပြန်သည်။ သိပ်မဟန်တော့။ ဘီလီယံက ဝါသနာထုံသော ဇင်ဦးမောင်နှင့် မင်းဥက္ကာက တွဲပေးပြန်သည်။ အစား

အသောက်ပျောက်အောင်ပင် တမေ့တမော လိုက်ထိုးရင်း တဖြည်း
ဖြည်း ကျန်းမာရေးပါ ထိခိုက်လာသည်။ ဘာစာတစ်လုံးမှ မရေးချင်
တော့အောင် စိတ်ဓါတ်ကျလာသည်။

မိုးကုတ်ဝိပဿနာ ဆယ်ရက်စခန်းသို့ မေမေက ပို့သည်။ သူ့
စိတ်ကို သူ တော်တော်တန်တန် ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းက သူ့ကို ပြန်လည်တည်မတ်ပေးလိုက်သည်။

လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာသည်နှင့် ကျန်းမာလာသော
နှလုံးသားက နဂါးမလေးကိုပင် မွတ်သိပ်တောင်းဆိုလာပြန်သည်။
ဟုတ်ကဲ့... သည်စက်ဝိုင်းကိုပင် ပြန်ပတ်မိပြန်သည်။

မင်းဥက္ကာနှင့် ယမင်းလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပင် ချစ်သူတွေ
ဖြစ်ပြီး မတွေ့လျှင် မနေနိုင်အောင် ချစ်နေမိကြပြီဟု သိရသည်။
အဟောသိကံ ကောင်းလေစွ။ ဆူမိုကြူလည်း အေရိုးဗစ်နှင့် GYM
ဝင်နေပြီဟု မော်ကြီးဆီက ကြားရသည်။

“ကိုယ်ရည်စစ်လာတော့ ကြူကြူက ချစ်စရာလေး ဖြစ်လာ
တယ်” ဟူ၍ မော်ကြီးက ပြောလာနေပြီ။

သူ့အဖြစ်ကိုလည်း ဘယ် Website မှ မတင်ရပါဘဲ ဘယ်မီဒီ
ယာကမှ မကြေငြာရပါ။ သူ့ကို ချစ်သူခင်သူ သူ့ပရိသတ်က စုတ်
တသပ်သပ် လက်ဖျားတခါခါ ရင်ထုမနာ... ဂရုဏာ ပိုနေကြသည်
တဲ့။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား အရပ်ကတို့။

အင်း... ဟောဒီမျက်နှာကြီး ရင်ဘတ်အပေါ်မှာ မထားဘဲ
အပြားလိုက် ကျောကုန်းမှာ ကပ်ပြီး စောင်ကြီးကြီးနဲ့သာ လုံအောင်
ပတ်ထားချင်မိတော့။

မသိတဲ့လူတွေက ယိုးကြဦးမယ်... “ပိုးထိတာ ပိုးထိတာ...
အဲ့ဒီမြွေပွေး” လို့။

ညှော်ခန်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်ကြောင်ရင်း သူ တောင်
စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးနေစဉ် ဝက်ဂွန် R ကားလေး အိမ်ရှေ့ထိုးဆိုက်

လာသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မင်းဥက္ကာနှင့် ယမင်း ဆင်းလာသည်။
ညီလိုက်တဲ့အတွဲလေးဟု သူ့စိတ်ရင်းက မုဒိတာ ပွားလိုက်မိ
သေး...။

“ဟေး... ကိုကို၊ အိမ်မှာ ရှိမှရှိပါ့မလားလို့၊ လာ... ယမင်း”
ချစ်သူ၏ကြိုးသိုင်းဒေါက်ဖိနပ်လေးကို ကိုယ်တိုင် ဖူးထောက်၍
ဘာကယ်ကွင်း ဖြည့်ပေးနေသော မြင်ကွင်းလေး။

“အို... ကိုမင်း... ယမင်း ငရဲကြီးနေပါမယ်”
“ငရဲမကြီးပါဘူး... ချစ်လို့ လုပ်ပေးတာပဲ၊ ကြီးမယ်ကြီး နတ်
ပြည်ကြီးရမှာပေါ့၊ နော့... ကိုကို”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ... လာကြ... ဘာစားကြမလဲ၊ ကြိုက်တာ
ပြော... မေမေ ဓမ္မရိပ်သာ သွားတယ်၊ လွပ်လွပ်လပ်လပ် နေကြ၊
လူငယ်တွေဆိုတာ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိနေရင် အနေကြုံတဲ့သဘော
ရှိလို့ ကြုံပြောပြတာ”

ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်ကြရင်း ပထမအခေါက် ရောက်ဖူးခြင်း
ဖြစ်သဖြင့် ယမင်းက ဟိုသည်လိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက...

“ဟဲ့... ဆူမိုကြူကို ဘယ်မှာ ထားခဲ့ကြလဲ!”

“အေရိုးဗစ်သင်တန်းမှာလေ... ဟင်း... ဟင်း၊ ရင်အုပ်မကွာ
စောင့်ရှောက်မယ့်သူရဲ့လက်ထဲ ဝ,ကွက်အပ်ခဲ့တယ်လေ”

ကိုမော် ရှိနေကြောင်း ယမင်းစကားအရ သိရပါသည်။

“အင်း... မင်းမင်းရေး... ကြည့်လည်း လုပ်ကြကွာ၊ ယမင်း
မမ... မိသွားရင် ငါမတွေးရဲဘူး”

“အေးဆေး ကိုကို... ယမင်းပြောပြလိုက်”

“ဘယ်လိုမှ မမိနိုင်ဘူးရှင့်... ဒီနေ့မနက် ဟိုဂျီနသန်ရယ်
မမဘော့စ်ရယ် အိမ်ကို လင့်ခရုဇာနဲ့ ရောက်လာတယ်၊ မှော်ဘီက
Site ကို စစ်ဆေးဖို့ဆိုလား လာခေါ်သွားတယ်... မိုးချုပ်ချင် ချုပ်မယ်
တဲ့...”

“ဟင်. . .”

သူ့ဆံပင်တွေ ထောင်သွားသည်ထင်သည်။ အာခေါင်တွေ ချက်ချင်းခြောက်လာ၏။ နားထဲမှာလည်း အသံတွေ ပြန်ကြားလာသည်။

ဟိုက်ဘော့စ်ပဲ ဆရာထက်. . . မမသင်းကို လိုချင်နေတာမှ အသေရရ အရှင်ရရပဲ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကလည်း ဝိုင်းလှော်ပေးနေ တယ်. . . သင်းသင်း မင်းကံကောင်းတယ်တဲ့။ တို့ကုမ္ပဏီနဲ့မင်းပါ ဘီလီ ယံနာ ဖြစ်ပြီတဲ့. . . မင်းသွားချင်တဲ့ ဩစတြေးလျလေတဲ့. . . ။

စောဂျေဟူး၏သံတမန်ရပ်ကွက်မှ လာသော ခိုင်လုံသည့် သတင်းစကား။ သူ့နားထဲ တစ်လုံးမကျန် အတိုင်းသား ပြန်ကြားလာ သည်။ သူ နေထိုင်ထိုင်မထိ ဖြစ်လာသည်။ ဟို. . . ဒီ. . . ဗွီဒီယိုကားတွေ ထဲက ဖောရိန်းနာ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီးတွေကိုလည်း ဖျတ်ကနဲ ပြန်မြင်ယောင်လိုက်မိ။ ကျွီ. . . ကျွီကနဲ လည်ဆစ်မြည်အောင် သူ ခေါင်း ကို ခါယမ်းပစ်လိုက်မိသည်။

“ဘာ. . . ဘာအတွက်. . . မိုးချုပ်ရမှာလဲ ယမင်း!”

“အွန်. . . ယမင်းလည်း မသိဘူးလေ၊ မမသင်း တစ်ခါတစ် လေ မိုးချုပ်မှ အဲ့လိုပဲ ပြန်လာတတ်တာပဲ. . .”

သူ့ဟာသူ စိတ်ပူသောမေးခွန်းက ငေါက်ငမ်းသလိုဖြစ်သွား၍ လန့်ပြီး ယမင်း ခပ်ရိုရို ဖြေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အေးကွာ. . . ငါဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ!”

သူ့ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ သက်ပြင်းမှုတ်သည်။ ဆိုဖာလက် ရမ်းကို ပုတ်သည်။ ပြန်ထသည်။

အင်း. . . မင်းတို့ကတော့ အေးဆေးပေါ့၊ ငါမတော့. . . ငါ့ဟာလေး ရန်သူစက်ကွင်းထဲ (ဖိအားပေးခံရင်း) သက်ဆင်းနေတဲ့ အဖြစ်ကြီးကွ. . . ဟု စိတ်ထဲကသာ ဟစ်၍ဟစ်၍ ပြောနေမိသည်။ သူ ထိုင်ရမလို ထရပ်မလို မှော်ဘီကိုပဲ တစ်ကိုယ်တော်ဟီးရိုးအဖြစ် ကားတစ်စီးနှင့် လိုက်ရမလိုလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ထိုင်ပါဦး ကိုကို၊ ကျွန်တော်တို့ အကြံတစ်ခု ပေးချင်လို့ တမင် လာကြတာ. . .”

သူပြန်ထိုင်ရင်း. . . အင်း. . . ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လည်း သည်လို ရေနစ်ချိန် ဆွဲသင့်ဆွဲရမည်ဟု သိသည်။

“ဘာအကြံလဲ မင်းမင်း!”

“ယမင်း ပြောပြလိုက်လေ. . .”

ယမင်းက သူ့ဆလင်းဘတ်ချ် အိတ်ပျော့ထဲက တစ်စုံတရာကို ထုတ်သည်။ ခန့်ချုပ်အဖုံးပါ ချုပ်ထားသော စာအုပ်ကလေးကို တရို တသေ စားပွဲပေါ် တင်သည်။

“ဒီစာအုပ်ကို မမက သိပ်ကြိုက်တာ ကိုထက်ရဲ့၊ အပိုင်ဝယ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် သားရေဖုံးပါ ချုပ်ထားတာ၊ ယမင်းတို့ကိုလည်း အသေး စိတ် ဖတ်ခိုင်းတယ်၊ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးတယ်. . . လူငယ်တွေရဲ့ လက်စွဲကျမ်းတစ်ဆူပဲတဲ့၊ လော့ဒ်ချက်စတာဖီးလ်ရဲ့ လူကလေးသို့ ပေးစာများဆိုတဲ့ ပုထွောဝါဒကျမ်းနဲ့ တစ်တန်းတစ်စားတည်းပဲလို့ တောင် ပြောတာ. . .”

သူ စာအုပ်ကိုယူ၍ သားရေဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . . ငါ့စာအုပ်. . . ငါ့ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်ပါလား!”

သူ့ရင်တွေ ဒိတ်ကနဲ ဒိတ်ကနဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အော်မြည်လာ သည်။ ဝမ်းသာလုံးသည် ခွါရရှိသမျှကို တိုးဆောင့်တွန်းကန်လာသည် ထင်သည်။

“မမသင်းက ဩရိဿဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးရှင် စာရေးဆရာကို အရမ်းလေးစားနေတာ၊ အဲ့ဒါ. . . ကိုထက်လို့ ကိုမင်းက ပြောတော့ ယမင်း အရမ်းအံ့ဩသွားတာလေ. . . ဩရိဿဟာ ကိုထက်မှန်း သိ တော့ အရမ်းလည်း ဝမ်းသာသွားတယ်. . .”

“နေ. . . နေပါဦး. . . သူ. . . သူ ဩရိဿဟာ တို့. . . တို့မှန်း. . . သိသွားပလားဟင်. . .”

သူ မေးပုံက အလောတကြီး အငမ်းမရဖြစ်နေသည်။ သူ စိတ် အရမ်းလှုပ်ရှားနေသည်ကို ကောင်မလေး အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

“ယမင်းလည်း ဒီမနက် ကိုမင်းပြောပြမှ သိတာလေ.. မမကို ဘယ်ပြောရဦးမှာလဲ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို.. မမသင်း ဩရိဿကို အရမ်းခိုက်တယ် ဆိုတာလည်း ဒီမနက် ယမင်းပြောပြမှပဲ ကျွန်တော်လည်း သိတာ ကိုကို.. အဲ့ဒါကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲလို့ တိုင်ပင်ဖို့ ပြေးလာကြတာ၊ Class တောင် တက်ချင်မှ တက်ကြမယ်”

သူ အကြာကြီးပင် မျက်နှာကျက်ကို ကြည့်ရင်း ထိုင်၍ စဉ်းစား နေသည်။

“အင်း.. ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်းပေမယ့် သိပ်ဝမ်း နည်းစရာအဖြစ်မျိုးကို မတော်တဆ ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းသွားနိုင် တယ်.. မိန်းမစိတ်ဆိုတာက.. ခက်တယ်ကွ.. မူကို ကြိုက်ပေမယ့် လူကို ခိုက်ချင်မှခိုက်တာ.. ဩရိဿကို ကြိုက်ပေမယ့် ထက်ဝေကို ကြည့်မရအောင် မုန်းနေတာလေ.. ဟူး..”

“မမ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဆရာဩရိဿဆိုတာ မမ မင်္ဂလာဆောင် မှာ နင်ဘဲငါဆဲ ပြောခဲ့တဲ့ ကိုထက်ပါလို့ ယမင်း ငြောင်ပဲ ပြောလိုက်မယ် လေ.. သူ ဘာပြောမလဲ သိရတာပေါ့”

သူ ခေါင်းယမ်းရင်း..

“ဟ.. အဲ့လို ယမင်းသွားပြောရင် ဟိုက ခပ်ထက်ထက်ရယ်၊ နင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ ဘယ်သူက ပြောတာလဲနဲ့ မီးခိုးကြွက် လျှောက်လိုက်ရင် မင်းတို့ ချစ်နေကြတာ.. တွဲနေကြတာ ဖုံးသမျှ ကုန်းမှပေါ် ဆိုသလို ဘွားကနဲ ကားကနဲ ဖြုတ်ချလို့ကို ရမှာ မဟုတ်ဘူး ကွ.. ဩရိဿလည်း ဝင်ကယ်လို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး”

ခဏတာ ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ သူ့အိမ်လိုပင် ဝင်ထွက် လှန်လှောစားနေကျ မင်းမင်းက Shark သုံးဦးနှင့် သစ်သီးကိတ်တွေ

မီးဖိုထဲက သွားယူလာသည်။ ယမင်းကို တည်ခင်းသည်။ သူ့ကိုလည်း Shark ဗူးဖောက်၍ ဦးနှောက်အေးရန် ပေးသည်။

“မမသင်း ဟိုးတလောက ပြောဖူးတယ် သိလား၊ ဩရိဿနဲ့ စကားပြောကြည့်ချင်လိုက်တာတဲ့..”

ယမင်းစကားကြောင့် သူ ယမင်းကို ဖျတ်ကနဲ ကြည့်ရင်း အအေးဗူး ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ဩရိဿမှာ စာနဲ့ ချရေးလို့မရနိုင်တဲ့ အဖိုးတန်စကားတွေ အများကြီး ရှိနေမှာပဲတဲ့ ယမင်း.. တဲ့၊ ဖုန်းနံပါတ်လေးဘာလေး အဆက်အသွယ်ရှိရင် စုံစမ်းပေးစမ်းလို့ ပြောဖူးတယ်”

သူ ခါးချိုး၍ ခပ်ပြိုင်းပြိုင်း ထိုင်နေရာမှ ကျောလျား ဆန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူလည်း စကားပြောချင်နေသမှ လျှာခင်ပင် ယားနေ သည်။

သူ့နဂါးမလေး၏အသံဘောက်ဆက်ဆက် ရှုတတကို ကြား ချင်နေလိုက်သမှ နားရွက်ပင် ထောင်သည်ထက် ထောင်လာသည် ထင်သည်။

“အေးကွ.. ဖုန်းနဲ့ စကားပြောကြည့်မယ်ဆိုရင် လူမှ မမြင်ရ တာ.. ဟ.. မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါ့အသံကို သူသိနေတယ်ကွ.. ငါ့အသံကို သူ မြင်ပြင်းစကတ်ထားတာပါလား.. ဒီအသံ ပြေးမလွတ် ဘူး..”

သူ့ခါးပြန်ကျိုးကျသွားပြန်သည်။ မင်းဥက္ကာ သစ်သီးကိတ် စား ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ဟာ.. ဟုတ်ပြီ ကိုကို.. ကျွန်တော်အကြံရပြီ ကိုကို၊ မမ သင်းနဲ့ ဖုန်းချင်း စကားပြောလို့ ရကိုရစေမယ်ဗျာ..”

“ဟေ့ကောင်.. ငါ့အသံ..”

“စိတ်ချ ကိုကို.. မမသင်း ဘယ်လိုမှ ကိုကိုအသံကို ခြေရာ ခံလို့ မရအောင် လုပ်ပေးမယ်.. နက်ဖြန်.. အင်း.. ဒီလိုလုပ်မယ်

၁၂၈  နတ်ရွာစိုး

.....ကဲ...ဘယ်လိုလဲ ကိုကို”
 “ငါတော့ ဘိုင်းကနဲ လဲမလား မသိဘူး... သူ့အသံကြားရင်
 ပျော်လို့”
 ထင်ထားသည်ထက် ပွင့်လင်းသော သူတို့၏မြှားနတ်မောင်ကို
 ယမင်း ပိုခင်သွားသည်။



မြားစိုး  ၁၂၉

အခန်း(၁၅)

ညော်

ခန်းသည် လေအေးစက်အသံ ပါးပါးလေးမှလွဲ၍
 အေးမြစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ပညာရှင် ဇင်ဦးမောင်က ရှိုး
 ကျော်စံဘီဒိုနောက်က စက်ခလုတ်ခုံတွင် နားကြပ်နှင့် ထိုင်ရင်း အီကွေ
 လိုက်ဇာကို လိုသလို စမ်းသပ်ပြီးသော်လည်း ဟိုကလိ ဒီကလိ လုပ်နေ
 သေးသည်။ Song engineer style အပြည့်နှင့်။

မင်းဥက္ကာနှင့်ယမင်းက ဆိုဟာရှည်ပေါ်တွင် ခေါင်းချင်း ပူး၍
 နှစ်ကိုယ်ကြား တွတ်ထိုးနေ၏။ သူကတော့ အထူးပြုလုပ်ချက် ထည့်
 ထားသော ကြိုးဖုန်းတင်ထားသည့် ခုံပုလေးဘေးက ဆိုဟာတွင် ထိုင်ရင်း
 တယ်လီဖုန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက် နာရီကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ အချိန်မကျ၍ ပစ်ချထားခြင်း ခံရသော နှစ်သစ်ကူး တရုတ်နဂါးတစ်ကောင် ရှိနေ၏။ ပြောင်းဆန်အောင် ဝင်က မည့် စိန်လေးတွေက တယ်လီဖုန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေ၏။

ယမင်းက စာအုပ်တိုက်မှ ရသည်ဟု ပြော၍ ဩရိဿ၏ စာအုပ်တိုက် ဖုန်းနံပါတ်ကို မမသင်းအား ပေးထားသည်။ ယနေ့ညနေ လေးနာရီတိတိတွင် သည်ဖုန်းနံပါတ်၌ ဆရာဩရိဿ ရှိနေတတ်သည် ဟု အတိအကျ သတင်းပေးထားသည်။ Speaker တွင် Software တစ်ခုထည့်၍ ဇင်ဦးမောင်က ထက်ဝေအသံကို ဖျောက်... ဩရိဿ အသံရောက်အောင် လုပ်ထားသည်။ အားလုံးကြားအောင် အင်တာ ကွန်း ဖွင့်ထားသည်။

သူ နာရီကို ကြည့်သည်။ စက္ကန့်တလေး လေးနာရီဆီ ပြေးနေ သည်။ ခပ်မြန်မြန်လေးကွာ... ကြာလို့ဟု သူ့စိတ်က တိုက်တွန်းမိ သော်လည်း တဒိတ်ဒိတ် မြည်နေသော ရင်ခုန်သံက ဖုန်းထဲမြည်လာ မှာကို ကြောက်နေပြန်သည်။

အင်း... အာနာပါဏ၊ ထွက်သက်ဝင်သက်ဖြင့် စိတ်ကို တည် ငြိမ်အောင် လုပ်နေစဉ်...

“တည်လ... တည်... တည်... တည်”

(အဲ...)

“တီ... လ တီ... တီ... တီ...”

ဗုံးဒိုင်းကနဲ့ နွားသားရေ အုပ်ထားသည့် နဂါးလှည့် တရုတ်လုပ် စည်ပြတ်ဗုံကြီးပေါ် စည်နှက်တုတ်တိုတွေ အဆက်မပြတ် ကျလာသည်။

သူ တုန်ယင်နေသောလက်နှင့် သာသာဖွဖွ ကိုင်ကာ Receiver ကို နားတွင် ကပ်ရင်း...

“ဟဲလို... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ခေတ်ရှေ့ပြေးစာအုပ်တိုက်က ဆောင်းပါးရှင် ဆရာဩရိဿ နဲ့ စကားပြောခွင့်ပြုပါရှင်...”

ကြည်လင်သော မမသင်းသူဇာအသံ စီကနဲ့ ထွက်လာသည်။ ဇင်ဦးမောင်က လက်မထောင်ပြသည်။

“ပြုပါတယ်ခင်ဗျာ... ပြောလို့ရပါပြီ”

သူ့အသံက မြန်မာပြည်သိန်းတန်အသံလိုလို (ကို) ခင်မောင် တိုးအသံလိုလို ဩဇာသံနှင့် ကြည်လင်စွာ ဟိန်းထွက်နေသည်။ ဇင်ဦး မောင်က အသံဖမ်း (Record) ခလုတ်ကို ဖုန်းသံကြားကတည်းက နှိပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“အခုပြောနေတာ ဆရာဩရိဿကိုယ်တိုင် ဟုတ်ပါတယ် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်အသံကို ကြားဖူးလို့ပါ လား...”

“ရှင်ဉာဏ်ဿရ အသံတော်နဲ့ တူနေလို့ သီတဂူကျောင်းတိုက် ကိုများ မှားဝင်သွားသလားလို့ပါ...”

“ဗျာ...”

မမသင်း၏ခပ်ညှင်းညှင်းရယ်သံလေး ပါးလျှစွာ ပေါ်လာ သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါရှင်... ပေါ့ပါးခင်မင်သွားအောင် တမင် Humour ပညာသုံးပြီး ကျီစယ်လိုက်တာပါ”

ခုကျတော့လည်း ပေါ့ပါးချိုသာ အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်လို့ပါလား ကျောင်းအစ်မ... အဲ... နဂါးမလေးရယ်။ သူပြန်ထည့်ရတော့မည်။

“သီတဂူကျောင်းတိုက် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ... အိမ်... ဒါပေမယ့် အခု စကားပြန်ပြောနေတာ ဘဒ္ဒန္တဩရိဿဆိုတဲ့ ဝါတော်ရ ဘုရားသားတော်တစ်ပါးလည်း ဖြစ်နေနိုင်တာကို တွေးမိရဲ့လား တကာ မလေး...”

ယမင်းက တခွဲခွဲ ရယ်သည်။ မင်းမင်းက လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် ပါးစပ်ကို လိုက်ဆို့သည်။

“ဟင်... ရယ်သံကြားသလားလို့”

“တရားနာ ပရိသတ် မာတုဂါမလေးတွေပါ။ အပါယ်ပိတ် တရားလာနာနေကြတာ”

“ဆရာမှာလည်း ဟာသဉာဏ် ရှိသားပဲ၊ ဟင်းဟင်း... စကား ပြောရတာ Same Subject ဖြစ်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။

ဒါနဲ့ အရှင်ဘုရား... အခု ဘယ်လိုလိင်ကိစ္စများ ရေးသား ကျမ်းပြုနေပါသလဲ...”

“ခေါင်းစဉ်က အလိမ်ခံရသောလိင်များတဲ့၊ ဆယ်စောင်တွဲ လာ လိမ့်မယ် ရှေ့က လိမ်က မသတ်... နောက်က လိင်က ငသတ်”

“ရှင်းပြစရာ မလိုပါဘူး ဆရာတော်ရဲ့... ဒီဘက်ကလည်း သီလရင်မယ်ကင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာကို သတိချပ်ပါဖို့”

သူ စကားပြောရင်း ပေါ့ပါးလွတ်လပ်ခြင်း၊ ချောမွေ့အဆင်ပြေ ခြင်း၊ ထဲထဲဝင်ဝင် ရင်းနှီးခင်မင်ခြင်း စသည့် ခံစားချက်များအပြင် ရင်ထဲ အောင့်တောင့်ဖြစ်နေခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ မြင်တွေ့လိုခြင်း ဝေဒနာပါ ရင်ထဲ တိုးဝှေ့ဝင်လာနေသည်။

“ကဲ... ဆရာဩရိသရှင်၊ ကျွန်မက ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်း နှီးနှီး ကျီစယ်နောက်ပြောင်နေလို့ ကျွန်မကို ဆယ်ကျော်သက် ဖုန်း သရဲမလေးလို့ ထင်မသွားဖို့ ဦးစွာတောင်းပန်ပါတယ်... ဆက်ပြော ချင်တာက ဆရာဩရိသရှင် ပညာပေးဆောင်းပါးတွေကို အင်မတန် လေးလေးစားစား ဖတ်တဲ့ ဆရာအမာခံ... ဆရာလက်ရင်း ပရိသတ် ဖြစ်ပါတယ်ရှင်... စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆီကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ခြင်း ဟာ မိတ်ဆက်ခြင်းဟာ ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်ပါတယ်”

“အင်မတန် နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းသာမိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန် တော် ဒီစကားကို တလေးတစား ပြောတာပါ... ဆောင်းပါးရှင် ဆိုတာ ဆောင်းပါးဖတ်သူရဲ့ အရေးတယူ တုန့်ပြန်မှုဟာ ဘာနဲ့မှ မလဲ နိုင်တဲ့ ပီတိပါခင်ဗျာ... မော်ဒန်... ဟာသ... အပျော်ဖတ်... ရသ...”

တက်ကျမ်း စတဲ့ စာရေးဆရာတွေဆီကိုသာ မိတ်ဆက်စာ၊ ဖုန်း၊ Website လာတာ များပါတယ်၊ ဆောင်းပါးပဲ ရေးတတ်လို့ အချစ်ပညာ ပေး... လိင်ပညာပေး လူငယ်ပညာပေးဆောင်းပါး ရေးတဲ့ ပါချီပါချက် ကို လိုလိုလားလား တလေးတစား မိတ်ဖွဲ့လာတဲ့သူ မရှိသလောက် ရှားပါတယ်... ရှိကိမရှိတာပါဗျာ... ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ဝမ်း မြောက်ဂုဏ်ယူနေတယ်ဆိုတာ သိအောင် ပြောပြတာပါ...”

သူ တကယ် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာစာထဲမှာ လူငယ်တွေအပေါ် ထားတဲ့ စေတနာ... ခေတ်မီလာမယ့် တိုင်းပြည်အပေါ် ထားတဲ့ စေတနာတွေ ကျွန်မ ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်နေရပါတယ်ရှင်...”

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် မမြင်ခဲ့... မသိခဲ့တဲ့ အတွင်းစိတ် အဲ... ပုန်းကွယ်နေတဲ့ လိင်နဲ့ ဆိုင်သောစိတ်နဲ့ အမူအယာတွေကို ပြန် တွေ့လိုက်ရပါတယ်... ကျွန်မဝန်းကျင်က ကျွန်မနဲ့ ဆက်သွယ် ဆက်စပ်နေတဲ့ လူငယ်... ညီမငယ်... မောင်ငယ်တွေကို ဆရာစာတွေ ဖတ်ဖို့ အမြဲမပြတ် တိုက်တွန်းပါတယ်...”

“အဲ့ဒီအတွက်လည်း ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ...”

“ခုတလော လေးငါးခြောက်လလား ရှိပြီ... ပါနေကျ မဂ္ဂဇင်းနဲ့ ဂျာနယ်တွေမှာတောင် ဆရာ့ကို မတွေ့လို့...”

“ကျွန်တော် နယ်ရောက်နေတယ်လေ... အဲ... ဘယ်လို ပြော ရမလဲ... အင်း...”

“ဆရာက ဒီပြင် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ဘာများ လုပ်ပါ သလဲရှင်... စပ်စုတယ် မထင်ပါနဲ့... ဆောင်းပါးစာမူကို ကျွန်မ သိနေလို့ မေးတာပါ...”

“ကျွန်တော် နယ်ထွက်ပြီး ပန်းရန်လုပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဩ... ဩ... ဆရာမိသားစုက...”

“မေမေနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်”

“ဆရာမှာ ချစ်သူ.. ဒါမှမဟုတ်.. အိမ်သူသက်ထား..”

“.....”

“ဆရာ ရှိပါသေးတယ်နော်... ဆရာက အချစ်သမားမို့ မေးမိတာပါ။ ကျွန်မ သိပ်စပ်စရာကျနေပြီလားပဲ..”

တဆက်တည်း ဖုန်းကို လက်အုပ်၍ ပြောနေသော မမသင်း အသံကို ခပ်တိုးတိုး ကြားရသည်။

“ဘယ်သူ... ကိုသံချောင်း၊ ဂျီနသန့်.. ဟုတ်လား.. မရှိဘူး ပြန်သွားပြီ ပြောလိုက်.. ဘာ... ဘောစိပါ ပါတယ် ဟုတ်လား၊ အေး... ခဏစောင့်ခိုင်းထားလိုက်..”

“ဟဲလို..”

သည်ဘက်က ရီစီဗာနှင့် အသံမြင့်စက်ကြောင့် ဟိုဘက်က အသံနှင့် အခြေအနေကို အားလုံးကြားလိုက်၊ မြင်လိုက်ကြရသည်။ သူ အရေးကြီးဆုံးစကားနှင့် ဖြတ်ချရပေမည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရတဲ့ချစ်သူရှိပါတယ် ခင်ဗျာ.. မမြင်ရရင် မနေနိုင်အောင် တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးရတဲ့သူပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ.. အကြီးအကျယ် အထင်လွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို မမြင် ချင်အောင် မုန်းနေတယ်.. ဗျာ.. ဖြေရှင်းပေးမယ့်သူလည်း မရှိ၊

ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းလည်း ကျွန်တော်မသိ၊ ချစ်တတ်တဲ့သူရဲ့ ရင်ထဲ တော်တော်မချီတာပါဗျာ..”

“ဆရာအသံကြားရတာ ကျွန်မပါ ဟတ်ထံထိပါတယ်ရှင်၊ နက်ဖြန် ကျွန်မထပ်ဆက်ပါ့မယ်... ကျွန်မကို ရင်ဖွင့်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကူညီချင်ပါတယ်.. ဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်.. ဆရာလို အချစ် သမားစစ်စစ်မှ.. ဒါပဲနော်..”

“ဂလွပ်..”

“ဟေး.....”

အားလုံး အောင်ပွဲခံအသံနှင့် ဝိုင်းအော်ကြသည်။

မင်းဥက္ကာက ဝမ်းသာအားရ..

“ဟာဟ.. အောင်မြင်တယ် ကိုကိုရေ”

ယမင်းကလည်း လက်ဝါးလေး တီး၍ လှလှပပလေး ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်နေသည်။ ဇင်ဦးမောင်က စက်ခုံက ပြေးထွက်လာပြီး သူနှင့် လက် ဝါးချင်း မှောက်လှန်၍ ရိုက်သည်။ Song Engineer က အသံပြန်..

“ဗျူဟာ နံပါတ်တစ် အောင်မြင်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါသည် ခင်ဗျား..၊ ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း”

“ကိုကိုနဲ့မမ ပြောနေတဲ့စကားတွေက ပျော်စရာကြီးနော်.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

မင်းဥက္ကာက စာဖတ်သူမို့ သီလရင်စာဆိုမယ်ကင်းကို သိနေ သည်။ ယမင်းကလည်း သူ့အားရသော စကားအပိုဒ်ကို ဝင်ပြောသည်။

“မမသင်းက ဆရာ့အသံ ကြားရတာ ကျွန်မပါ ဟတ်ထံထိပါ တယ်ရှင်တဲ့.. သူ့ကို ရင်ဖွင့်ပါ.. ကူညီပါမယ်တဲ့၊ ဆရာလို့ အချစ် သမားစစ်စစ်မှ ဖြစ်ရလေ.. တဲ့..”

“အေးဗျာ.. ကိုကိုထည့်တဲ့ ဒိုင်ယာလော့ဂျ်ကလည်း ဇာတ် ညွှန်းကြိုရေးထားသလိုပဲ..”

အားလုံးပျော်ရွှင်နေကြသော်လည်း သူကတော့ သင်းသူဇာ၏ ဟိုဘက်မှာ ရှိနေမည့် အခြေအနေကိုသာ စိတ်က ရောက်နေ၍ ခပ်တွေ တွေဖြစ်နေသည်။ ညဉ့်ကလည်း ကိုးနာရီကျော်မှ မမသင်း ပြန်ရောက် သည်တဲ့၊ ထမင်းစားလာသည်တဲ့၊ ယမင်းထံမှ သိရ။

ခုလည်း (Site)လုပ်ငန်းခွင် သိမ်းချိန်ကျမှ သူတို့ကုမ္ပဏီ၏ ဖင်တွန်း M.D နှင့် ဟိုဂျီသန်တဲ့ကောင်ကြီး သူ့ချစ်သူ Site ထဲ ဘာသွား လုပ်တာတဲ့တုန်း.. ဝုန်းကနဲ ချစ်သူဘေးနား ရောက်သွားချင်နေ တော့သည်။

မင်းဥက္ကာနှင့်ယမင်းကတော့ သူ့ပါပါ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ

အကောင်းဆုံးတွေ ပွေ့ပိုက် ဆွဲထုတ်လာပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်နေသည်။

“ကိုကို လာလေဗျာ . . . ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ တစ်ပြားမှ မကုန် တဲ့အောင်ပွဲ . . . ဟာ . . . ဟ . . . ဘိုးတော်ရဲ့အကောင်းစားတွေ အကုန်ဟဲ မယ် . . .”

သူ မင်းဥက္ကာကို ပြုံးပြရင်း တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်သေး သည်ပဲ။

ဟိုဂျီသန်တဲ့ကောင်ကြီး ဘာတွေ ဟဲနေမည်လဲ . . . ဟု။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

(နောက် တစ်နေ့ဖြစ်သည်။)

မြန်မာလို မာရ်နတ် . .

အိန္ဒိယလို ရှိုက်သမ် . .

အင်္ဂလိပ်လို စေတန် . . ဟု သညာတွင်သည့်

မကောင်းဆိုးဝါးဘက်၌ အားသန်သော နတ်ဆိုးတစ်ကောင် ဝင်နှောင့်ယှက်ပုံရပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခု၌ ငြမ်းပြိုကျ

သည်တဲ့။ ပန်းရန်ခေါင်းဆောင်နှင့် ပန်းရန်မလေးတစ်ယောက် အတွင်း လူနာအဖြစ် ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်တဲ့။

ဤကိစ္စသည် ထက်ဝေ ခေါ် သြရိဿ၏နှလုံးသားရေးရာနှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိပါဟု စာဖတ်သူတို့ ယူဆကြပါ လိမ့်မည်။ ဟုတ်ကဲ့၊ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေသောကြောင့် စေတန်ကို ဆွဲထည့်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကားကနဲကို ပတ်သက်ပါသည်။

ကုမ္ပဏီ၏ကျော်ကြားသောနာမည်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ထို ငြမ်းပြိုရသည့်အကြောင်းအရင်းကို ဧည့်ခန်းပိတ်၍ တာဝန်ရှိသူများ အရေးပေါ် ဆွေးနွေးကြပါတော့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး သုန်မှုန်နေသည်။ ဆွေဆွေ(P.A)လည်း တုန်နေသည်။ ညနေသုံးနာရီခွဲက စပါသည်။ ဟုတ်ကဲ့ . . . လေးနာရီတွင် ငြင်းခုံရန်ကောင်းနေကြစဉ် ဆွေဆွေနား က ဖုန်းမြည်လာပါသည်။

“ဟဲလို အမိန့်ရှိပါရှင်”

“ခေတ်ရှေ့ပြေး စာအုပ်တိုက်ကပါလားရှင်!”

“ဖုန်းမှားနေပါတယ်ရှင်”

“ဝွပ်!”

ဆွေဆွေ ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။

မကြာခင် တီ . . လတီ . . တီ . . တီ . . ပြန်သည်။

“ခေတ်ရှေ့ပြေးစာအုပ်တိုက်က . .”

“ဖုန်းမှားနေတယ် . .”

“ဝွပ်!! . .”

ဘာမှမကြာခင် ထပ်၍ တီလတီတီတီပြန်သည်။

ဆွေဆွေ အာရုံနောက်လာသည်။

“ထာဝရဗိမာန် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကပါရှင်”

“ခေတ်ရှေ့ပြေး မဟုတ်ဘူးပေါ့ . .”

“ခေတ်ရှေ့ပြေးလည်း မဟုတ်ဘူး . . ခေတ်နောက်ပြေးလည်းမဟုတ်ဘူး”

၁၃၈  နတ်ရွာစိုး

မဟုတ်ဘူး.. ဒီမှာ လူကြီးတွေ အစည်းအဝေး လုပ်နေတယ်”
“ဝှပ်!!!..”

ကဲ.. မာရ်နတ်လား.. . . . ရှိုက်သမ်လား.. . . စေတန်လား၊
ပန်းရန်ဆရာနဲ့ ပန်းရန်သမလေးပေပဲလား.. . . (နှစ်ယောက်သား ငြိမ်း
ပေါ် တစ်ခုခု တက်လုပ်ကြ၍ ပဲလား) မသိ။ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လိုက်
ကြီးဩရိယ၏ နှလုံးသားကိုတော့ ကားကနဲ့ လာထိတော့တာကလား။
ကဲ.. . . မိတ်ဆွေ။ ဩရိယ ကားရခြင်းကို ရှင်းပါပြီလား။



အာန်း(၁၆)

“**ဝ**ယမင်း.. . . နင် မှန်မှန်ပြောစမ်း.. . . ဆရာဩရိယ ဖုန်း
နံပါတ်ကို နင် ဘယ်က ရခဲ့တာလဲ!.. .”

“အသိတစ်ယောက်က ပြောတာ ခေတ်ရှေ့ပြေးစာပေတဲ့၊ အဲဒီ
ဖုန်းနံပါတ်မှာ ညနေပိုင်းဆို ဆရာဩရိယ ရှိတတ်တယ်တဲ့”

“ငါ ပထမနေ့ ဆက်တာ ဆရာဩရိယနဲ့ တွေ့သားပဲ၊ နောက်
နေ့ ဆက်တော့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီဖြစ်နေတယ်ဟဲ့.. .”

ပေါင်ပေါ်က ပြုတ်ကျသွားသော အခွင့်အလမ်းဈာနယ်ကို မမ
သင်း ပြန်ကောက်ကိုင်နေစဉ် လိပ်ပြာမလုံတော့၍ မမသင်းရှေ့က
ယမင်း မသိမသာ ထ,ရင်း.. .

“တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေက အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေတာပဲ၊ ယမင်း သူငယ်ချင်းအိမ်ဆို မရမ်းကုန်း စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းလား၊ ခဏ ခဏ အမေးခံရတယ်. . အဲ့လိုပေါ့. . ဟင်းဟင်း. . မမသင်း ယမင်း ဗိုက်နာလို့. . .”

ယမင်း ရှောင်ပြေးတော့ ကြူကြူပါ ဝါးကနဲ သန်းရင်း ထ၊သည်။ မမသင်းက အခွင့်အလမ်းကျေနပ်ထဲက အလိုရှိသည် ကြော်ငြာကို ဖွင့် ဖတ်သည်။ ထာဝရဗိမာန်ကုမ္ပဏီက အင်ဂျင်နီယာ ခေါ်ခြင်း။ ဟုတ်သား ဒီဖုန်းနံပါတ်က ဒီကုမ္ပဏီဖုန်းနံပါတ် အမှန်ပါလား။ သူမ ဆက်ဖတ် ကြည့်သည်။

လုပ်ငန်းခွင် အတွေ့အကြုံ အနည်းဆုံး သုံးနှစ်ရှိရမည်တဲ့။ သူက ငါးနှစ်နီးနေပြီ။ ဟာ. . . လစာက ကောင်းလှချည့်လား၊ အချိန် အကန့်အသတ် မရှိတဲ့၊ သူမ စဉ်းစားသည်။ လက်ရှိကုမ္ပဏီက လစာက နည်းသည့်အပြင် ဟိုဂျီနသန်ကြီးကို သူမ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးကြည့်၍ပင် မရ။

ပွဲတ ကြမ်းတမ်း အာသာတငမ်းငမ်းကြီး၊ ပြီးတော့ သူ M.D ကလည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး သူမကို တည်ကြက်လုပ်၍ ပိုက်ကွန်နှင့် နှစ်ကောင်ပူးအုပ်ရန် ကြံနေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဂျီနသန် အရင်းအနှီး ရှယ်ယာဝင်လာလျှင် သူ အချို့ကြီး ပွဲနိုင်ကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိနေသော သူ့အထက်အရာရှိက သူမကို အတင်းပင် ဂျီဆီ တွန်းပို့နေသည်။ အဆင်ပြေလျှင် အလုပ်ပြောင်းမည်။ စုံစမ်းကြည့်မည်။ ထာဝရဗိမာန်တဲ့၊ ယာယီအချုပ်ထက်တော့ သာယာနိုင်သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

မင်းဥက္ကာ၊ ဇင်ဦးမောင်နှင့်သူ ညနေလေးနာရီတစ်ခု၊ ငြိမ်း ကိစ္စကြောင့် လွဲချော်သွားပြီးနောက်ပိုင်း၌ လေးနာရီထိုးခါနီးတိုင်း သုံး ရက်ဆက်တိုက် ဖုန်းစောင့်ကြပြန်သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ယမင်းရောက်မလာသဖြင့် ဟို ဘက်က သတင်းကိုလည်း မသိ။ ယမင်းတို့အိမ်၌လည်း ဖုန်းက မတပ်ရ သေး။

တတိယမြောက်လေးနာရီ၌ ဧည့်ခန်းထဲ ရင်တခွန်ခွန်နှင့် ဖုန်း စောင့်နေကြစဉ်. . .

ဆွေဆွေ ဝင်လာသည်။

“မင်းမင်း မမပြန်တော့မယ်၊ မင်းပါပါ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ် တဲ့. . . ဒုဝန်ကြီး ဒင်နာရှိလို့တဲ့. . . နေပါဦး. . . မင်းမင်းတို့ ကိုထက်တို့ ညနေတိုင်း တစ်ခုခု အစီအစဉ်ရှိနေကြသလိုပဲ အစားအသောက်ဆို ဆွေဆွေလည်း ပါးစပ်နဲ့ဗိုက်နဲ့ပါနော်. . .”

“ဟဲ့ဟဲ့. . . အရေးကြီးတဲ့ဖုန်း စောင့်တာ ဆွေဆွေ. . .”

သူက နေရာတကာ ပွင့်လင်းတတ်သူမို့ ဥက္ကဋ္ဌ မသိအောင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခိုးလုပ်မိနေတာကို လိပ်ပြာမလုံချင်သလိုဖြစ်လာ၍ အမှန်အတိုင်းပင် ဥက္ကဋ္ဌပီအေကို အသိပေးလိုက်သည်။

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီကလား ကိုထက်”

“ပိုတိကျအောင် ပြောရရင် တို့ချစ်သူဆီက ဆွေဆွေ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဟုတ်နေမလား မသိဘူး၊ ငြိမ်းပြိုတဲ့နေ့က ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ သူ့ရှယ်ယာဝင်တွေ တာဝန်ခံတွေ တံခါးပိတ် ဆွေးနွေးနေ တုန်း ဖုန်းဝင်လာတယ်။ . . အမျိုးသမီးအသံပါ။ နေပါဦး သူမေးတာ. . အဲ. . ခေတ်ရှေ့ပြေးစာအုပ်တိုက်လားတဲ့. . နှစ်ခါသုံးခါပါ။ ဆွေဆွေက ဖုန်းမှားနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အဲ့. . အဲ့ဒါပဲ. . ကွဲပြန်ပဟ. . လွဲပြန်ပဟ. . ”

၂၁. ၂၁. ၂၁. ၂၁

သူ့၏ဝသီဇီကိုက ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မလုပ်ချင်လျှင် အလျဉ်းမလုပ်၊ လုပ်မိပြီဆိုလျှင်လည်း ‘ငုပ်မိသဲတိုင်၊ တတ်နိုင်ဖျား ရောက်’ အဆုံးထိ ပေါက်အောင် ဇွဲနပ်နှင့် လုပ်လေ့ရှိခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ယခုအလုပ်က သူ့ဘဝတွင် အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်၊ နှလုံး သားရေးရာနှင့် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး၏အရေးအရာဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘယ်ကစ၍ ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိအောင်ဖြစ်နေသည်။ သိပ်မှတ်သား စရာ မကောင်းသော အရပ်စကားနှင့် ပြောရလျှင်. . .

‘ဘဲဥအစရှာမရ’ ဆိုသလိုဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့. . . ဘဲဥ ၏အစ ပျောက်နေသည်။ Speaking Class Level One ကပြီး သွား၍ Level two က မစသေး။ ဘယ်အခင်းကြောင့် ယမင်း ပျောက်နေသည်။ မင်းဥက္ကာလည်း ဒေါင်းတောက်နေတော့သည်။

မင်းဥက္ကာ စောစောစီးစီး လာပင့်၍ သူ မင်းဥက္ကာ၏ ခမ်းနား သောအိမ်ကြီးဆီ ရောက်နေသည်။

“အနည်းဆုံး Online ပေါ် ယမင်းတက်လာဖို့ ကောင်းပါတယ် ကိုကို၊ သူတို့နှစ်အိမ်ကျော်မှာ သူသုံးနေကျ cyber cafe ရှိပါတယ်၊ အခုတော့ gtalk လေးတောင် ဝင်မလာဘူး ကိုကိုရယ်”

“အင်း. . . စေ့တန်တွေ အုပ်လိုက်သင်းလိုက်. . . ငါ့အချစ် ကံကြမ္မာကို ဆင်းကန်နေကြပြီထင်တယ်”

အင်တာနက် File တွေ လျှောက်ဖွင့်ရင်း မင်းဥက္ကာက သတင်း အချက်အလက်တွေ စုဆောင်းနေသည်။

“ကိုကိုကို မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အကြံဉာဏ်တစ်ခု website က တောင်းထားတာ ရှိတယ် ကိုကို. . . အဲဒါ ကိုကိုကို ပြချင် လို့ အိမ်ကို ခေါ်လာတာ”

“ဟ. . . ဘာများပါလိမ့်. . . ”

“ဩရိသာရဲ့ အမာခံပရိသတ်ပေါ့ဗျာ၊ Fan လိုအသင်းကလေး ကျွန်တော် Website တင်ထားတယ်၊ ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ ကိုကို ဆောင်းပါးတွေအားလုံး တင်ထားတယ်၊ ဖတ်မိသူတွေရဲ့ထင်မြင်ယူဆ ချက်တွေ၊ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်တွေ ဟောဒီမှာ File နဲ့ကို ကျွန်တော် သိမ်းထားတယ်”

မင်းဥက္ကာကို သူ တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒီကလေး သူနဲ့ ပတ်သက်၍ တကယ့်ကို တခုတ်တရ လုပ်ထား ပါလားဟု ပို၍ ချစ်ခင်လေးစားသွားသည်။

“မင်းမင်း... ငါ အဲလောက်ထင်မထားဘူးကွာ၊ မင်း တော် တော်လုပ်ထားတာပဲ”

“ပါပါကြီး အိုင်ဒီယာ စ၊ပေးတာ ကိုကို၊ ကိုကိုဘိုးတော်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ ခုဆို ဩရိဿရဲ့အမာခံအသင်းဝင် (၁၉၃၆)ယောက် ရှိတယ်၊ ဩရိဿ ဆောင်းပါးဖတ်သူ (၈၉၅၆)ယောက် ရှိတယ်”

အင်မတန် တိကျသပ်ရပ်စွာ အလုပ်လုပ်ထားသော မင်းဥက္ကာ လေးကို ကြည့်၍ သည်လိုကလေးမျိုးတွေ အများကြီး ရှိစေချင်လာ သည်။ သူ ကြည်နူးရင်း တွေးမိပြန်သည်။

(ဩော်... ကိုယ်ပိုင်ဒေါက်ကွန်းမှ မရှိကြတာ)

“ကျွန်တော် အမာခံရော ဆောင်းပါးဖတ်သူတွေထဲကရော ဝေဖန်အကြံပေးစာတွေ အသေးစိတ် ဖတ်ကြည့်တယ်၊ အကောင်းဆုံး ဝေဖန်အကြံပေးနိုင်တဲ့သူ (၁၀)ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကနေ ရွေးချယ်တယ်... လူရင်းတွေ ဖြစ်အောင် ဆက်သွယ်တယ်၊ ပြောမနာ ဆိုမနာ ဖြစ်လာမှ ဩရိဿ ခေါ် ကိုထက်ဝေရဲ့ အချစ်နဲ့ နှလုံးသား ပြဿနာကို အရှိအတိုင်း ချပြလိုက်တယ်...”

“ဟာ... မင်းမင်း... မင်းကွာ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ!...”

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မမသင်းရဲ့နာမည်နဲ့ အလုပ် အကိုင်ကိုတော့ အတိအကျ မထည့်ပါဘူး ကိုကိုရာ”

“ဟုတ်ပါပြီ... မင်းရည်ရွယ်ချက်က...”

“ဟား... ဟား... မြားနတ်မောင်ကို ကယ်တင်ခြင်းပေါ့၊ ကြို ပြောဖို့ ကျွန်တော်မေ့သွားတယ်၊ အခု ကိုကိုကို ကယ်တင်မယ့် အကြံ ပေး(၁၀)ယောက်စလုံးဟာ ကိုကိုမြားချက်တွေနဲ့ အကောင်းဆုံး၊

အပျော်ရွှင်ဆုံးချစ်သူတွေဖြစ်လာကြတဲ့ စုံတွဲငါးတွဲပဲ ကိုကို”

“ဟင်...”

သူ ဒါပဲ မြည်နိုင်ပါတော့သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... အမှန်က စုံတွဲခုနစ်တွဲ ကိုကို၊ ပဲပဲ+ဇင်မာဝေနဲ့ မင်းဥက္ကာ+ယမင်းလည်း အပါအဝင်ပေါ့...”

“ငါ... ငါနည်းနည်းတောင် ရှက်တက်တက်ဖြစ်လာတယ်ကွာ၊ ကျော်ကြားတဲ့ရေကူးချန်ပီယံနဲ့ အသက်ကယ်သမားကိုယ်တိုင် ဝူးဝူး ဝါးဝါးနဲ့ ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦးလို့ ကုန်းအော်ပြီး ရေနစ်နေတဲ့ အဖြစ်...”

“တစ်ယောက်တည်းက အများကို ကယ်ထားတာပဲဗျာ၊ အများ က ဒီတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ မကယ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုပဲ ရေးခဲ့တာလေ၊ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ... ဘာတဲ့... စစ်ကြည်သော အချစ်တရား အိမ် ရွှေတံခါးက ဝင်လာလျှင်... နောက်ကျသော အရှက်တရား အနောက် တံခါးမှ ထွက်သွား၏ပေါ့ ကိုကိုရ”

“သူ... သူတို့က... ဘာ... ဘာပြောကြလဲဟင် ကျေးဇူးရှင်”

“အမာခံ အကြံပေးအဖွဲ့ဝင် စုံတွဲခုနစ်တွဲမှာ တစ်တွဲက ပြော တယ်၊ လူအား၊ ငွေအား၊ ဉာဏ်အား အကုန်သုံးပြီး သူတို့ သံခင်းတမန် ခင်းနဲ့ ဝင်ပေးမယ်တဲ့၊ ဝင်ဖို့လမ်းကြောင်းလည်း ရှိနေတယ်တဲ့”

“ဘယ်... ဘယ်အတွဲလဲ... မင်းမင်း”

“အဲ့ဒါ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်မှ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲမှာ ခင်းကျင်းပြမယ်လေ”

“ပြောပါဦးကွ... ကျန်တဲ့အတွဲခြောက်တွဲက ဘာအကြံဉာဏ် တွေ ထွက်လာကြသလဲ”

“အဲ့ဒါကိုပဲ အဓိက ကိုကိုကို ပြောချင်လို့ ဒီနေ့ လာပင့်တာ၊ ကျန်တဲ့ အမာခံခြောက်တွဲက ပေးတဲ့အကြံကို အကြံကွဲနေတဲ့ သံတမန် အတွဲကိုပါ အသိပေးလိုက်တယ်... သူတို့ပါ... ဟာ... ဟုတ်တယ်”

၀၄၆  နတ်ရွာစိုး

အဲဒီအကြံက ပိုထိရောက်တယ်လို့ တစ်သံတည်း ထွက်လာတယ် ကိုကို
ရေ... ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ပြောရရင် အခုပေးမယ့်အကြံဟာ တစ်ရာ ရာခိုင်
နှုန်း ရာနှုန်းပြည့် အကြံဉာဏ်ပဲ..”

“ငါ ရင်တောင် ခုန်လာတယ် မင်းမင်းရာ၊ ပြောပါဦး... ဘာ
အကြံလဲ!..”

မင်းမင်းက အင်တာနက် စကရင်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်
လာအောင် ခဏလျှောက်နှိပ်နေသည်။ ပြီးမှ...။

“အားလုံး တညီတညွတ်ထဲ လက်မှတ်ပါ ထိုးပြီး ပေးတဲ့အကြံ
ဉာဏ် ကိုကို၊ ကိုကို မနာခံလို့ မရဘူး၊ ဟောဒီမှာ လာဖတ်ကြည့်..”

သူ့ရင် တဒုန်းဒုန်း တဒိတ်ဒိတ်ကို ကြိတ်မှိတ်အောင်အည်း၍
သူ့အမြင်အာရုံကို ဖန်သားပြင်ပေါ် ရှိခနဲ ပစ်တင်လိုက်သောအခါ..

“ဟာ.. ဟုတ်ပေသားပဲ ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံကွာ... အဲဒါ
ကို ငါလုပ်ရမှာပါလား!”

ရေနက်ထဲ စုန်းစုန်းမြုပ်ခါနီးမှ ရေကူးချန်ပီယံကြီး အခြေခံ
ကိုယ်ဖော့နည်းကို သတိရသွားပြီး ဝူးဝါးမှ ဘွားကနဲ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်
ပြန်တက်လာသည့်ပမာ။

ဟာ... ဒီအရေးအသားနဲ့ ဒီဥပမာလည်း သိပ်မထိမိသေးပါ
ဘူး...။

မြားစိုး  ၀၄၇

အသုံး(၁)

မြ... ပြအငွေ့အသက်နှင့် လပေါင်းများစွာ ကင်းကွာနေခဲ့၍
လားမသိ။ သည်မနက်...။

အိမ်မှ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ရ
သည်ကပင် ကြည်ကြည်မွေ့မွေ့ ချမ်းမြေ့လုံခြုံနေသလို ခံစားရသည်။
လမ်းကပင် နင်းလို့ကောင်းနေသည်။

“ဟေး... ကိုထက် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ!”

“ဟေး... ကိုဆန်နီ ညက ပြန်ရောက်တယ်၊ နယ်လက်
ဆောင် ပါတယ် စောသေးလို့ လာမပေးတာ၊ လာလေ... ဒေါင်ထိုင်
မလို့”

“လိုက်ခဲ့မယ်..ဟဲ့..ဟဲ့.. အိမ်မှုကိစ္စ နိုင်သမျှ မိန်းမကူညီပါ တဲ့၊ အဝတ်နည်းနည်းလျှော်လိုက်ဦးမယ်..”

ပြောရင်း ဆပ်ပြာလေးထဲက ဘရာဇီယာ ဆွဲမပြသည့်။

“အဲဒါတွေကြောင့် သားစိတ်မယားစိတ် ကုန်တာဗျို့.. ဒေါင် ကို ဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့နော်..”

“အိုကေ...”

.....

.....

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားမှာလည်း ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တွေ ရှိတယ်ကွ၊ ကိုယ့်ချစ်သူဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်က ဦးစားပေးရတယ်၊ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို အထင်သေးမယ့် အပြုအမူ အပြောအဆို အပြုအမူနဲ့ ချဉ်းကပ်မှုကို ရှောင်ရမယ်..”

ဒါကို တန်ဖိုးထားကြောင်းလည်း သူသိအောင် ပြသင့်တယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ အစ်ကိုရေးပေးတဲ့စာထဲမှာ လည်း အဲဒါတွေ ပါတာပဲ.. သူလည်း သဘောကျသွားပုံရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ် အစ်ကိုရာ...”

.....

.....

သိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူကို လူပျိုရိုင်းအတွေးထဲတောင် မထည့်ဘူး အစ်ကို.. ကိတ်ဝင်းစလက်တို့ အင်ဂျင်နီယာ.....

ဟု ပြောဖူးသော ပဲပဲ ခေါ် ကျော်မင်းထိုက်၏.. ရင်ထဲ.. အသည်းထဲ.....

..... ချစ်စဖွယ် အတွဲလေးတစ်တွဲ..

လှမြင့်ဦးလိုကောင်မျိုးကျတော့ အမုန်းခံ၍ တားကိုတားရ သည်။

ဂိုးရှေ့ရောက်လာသမျှ..... ရှုမည်ဆိုသော

ကောင်၊

“ဟေ့ကောင် လှမြင့်ဦး၊ ငွေဝိတ်နဲ့တော့ သွားမလုပ်ပါနဲ့ကွာ သူ့အမေကို လုပ်ကျွေးနေတာ၊ ရိုးရိုး သားသားလေး.....

လူချောလူရိုး မျိုးလေးလို ကလေးမျိုးကျတော့ အလွန်တရာ ဂရုစိုက်ရသည်။ သူ့ဆိုင်တွင် T.V Game လာကစားတတ်သော ‘မကော်’ က.....

.....

မင်းကို ဇွဲကနဲ ဆွဲစိသွားလိမ့်မယ်.. မင်းဘက်ကနေ ဘာမှ မကြူးမိအောင်နေ.....

မျိုးလေးလို အဖြူထည်လေးကျတော့ အမည်းသား မစားဖူးသူ မစားဖြစ်အောင် တားသင့်တားရသည်။

.....

.....

“ဟာ... ကိုဆန်နီ လာ... အိမ်မှုကိစ္စတွေ ပြီးပလား..”

.....

.....

“ဒီမယ် ထက်ဝေ၊ ဩရိဿကလောင်နဲ့ မင်းက လူငယ် လိင် စိတ်နဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ရေးတယ်၊ လူငယ်တွေကို ပညာပေး တယ်.....

..... မင်းကြောင့် ဒီနွားလေးလည်း

သေချာတယ်၊ နွားမလေးတစ်ကောင် ရတော့မယ်.. ငါကြည့်ကြည့် နေတယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကျတော့ နွားမတစ်ကောင် မပြောနဲ့၊ နွားနို့ စစ်စစ်တောင် သောက်ဖူးရဲ့လား.....

..... ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ် ညှပ်ဖို့ကျတော့

.....

၁၅၀ နတ်ရွာစိုး

ဟဲ...ဟဲ...

သူ ရယ်ကျဲကျဲ ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်နေလိုက်သည်။ ဆံပင်စုတ်ဖွားကြား
က ကျွမ်းကျင်ဆတ္တာသည်အပြုံးမျိုးဟု တင်စားသော် ရ၏။



၁၅၁ ခြားခြား

အခန်း(၂)

အခန်း(၃)

အခန်း(...)

အခန်း(...)

အခန်း(၉)

“ကိုသံချောင်း..”

“ခင်ဗျာ... မမလေး အမိန့်ရှိပါ”

“ဟိုလူ့အကြောင်း ရှင်ဘာတွေသိထားပြီလဲ..”

.....

“ကျွန်... ကျွန်တော်က အဲဒီမတိုင်ခင်ညက ကားပေါ်က
ဘိလပ်မြေအမှုန်တွေနဲ့ ဘိလပ်မြေအိတ်ခွံငါးလုံး ရောင်းပြီး.....

.....

.....

ဥပဓိရုပ်ကတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်နော၊ သမားရုပ် ပေါက်တယ် မမလေး..”

“ဟမလေးဟဲ့... ရှင်ကြည်ညိုရင် ခွေးခြေပေါ်က ဆင်းပြီး ကုန်းကန်တော့လိုက်..”

.....

.....

ကောင်မလေး.. ဟိတ်.. ပြန်မလုပ်နဲ့.. ပြန်မလုပ်နဲ့၊ နင့် ဆံပင်ကို လုံးဝပြန်သပ်မပြလိုက်နဲ့.. အဲတော့.. သေလိုက်ဟ ခွေးမ လေးရ..

.....

.....

နေပါဦး... နင့်မျက်နှာက စပ်ဖြူဖြူနဲ့ ဘာလဲ၊ ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ လှေလူးကို အိမ်သာထဲ တွေ့ခဲ့လို့လား၊ တကတည်း... မပြောလိုက် ချင်ဘူး...

“ဝူး... ”



အသန်း(၁၀)

အသန်း(၁၁)

အသန်း(...)

အသန်း(...)

အသန်း(၁၅)

“ဟိုလို အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ..”

“ခေတ်ရှေ့ပြေးစာအုပ်တိုက်က ဆောင်းပါးရှင် ဩရိဿနဲ့ စကားပြောခွင့်ပြုပါရှင်..”

.....

.....

“သီတဂူကျောင်းတိုက် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ... အိမ်... ဒါပေမယ့် အခု စကားပြန်ပြောနေတာ

၁၅၄  နတ်ရွာစိုး

ဆောင်းပါးရှင်ဆိုတာ ဆောင်းပါးဖတ်သူရဲ့အရေးတယူ တုန့်
ပြန်မှုဟာ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်တဲ့ပီတိပါခင်ဗျာ.

.

ပါချီပါချက် ကျွန်တော့်ဆီကို အံ့သလို မိတ်ဖွဲ့လာသူ မရှိသ
လောက် ရှားပါတယ်. . . ရှိကိုမရှိတာပါဗျာ.

.

.

“ကျွန်တော့်မှာ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ ရှိပါတယ်
ခင်ဗျာ. အကြီးအကျယ် အထင်လွဲပြီး ကျွန်တော့်
ကို မမြင်ချင်အောင် မုန်းနေတယ်ဗျာ. . . ပြေရှင်းပေးမယ့်သူလည်း
မရှိ. . . ပြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းလည်း ကျွန်တော်မသိ. . .

.

ကျွန်မကူညီချင်ပါတယ်၊ ဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်. . . ဆရာလို
အချစ်သမားစစ်စစ်မှ.



ပြာဠာ  ၁၅၅

အခန်း(၁၆)

၂၈

. . . ဒီအရေးအသားနဲ့ ဒီဥပမာလည်း သိပ်မထိမိသေး
ပါဘူး။



ရန်သူကယ်ဖု(၆)

(Recycle Food)

ဘာရယ်မှတ်ဘူး
လက်ဦးဆရာရဲ့
စကားသံကို
ပြန်ပြန်ကြားနေမိ။

ကြီးပွားပြီး အသက်ရှည်မယ့်ကောင်နဲ့
-ပြီးစားပြီး နားရွက်ပေမယ့်ကောင်ဟာ
ရတည်းက သိသာတယ်တဲ့။

ဟုတ်တဲ့ ဆရာ
တပည့်လေ...အခု။ ။



အသန်း(၁၇)

၂ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ရှယ်ယာဝင်လူကြီးသုံးယောက်နှင့် အင်ဂျင်နီယာ
ချုပ်၊ အားလုံးငါးယောက်လုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေကြသည်။
သူတို့ရှေ့မှောက်ရှိ လျှို့ဝှက်အမှတ်ပေးစာရွက်များကို ပြန်လည်စိစစ်နေ
ကြသည်။ ခေါင်းငုံ့နေကြသည်။

သူမ လူကြီးတစ်ဦးချင်းအား အကဲခတ်ခွင့် ရသခိုက်လေး
လိုက်ကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်သေးသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ချောင်းခပ်
တိုးတိုးဟန့်၍ အသံရှင်းလိုက်ပြီး...

“အဟမ်း...”

“ကျန်တဲ့လူကြီးမင်းတွေတော့ မသိဘူးကွယ့်၊ ဦးတစ်ဦးတည်းရဲ့

ဆန္ဒအရတော့... ကလေးမရဲ့လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ၊ လုပ်ငန်းအပေါ်
ထားတဲ့သဘောထားနဲ့ ထားရှိအပ်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာ မာန်မာနကို
သဘောကျပါတယ်...။

ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းအရ ငါးမဲမှာ သုံးမဲရမှ ဦးတို့ကုမ္ပဏီ
မိသားစုဝင် ဝန်ထမ်းဖြစ်လာမှာပါ...။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မေးခွန်းနှစ်ခု
မေးချင်ပါတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ Personal နဲ့ ပတ်သက်နေလို့
မဖြေချင်ရင်လည်း ရပါတယ်...။ အမှတ်မလျှော့ပါဘူး...။”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... မေးပါ”

“လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ချင်ရတာ
လဲ... မဖြေချင်ရင် ရတယ်နော်”

“ဖြေပါမယ်... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်နိုင်
မှုကို ဖိအားအပေးခံရလို့ပါရှင်”

“ကောင်းပါပြီ... နောက်မေးခွန်းက ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘာဖြစ်လို့
အလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ!”

“ရိုးသားကြိုးစားရင် တိုးတက်လာမယ်လို့ သေသေချာချာ
ယုံကြည်လို့ပါ”

အင်ဂျင်နီယာချုပ်က လက်ခုပ်စ၊တီးသည်။ ကျန်လူကြီးများနှင့်
ဥက္ကဋ္ဌပါ လိုက်တီးကြသည်။

“အင်မတန် ပြည့်စုံတဲ့အဖြေပဲ... ကဲ... ဆယ်မိနစ်လောက်
အပြင်မှာ ခဏအနားယူပါ။ ဆွေဆွေ... ဧည့်သည်ကို လာခေါ်ပြီး
ခဏဧည့်ခံထားလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... ”

ဆွေဆွေက တံခါးဖွင့်၍ သူမကို ဦးညွှတ်ပြီးပြသည်။ သူမ
စားပွဲရှေ့က ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရန် ဆွေဆွေက လက်ညှန်ရင်း အအေး
တစ်ခွက် သွားယူလာသည်။ သောက်ပါ ပြောပြီး ဆွေဆွေ ထွက်သွား
သည်။

အအေးဝင်သွားမှ အနည်းငယ် တုန်ယင်ချင်နေသော သင်း
သူဇာ၏စိတ်တို့ ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

ဆွေဆွေ သော့ချထားသော တံခါးတစ်ချပ်ကို ခပ်ဖွဖွ ခေါက်
သည်။ တံခါးပွင့်လာသည်။ ထိုအခန်းလေးထဲမှာ အခုန အင်တာဗျူးနေ
ပုံကို ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ကြည့်နေသောအုပ်စု ရှိနေသည်။ မှန်
အကြည်မှ ဒိုးယိုပေါက် သူတို့က မြင်ရသော်လည်း အင်တာဗျူးအခန်းမှ
လှမ်းကြည့်လျှင် ပြဒါးသုတ်ထားသော ကြည့်မှန်တစ်ချပ်သာဖြစ်နေ
သည်။ (ဟုတ်ကဲ့... ဖောရိန်းဆန်သည်)

“အအေးသောက်နေတယ်... သူမြင်လို့မဖြစ်ဘူး၊ လာကြ၊
ဒီဘက်အပေါက်ကနေ အသံမကြားအောင်သွား၊ ဥက္ကဋ္ဌနည်းခန်းဘေး
က ဒီအခန်းကို အဲဒီစင်္ကြန်ဆုံးရင် တိုက်ရိုက်ရောက်တယ်။ မှန်နား
သိပ်မကပ်နဲ့၊ ကြည့်မှန်ပေမယ့် အထဲကနေ ပြန်ကြည့်ရင် အရိပ်
နည်းနည်းထင်တတ်တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး သူ့ကို တစ်ယောက်ချင်း ခေါ်
တွေ့လိမ့်မယ်... ရွေးမရွေး အဲဒီမှာ ကြေညာလိမ့်မယ်... ကဲ...
လစ်ကြ... ခြေသံ... ခြေသံ...”

သူတို့အုပ်စု ပျော်ရွှင်စွာ ခြေဖွင့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်
ပြောင်စပ်လျှောက်နေပုံကို ဆွေဆွေ နောက်က လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်ချင်
ပက်ကျိ ကလိကလိဖြစ်ရသည်။ ဟိဟိ. . ပျော်စရာကြီး။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“ဪဆွေ. . . ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခန်းထဲ ပို့ပေးပါ”

အင်တာကွန်းမှ အသံကြောင့် သူမ ဒိတ်ကနဲဖြစ်ပြီး လက်ကျန်
အအေးကို မော့ချသည်။

“ဂျလတ်. . . ကျီ. . .”

“လာ. . . သမီး. . . ထိုင်. . .”

အိနေသောကုလားထိုင်တွင် တင်ပါးအိအိကို အိကနဲ ထိုင်ချ
လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ကပင် အိကနဲ လိုက်အော်သည်။ (ထင်သည်)

“မိသားစုဆန်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မေးခွန်း
လေးတွေပဲ မေးကြပြောကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်. . .”

“အကြိုက်ဆုံးအစားအစာ. . .”

“မျှစ်ချင်နဲ့ဝက်သားပါရှင်. . . ပြီးတော့ ငပိရည် မပါရင် ထမင်း

မစားတတ်ပါဘူး. . .”

“ဪ. . . ကြက်ဥ၊ ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲနဲ့ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို
ဒါကြောင့် မကြိုက်တာ နေမယ်၊ ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်. . .”

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ပြောဆိုနေပုံက မိသားစုဆန်သည့်အပြင် သူ့မှာ
ရှိနေနိုင်သည့် အရှိန်အဝါကို တမင်လျှော့ချလိုက်သော ရင်းနှီးမှုဖြစ်
သည်။ ထို့ပြင် သူမ၏ကျိနသန်အရေးအခင်းကို စကားဦးသန်းခြင်း
လည်းဖြစ်နေပြန်သည်လေ။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖိအားကြောင့် ထွက်လာတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်. . .”

“ကဲ. . . အဲသလို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖိအားတစ်ခုခု ဒီမှာ
လည်း ရှိမနေဘူးလို့ ဦး အာမမခံနိုင်ဘူးနော်. . .”

သူမ မှန်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ သူမကတော့ စကားလုံး
ရှာရင်း ဘာရယ်မဟုတ် ကြည့်ခြင်းဖြစ်မည်။ ဟိုဘက်ကအုပ်စု ဂလုကနဲ
တံတွေးပြိုင်တူနီးပါး မြို့လိုက်မိကြသည်။

သူတို့ကို ဒိုးယိုပေါက် ဒဲ့ကြီး လှမ်းကြည့်သည်ကိုးလေ။

သူမ ဘယ်လိုများ ပြန်ဖြေမလဲ။ သူတို့တစ်အုပ်စုလုံး သဲသဲမဲမဲ
သိချင်နေကြသည်။

“ဖိအားဆိုတာက Compression ပါရှင်၊ ခံနိုင်ဝန်အား Anti-
loading power ကောင်းနေရင် ကျိုးကြွေမသွားနိုင်ပါဘူး”

“လျော်ကန်တဲ့အဖြေပါပဲ. . . နောက်တစ်ခု. . . သမီး ကိုယ်ပိုင်
အားလပ်ချိန်တွေကို ဘယ်လိုအပန်းဖြေသလဲ. . .”

“စာဖတ်ပါတယ်ရှင်. . .”

“မြန်မာပြည်မှာ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်က”

“ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ သူလိုလူနဲ့ ရှင်ဇနကာဘိဝံသနဲ့
ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ”

“မြန်မာပြည်မှာ အကြိုက်ဆုံးစာရေးဆရာတွေက”

“အနန္တသူရိယ၊ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ရန်ကုန်ဘဆွေ၊ ကြည်အေး၊ နိုင်ဝင်းဆွေ၊ သစ္စာနီ၊ ထွန်းဝေမြင့်နဲ့ သြရိဿ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီး သဘောကျစွာ ပြီးသည်။ အပြီးသည် အသံထွက်၍ နည်းနည်းပါးစပ်ပိုကားလာသောအခါ အရယ်ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဆွဲထဲက တစ်စုံတစ်ရာ နှိုက်သည်။ စားပွဲပေါ် တင်သည်။

“သြရိဿကို ဦးလည်း ဖတ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်... သူ့စေတနာပါတဲ့ ဆောင်းပါးတွေ သိပ်ကောင်းတယ်... သူ့ဆောင်းပါးတွေထဲမှာ ဝင်းကနဲ လက်ကနဲ ပေါ်လွင်နေတဲ့ ရသလက်ကို ဦး အရင်ကတည်းက မြင်ခဲ့တယ်...”

ဟောဒီမှာ... သူ့နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ ရသဝတ္ထု၊ ဖတ်ကြည့်ပါ။ သိပ်အရေးကြီး ပို့ပါ။ စောစောက ဦးပြောခဲ့တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖိအားတစ်ခုခု ဒီကုမ္ပဏီမှာလည်း ရှိနေနိုင်တယ်ဆိုတာ သမီးကို သမီးအရင်းလို စေတနာနဲ့ ကြုံပြောတာပါ။ ဟောဒီစာအုပ်ထဲက ဒုတိယဇာတ်ကောင် မင်းဥက္ကာဆိုတာ ဦးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားချစ်လိမ္မာလေးပါ။

ဒါပဲ ပြောချင်တယ်ကွယ်... သမီးကို ခန့်ပြီးပါပြီ၊ သမီးဟာ ဒီကုမ္ပဏီကို မိသားစုလို သဘောထားပြီး ဝင်လာချင်တယ်ဆိုရင် မင်းဥက္ကာဟာ မင်းရဲ့မောင်လေးဖြစ်လာမှာပဲ... သားလေးလည်း အစ်မငတ်နေပါတယ်...

ကဲ... စာအုပ်ဖတ်ပြီး ဇာတ်ရည်လည်မှ သမီး ဒီမိသားစုကုမ္ပဏီကို ဝင်သင့်မဝင်သင့် ဆုံးဖြတ်ပါ။ အားလုံးက သမီးကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုနေကြလိမ့်မယ်... ကဲ... သမီး စဉ်းစားဖို့ သွားနိုင်ပါပြီ...”

သူမ ခပ်လေးလေး ထရပ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး”

ဆလင်းဘက်ကို သပ်ရပ်စွာ လွယ်၍ သူမ တံခါးဆီ တစ်လှမ်းချင်း သွားနေသည်။

“သမီး... ခဏ၊ ပြောစရာတစ်ခု ကျန်ခဲ့လို့...”

သူမ ဥက္ကဋ္ဌကို ကျောပေးလျက်ကပင် ရပ်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“သားမှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကိုကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သား သိပ်ချစ်တဲ့ သူ့ကိုကိုနာမည်က...”

ချာခနဲ သင်းသူဇာ ဥက္ကဋ္ဌဘက် လှည့်လိုက်၍ ဥက္ကဋ္ဌကြီး စကားစအပြတ်၌ သူမပါးစပ်က ဆက်ထွက်လာသည်။

“သူ့ကိုကိုနာမည်က သြရိဿ ခေါ် ကိုထက်ဝေ မဟုတ်လား ဦး...”

သူမ ပြုံး၍ ဥက္ကဋ္ဌထံ ပြန်လျှောက်လာသည်။ လျှောက်ရင်း ဆလင်းဘက်ချိတ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ သြရိဿစာအုပ်ကို တင်ပေးလိုက်ရင်း...

“ကျွန်မ ဖတ်ပြီးပါပြီရှင်... အခန်း(၁၆)မှာတင် သမီး ကောင်းကောင်းဇာတ်ရည်လည်ပါတယ်... သမီးကိုသာ မိသားစုဝင်အဖြစ်”

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း...”

ဟေးခနဲ အော်၍ ပြေးဝင်လာသော မင်းဥက္ကာနှင့် ယမင်း။ နောက်က စောဂျေဟူး+နော်စေးလာခက် ၊ ပဲပဲ+ဇင်မာဝေ ၊ ဇင်ဦးမောင်နှင့် နွေးဒါလီ ၊ ကျန်ဒွိယံ... ဒွိယံများ။

မမသင်းသူဇာဘေး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ နေကြသည်။ ဆူညံပွက်လောရိုက်အောင် ပျော်ရွှင်နေသော ချစ်သူစုံတွဲလေးတွေကို ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခဏငေးကြည့်ရင်း ပြန်လည်နုပျိုသွားသလို ပြုံးနေသည်။ သူ့ပစ္စည်းတွေ ယူ၍ ဆင်းလာသောအခါ အားလုံး ခဏအပျော်စရာ၍

ငြိမ်သက်လိုက်ကြ၏။

“သမီးကို တာဝန်အတိအကျ သတ်မှတ်ပေးမယ့် လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာချုပ်နဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦး သမီး၊ Duty Report တင်သွား၊ လုပ်ငန်းက အရေးကြီးတယ်၊ ဆွေဆွေ... မင်းမမကို A.C.E ဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ကဲ... သားတို့သမီးတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြ၊ ဘာ သွားမယ်”

“မောင်လေးတို့ ညီမလေးတို့ ခဏလေးစောင့်၊ မမ ပြန်လာမယ်”

ဆွေဆွေ ခပ်ပြီးပြီး ခေါ်လာရာ အခန်းဆီ သင်း လိုက်ခဲ့သည်။ အခန်းဝအရောက်၌ ဆွေဆွေက...

“ဒီအရာရှိက ဒီကုမ္ပဏီကို မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဝင်တာ မမသင်း၊ ဆက်ဆံရေး မကောင်းဘူး၊ စရိုက်ကြမ်းနဲ့ အရမ်းမောက်မာတာ၊ သိပ်ငေါက်တာ၊ သတိထား ဆက်ဆံနိုင်ဖို့ ပြောတာပါ...”

“ကျေးဇူးပဲ ဆွေဆွေ”

သူမ အသက်ဝအောင် ရှူရင်း တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်သည်။ (ဆွေဆွေ သူမနောက်က မသိမသာ ရပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ခြေဖျားထောက်၍ တံခါးပေါက်နား ပြန်လှည့်လာသည်ကို မသိလိုက်တော့) ဖွင့်၍ပွင့်ပွင့်ချင်း သူမနှင့် သုံးလေးလှမ်းအကွာ၌ စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်၊ ရှူးအနက်၊ နက်ကတိုင်အနက်၊ ဖြူဖွေးနေသော အင်္ကျီအဖြူနှင့် သူမရှေ့၌ လက်ပိုက်၍ ရှုတည်တည်၊ မင်သေသေ ရပ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်၊ မျက်နှာကို သေသေချာချာအကြည့်၌...

“ဟင်...”

သူမ တုန်၍ တွန့်သွား၏။

“ဒီအခန်းထဲမှာ သရဲခြောက်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆေတစ်ကောင်ရှိတယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က နောက်သလား၊ ဘယ်သူလဲ ပြော!...”

“ဘယ်သူမှ မနောက်ဘူး”

“ဒါဆို လူတစ်ယောက်လုံး ရပ်နေတာကို အဓိက ဘာလို့ တုန်ပြီး တွန့်သွားရတာလဲ!”

“သရဲဆို မကြောက်ပါဘူး၊ ခုဟာက သဘက်ဖြစ်နေလို့”

“ခင်ဗျားလေးရဲ့အထက်အရာရှိဆိုတာ သတိရပါ၊ ရိုခိုသေသေ ဆက်ဆံပါ”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဘယ်လိုဆက်ဆံရမလဲ!”

“အထက်အရာရှိစကားနဲ့ အမိန့်ကို တသွေမတိမ်း နာခံမှ ဝန်ထမ်းကောင်းဖြစ်လာမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ဒါဆို နောက်လှည့်”

“ရှန်...”

“နောက်လှည့်ဆိုလှည့်”

သူ့အသံက မာလာ၍ သူမ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ဖနောင့်ပွတ်၍ ဇော်ခနဲ နောက်လှည့်လိုက်သည်။ ဆက်မာပြန်သည်။

“ညာဘက်လက် ရှေ့ထုတ်...”

“ထုတ်ပြီး...”

“တံခါးပိတ်...”

“ဂျိတ်!...”

“ကဲ... သင်းရယ်... ဒီဘက်ပြန်လှည့်ပါတော့...”

တံခါးမပိတ်ခင်နှင့် ပိတ်ပြီး သူ့အသံက ဆေးမစားမီနှင့် ဆေးစားပြီးလို ကွာခြားလွန်းနေသဖြင့် သူမ ခြေမလှည့်ခင် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ထင်မှတ်မထားသောမြင်ကွင်း... အွန်...။

ကြမ်းခင်းပေါ် ဘယ်ဒူးထောက်၊ ညာဒူး(၄၅)ဒီဂရီ ကွေး၍ လက်နှစ်ဖက် ကားရင်း ခေါင်းက ကျိုးကျမတတ် ကိုင်းကျနေသော မြင်ကွင်း... လက်ဝါးက ဖြန့်ထားသေး... ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ။

ကြိုက်သလို စီရင်ပါတော့ဟု အဓိပ္ပါယ် တန်းပေါ်နေသော အိုင်တင်။

“အို... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

“အမှန်တိုင်း ပြောမယ်နော်... လာတော့မလား လာတော့မလားနဲ့ ကြာပြီ စောင့်နေတာ၊ တံခါးဝနားနားကပ်နေတုန်း ဆွေဆွေက မောက်မာတယ် စရိုက်ကြမ်းတယ်၊ အငေါက်သန်တယ်လို့ ပြောသံကြားလို့၊ ပြီးတော့ ဆွေဆွေ ကပ်ချောင်းနေမှန်းလည်း သိလို့ တမင်ခပ်တည်တည် ငေါက်နေတာ”

ခေါင်းကြီး ကိုင်းလျက်သား လက်ဝါးဖြန့်လျက်သားကပင် ပြောနေခြင်းမို့ သင်းသူဇာ ရယ်ချင်သည်ကို မနည်းအောင့်နေရသည်။

“တံခါးပိတ်ခိုင်းတာလည်း ဆွေဆွေမမြင်အောင်ပေါ့၊ ကဲ... ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ ခုလိုကျတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲကအရှိအတိုင်း အရိုးစင်းဆုံး ဆက်ဆံတာလေ...”

“ဟင်း... ဟင်း... အဲလိုကြီး လုပ်နေတော့ ကျွန်မက... အဲ... သင်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ!”

“မကျေနပ်သမျှတွေ ကြိုက်သလို လုပ်ပါ၊ ကြိုက်သလို စီရင်ပါဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် သင်္ကေတ အမူအယာဉ်လေ...”

“ကဲ... ထပါ... Duty Report တင်ဖို့ ဘိုးတော်မှာသွားတယ်”

“တမင်လွှတ်လိုက်တာ... ဝေးပါကွာ၊ ဟိုက ဖင်တွန်းအမ်ဒီထက် ဆိုးတယ်... လက်ဖွဲ့ပါ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားတဲ့...”

“ထကွာ... သူများမြင်ရင် မကောင်းဘူး”

“မရဘူး... ဒီပုံစံနဲ့ ရင်ဖွင့်ချင်သေးတယ်”

“အို... အဲဒီလိုကြီး မဖွင့်နဲ့... ဘာမှန်းမသိဘူး”

“မရဘူး... ဖွင့်မှာပဲ”

“မဖွင့်ပါနဲ့ဆို...”

ထိုစဉ် အင်တာကွန်းမှ သူမအသံ ပီပီသသ စူးစူးရှရှ ထွက်လာလေသည်။

‘ကျွန်မကို ရင်ဖွင့်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကူညီချင်ပါတယ်၊ ဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်၊ ဆရာ့လို အချစ်သမားစစ်စစ်မှ...’

“ထပါဆို... တကယ်ဟယ်... ဉာဏ်ကြီးပဲ”

“ပပထူမှ ထမယ်”

ထပ်၍ Repeat ထပ်ကျော့ပြန်သည်။

‘ကျွန်မကို ရင်ဖွင့်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကူညီချင်ပါတယ်၊ ဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်၊ ဆရာ့လို အချစ်သမားစစ်စစ်မှ...’

သူလည်း ဖူးထောက်လက်ကား၍ ခေါင်းကြီး ပုံပြီး ပေ၍ငြိမ်နေသည်။ သင်းသူဇာကလည်း အတင်းဆွဲထူနေသည်။ တံခါးက သော့မချထားမိ။

“ဟိုက အသံပေးနေပြီ၊ လာတော့မယ်... ထဆို၊ လူကြီးလူကောင်းတဲ့ဟယ်...”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်က လူကြီးလူကောင်း မှုတ်ဘူး၊ ကလေးကပေါင်ဗျား...”

ထိုစဉ်...

‘ဟေး’ ခနဲ တံခါးဖွင့်ထွက်၍ အပြေးဝင်လာသူတွေနှင့် လုံးထွေးလဲကျလွင့်စဉ်ကုန်သည်။

ဟေ့... ဟေ့... ငါ့မျက်စောင်းလေး ငါ့နဂါးမလေး မယ်ကင်း ဘယ်ဒင်းဟဲသွားသလဲ!... အဲ... ဘယ်ဒင်း ဆွဲသွားသလဲ!...။

လို၍မရခြင်းကင်းပါစေ

နတ်ရွာစိုး